ZVEZDOMIR MARINOV
PASĂREA, TRĂDAREA ŞI SPINUL
Bucureşti 1994

Trădând nu poţi învinge
Rămâne veşnic darul tău de spini
Sau – omule – tu crezi că poţi învinge
Când vocile străbunilor revin
Pasărea – ai vrut-o-n colivie
Ca să ucizi cântecul ei fermecător.
Acum plăteşti pentru prostie.
Dar Domnul nu-i răzbunător.
Voi L-aţi ucis pe Iisus, încetul cu încetul.

Aţi început atunci, pe cruce, şi aţi continuat ucigându-L în voi, în fiecare clipă şi omorându-i pe cei ce începeau să-L afle. Aţi inventat „binele” şi „răul” şi le-aţi măsurat cum aţi vrut voi…

Când totul începe să piară şi vedeţi mâna Lui întinsă spre a vă ajuta, vă gândiţi să o tăiaţi şi să o ţineţi doar pentru voi. Vă rugaţi cu disperare să primiţi milă. Să primiţi! Nu vă trece prin minte ideea că a-ţi putea să daţi. Ce ar trebui să daţi nu este nici mult, nici greu. E nevoie doar ca fiecare dintre voi să urce muntele său de iluzii, erori şi necredinţă. Când ai să ajungi în vârf, judecă, îţi rămâne să alegi. Poţi merge ca şi până acum, iar asta nu îţi va fi greu, sau poţi vedea că ai fost un nevrednic. E necesar mai apoi să-ţi făureşti un vârf al tău, cu credinţă, iar pentru asta trebuie să te întorci la început şi să construieşti, iar creaţiei tale să-i lipsească iluziile, erorile şi mizeria care te-au făcut să te întorci. Să nu te dai bătut, oricât de greu ţi-ar fi!

Într-o zi ai să termini lucrarea ta sfântă, iar vârful muntelui tău, creat la început, va fi curat.

Când, obosit, vei privi în jur, ai să înţelegi că muntele tău este deasupra mocirlei pe care ai numit-o până atunci viaţă, viaţa ta. Ai să înţelegi atunci că poţi rosti către Dumnezeu: „Doamne, fie-ţi milă de animalul care am fost şi dă-i drumul în împărăţia Ta omului care am devenit! Te-am rănit şi Te-am părăsit, dar acum am înţeles cât de adânci au fost cuvintele Tale. În urma mea vin alţii. Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac!”

Într-o lume a necredinţei, a violenţei şi a urii, este greu pentru cel care răspunde cu celălalt obraz.

PROLOG

Am bătut la uşă în fiecare zi. Puţini au răspuns şi au deschis cu teamă. Alţii s-au speriat văzând că exist cu adevărat şi s-au zăvorât şi mai bine între zidurile inimii lor.

Mulţi obişnuiţi să n-audă nimic niciodată nu M-au auzit nici pe Mine.

Cei ce Mi-au deschis şi M-au văzut au început să se întrebe ce ar putea să facă. Foarte curând au aflat şi un răspuns la întrebare: „— Să-L răstignim! „Era singura cale de a-şi păstra nestingherit somnul. Şi au început. Clipă cu clipă, pas cu pas. Era mai lesne să repete istoria decât să încerce o cât de mică schimbare. De fiecare dată au gândit ca la început: „El este lumina pe care nu o poţi ţine în felinar pentru că ea ne-a dat felinarul. Şi dacă ne-a dat începutul, o să ne ierte. Noi ne putem permite să greşim – El nu. El ne vede pe toţi, noi nu”.

Când îl vedem, atenţia noastră faţă de El este totală. Nu ne scapă nimic. Cercetăm atent dacă nu cumva Creatorul greşeşte. Dacă descoperim ceva… Atunci totul ne este permis. În acelaşi timp, nici pentru o clipă nu ne întrebăm: oare nu o face pentru noi? Oare nu vrea să ne arate cât de adânc am intrat în mocirlă? „Pentru ce ne ridici atât de sus, Fiu al Omului? Ca să ne poţi da drumul de la înălţime şi mai mare? Poate! Dacă este aşa, de ce ne-ai creat? De ce ai răbdare cu noi? Ca să-ţi dovedim că suntem slabi? O ştiai încă de la început. De fapt care-i întrebarea şi unde-i răspunsul, Doamne? Câte şanse o să ne mai dai şi noi o să le irosim? Până când o să dureze calvarul la care Te-am supus? Când o să spui: destul!? Când o să vină şi clipa în care o să ne judeci cu adevărat? De ce nu o faci? Sau poate mai speri că ne vom dezvolta singuri? Tu ne-ai dat totul şi noi totul Ţi-am luat. Am transformat ziua Ta de naştere şi ziua noastră de ruşine în sărbători pompoase. Oare răbdarea Ta este infinită? Poate! Ai aprins focul şi l-ai susţinut contrar chinurilor noastre de a-l stinge. Aici este răspunsul: nu vrei să stingi focul fiinţei umane. Dar apare întrebarea: oare noi am meritat darul acesta? Noi, care am băgat în foc şi sângele Tău?

Am experimentat toată existenţa noastră. Primul succes mai deosebit a fost atunci când Ţi-am bătut cuiele. Pe noi nu ne-a durut. Dar aşa am dovedit că există viaţa de apoi. Singurul drum posibil de urmat pentru a câştiga era să ne ţinem şi să mergem pe drumul Tău. Greu este el, dar se poate merge. Un singur lucru nu mai putem accepta: cuiele. Ne dor. Pentru noi este mai uşor să ţinem ciocanul.

Doar l-am mai ţinut, nu? Tu ai dovedit ce trebuia dovedit. Noi de ce am face-o? Odată dovedind ceva, nu putem descoperi nicio noutate. Atunci? Să gândim poate… Nu. Acesta este un lucru greu. Tu eşti mare şi gândeşti şi pentru noi. Dacă ai trecut prin atâtea, o să ne trasezi drumul şi de acum înainte. Nu suntem noi copiii Tăi? Nu Tu ne înveţi că pruncii trebuie apăraţi, îndrumaţi şi educaţi? Fiind aşa, când suntem mari şi ne simţim puternici, Te putem arunca la ghenă. Oare n-am mai făcut-o? Şi cum încă!… Atunci când eram mici, dar acum, când avem de toate!? Am descoperit armele. Cu zi ce-a trecut le-am sofisticat. Acum suntem puternici. Avem arma nucleară şi arma chimică. Avem şi propaganda. Ce ne-ai dăruit Tu: dragostea, iubirea şi credinţa sunt lucruri deja vechi, Noi avem puterea. Şi o să ne folosim de ea. Am crescut, nu? Poţi fi mândru de noi! Pe de o parte, Tu ne-ai creat şi poţi să te mândreşti. Pe de altă parte şi noi o putem face, fiindcă şi noi suntem creatori: am descoperit şi am adăugat la Creaţia Ta coarnele. Oare nu e un motiv de mândrie?”

Acum, milenii mai târziu, când citim aceste rânduri, noi nu mai credem. Şi de ce am face-o? E mai uşor să nu gândim şi totul să vină de-a gata. Norme politice pentru o „viaţă mai bună” vin din toate părţile. Măsuri pentru „ridicarea” situaţiei financiare ni se dau tot timpul. Din Vatican vin mereu indicaţii pentru „păstrarea” creştinismului. Oare mai există creştinism? Oare sămânţa semănată de Iisus a dat roade? Nu cumva, de-a lungul timpului, vântul necredinţei a măturat totul? Oare credem în moarte şi în viaţa de apoi? Cum? Făurindu-ne idoli falşi sau umplându-ne casele cu bogăţii? Aici este greşeala. Ne-am transformat în sclavi, în animale, în fiinţe ghidate de roboţi. Ne permitem să judecăm câteva rânduri scrise atunci când încep să nu ne placă. Ne-am obişnuit să acuzăm tot timpul ceva exterior nouă. Niciodată n-am fost în stare să vedem răul ce pleacă dinlăuntrul nostru.

Ca să găsim adevărul câtorva rânduri, trebuie mai întâi să ne privim pe noi şi apoi să învăţăm să citim.

De acum încolo, pentru Terra vine o perioadă foarte grea. Săraca Terra! Din păcate va trebui din nou să plătească pentru păcatul fiinţelor pe care le găzduieşte. Pentru a câta oară? Unde sunt garanţiile că de acum încolo oaspeţii ei vor fi mai buni? Dacă încă o dată se repetă acest ciclu, Terra nu va mai exista. Omule, cine crezi că o să dea voie, pentru imbecilitatea ta, să fie distrusă o planetă atât de bună şi de

acolo întreg echilibrul Universului?

Prin naştere, fiecărei fiinţe umane îi este oferită şansa de a se înălţa prin propria forţă, adică prin gândire să se apropie cât mai mult de Dumnezeu. Omul însă a dovedit că merge în continuă prăbuşire. Bezna aceasta îi absoarbe pe toţi. Fiecare individ în convorbirile cu semenii săi face afirmaţia că este fără sau cu puţine păcate. Faţă în faţă cu sine recunoaşte că are păcate, dar găseşte şi scuza banală cum că şi alţii fac la fel. Aşa, fără să vrea, coboară încă o treaptă în beznă. Aproape s-a uitat că reperul pe care trebuie să-l ia întotdeauna este OMUL IISUS. Când acest lucru este asimilat şi mai ales aprofundat, începi să urci câte o treaptă spre Lumină. Dacă într-adevăr ajungi la suprafaţă şi atingi Lumina, îţi dai seama că totul a meritat. Descurajările tale pe drumul spre Lumină început au avut rostul lor. Atunci îţi dai seama că nimeni nu poate stinge ceva ce nu poate fi stins, adică Lumina dăruită de Creator oamenilor. Indiferent câtă răutate există într-o fiinţă umană, nimeni şi niciodată nu poate murdări Lumina lui Iisus. El radiază şi mai tare. Acest fapt nu se datorează distrugerii mocirlei din oameni, ci faptului că El a arătat şi arată puritatea cu care e înzestrat.

În a şasea carte: PASĂREA, TRĂDAREA ŞI SPINUL vă voi arăta cum o pasăre a făcut primăvară, cum voi aţi încercat să o transformaţi în veşnic gheţar, dar prin asta v-aţi transformat voi înșivă în tufe de spini nefolositori nimănui, nici măcar vouă înșivă.

Numai prin credinţă şi gândind puteţi să transformaţi aceste tufe de spini în mări de flori ale speranţei. Speranţa însă o puteţi avea atunci când nu aveţi păcate. Altfel totul este în zadar. Atunci speranţa se va transforma într-o lingură prea mare pentru gura voastră.

Aveţi acum o ultimă şansă!! Aveţi ziua şi noaptea. De voi depinde totul. Ca într-un joc de ruletă. Voi aţi ales şi v-aţi pus toată viaţa la ruletă. Şi aţi pierdut, fiindcă aţi vrut. Aţi mizat tot timpul pe negru, adică pe păcat. Măcar odată fiţi demni, gândiţi şi aşa o să dobândiţi Lumina pe care voi aţi încercat s-o murdăriţi. Numai voi sunteţi în măsură să alegeţi drumul pe care veţi merge. Eu sper că va fi cel bun.

Dacă vreodată – pe acest drum – vă veţi împiedica şi veţi îngenunchea, ridicaţi-vă, nu abandonaţi şi continuaţi cu demnitate. Vă garantez că Iisus călăuzeşte drumul tuturor celor care-L urmează.

CAPITOLUL I

Distrugerea

— Profesore Campbell, astăzi radiaţia solară depăşeşte orice limită înregistrată până acum!

Remarca făcută de tânăra secretară a rămas fără niciun ecou din partea profesorului. De altfel se şi aştepta la asta, deoarece în ultimul timp profesorul nu mai discuta cu nimeni.

Aparatura climatică a maşinii lucra cu toată forţa, însă cu toate acestea, temperatura depăşea douăzeci de grade. Profesorul privea pe fereastră. Niciun pom, nici urmă de verdeaţă. Deşert. Cu cât maşina înainta, apropiindu-se de centrul N.A.S.A. profesorul devenea tot mai trist. „Ce s-a ales de ştiinţa noastră? Am învăţat oare degeaba? Cui am ajutat? Trei sferturi din omenire nu mai există. Natura nici atât. Personal, eu n-am crezut în Biblie, dar cum să cred? Ştiinţa m-a învăţat altceva. De câteva ori am ridicat chiar eu problema în şedinţele pe care le-am avut. Totul degeaba. Noi credem că suntem atotputernici, învingători. Pe cine am învins, mă întreb? Pe noi înşine, se pare. Nimeni nu vrea să recunoască asta. Doamne, acum sunt sigur că exişti! Şi dacă e aşa, de ce ne faci una ca asta? Uite şi gâsculiţa asta tânără… Radiaţia solară sau ce naiba mă întreabă?… Dacă o întreb eu, nu ştie nici măcar ce este aceea radiaţie. Atunci care-i rostul? Pe ea o interesează dacă e cald sau frig, dacă i se topesc sau nu machiajele. Atât. După câte s-au întâmplat, atâta e în stare să vadă. În rest, trăieşte în propria iluzie”.

— Domnule profesor, am ajuns!

Abia acum Campbell şi-a dat seama că maşina staţiona în faţa Centrului de mult timp. Gândurile… L-au furat gândurile…

— Da, da, am văzut! a răspuns el, dar din privirile şoferului şi ale secretarei a înţeles că nu prea le vine să creadă.

Clădirea era mai primitoare decât maşina. Aici staţia climatică funcţiona mai cu spor. Răcoarea i-a prins bine, deşi ştia că şi aici aerul era poluat suficient de mult. În sala de şedinţe îl aşteptau vreo treizeci de persoane – colegii lui şi ziarişti. „Ăştia sunt ca muştele”, gândi el. „Cine le-o fi dat drumul? Iarăşi vor pune întrebări stupide la care nimeni nu poate da răspuns”. De fapt, îi înţelegea: îşi păstra fiecare pielea.

— Profesore Campbell, suntem din corpul de presă prezidenţial. Ne puteţi spune care e programul sau pasul imediat următor pentru salvarea planetei? Suntem totuşi în cerc restrâns şi vă rugăm să ne

spuneţi adevărul!

— Care adevăr? Cei pe care vreţi să-l auziţi sau cel care este cu adevărat?

— Nu uitaţi, profesore, că aţi fost numit de preşedintele Statelor Unite şi trebuie să daţi nişte răspunsuri certe.

— Planeta moare!

— Este o glumă, desigur!

— Glumă? Așa numiţi voi adevărul acum?

— Care adevăr? Din calculele mele reiese că…

— Lasă calculele, profesore Stone! Poate ne este mai necesară o echipă de psihiatri care să ne ia pe toţi.

Sala a izbucnit.

— Am spus noi că a fost o greşeală punându-l pe Campbell conducător al N.A.S.A. Trebuia să rămână profesorul Habel, chiar dacă este mai în vârstă!

Toate privirile s-au îndreptat spre profesorul Habel. Bătrânul s-a ridicat şi i-a privit pe toţi. S-a apropiat de microfon. Pașii lui greoi erau cunoscuţi de toţi ce lucrau în această instituţie. Cei treizeci și cinci de ani petrecuţi la conducerea Centrului N.A.S.A. impuneau un respect subalternilor. Mâinile lor tremurânde aranjau microfoanele, apoi încet şi-a îndreptat privirea spre Campbell. Ocrotitor, i-a pus mâna pe umăr.

— Din cât a putut da fiinţa umană, consider că profesorul Campbell e cel mai bun dintre noi. Chiar dacă este atât de tânăr…

— Nu este adevărat, nu e așa! Sunt alţii mult mai buni decât el – s-a auzit o voce din sală.

— Tot timpul ai fost invidios, ai vrut să conduci. Ori pentru asta ai nevoie încă de mult timp. Din păcate – și spre regretul nostru – profesorul Campbell are dreptate. Natura îşi spune cuvântul. De fapt, noi am distrus-o. Şi apoi, mai e ceva: nu pot înţelege cum și acum, în pragul catastrofei, încă vă mai certaţi!

— Dar, profesore, nu putem face un nou program?

— Program nou? Nu mai este timp! Programul acesta ar fi fost util tuturor, dacă era început la sfârşitul secolului XIX. Dar atunci nu eram dezvoltaţi ca acum şi cu atât mai puţin înţelepţi. Acum eu ştiu ce înseamnă să fii înţelept!

— Profesore, te-ai luat după Biblie?

Privea lui blândă s-a îndreptat spre sală şi i-a studiat pe fiecare în parte.

— Biblia? Ar fi fost bine să mă fi luat după ea la începutul carierei mele în această instituţie. Rezultatul era cu totul altul. Dar noi singuri am distrus această posibilitate. De fapt, cu toţii ştiţi acest lucru, dar nu recunoaşteţi niciunul că drumul pe care am mers a fost total greşit.

— Şi ce este de făcut?

— Nimic! Acum numai Dumnezeu – probabil – are grijă de noi şi noi trebuie să ne rugăm – mare să fie mila Lui!

— Am zis eu că a înnebunit! Au înnebunit cu toţii!

— Aşa să fie, Stone! Numai tu să fii omul care a rămas cu capul pe umeri. Dă şi tu o soluţie palpabilă!

— Da, pot să o dau! Avem un institut întreg – subteran – cu apărare antiatomică. Acolo o să creăm o altă lume. Putem rezista cincisprezece ani – zece mii de fiinţe. Alte cataclisme nu vor fi.

— Stone, probabil ai citit prea mult despre Hitler şi teoria lui şi vrei să faci şi tu o naţiune pură şi puternică. A avut dreptate Campbell că ne trebuie psihiatri. Ne poţi spune măcar ce orientare politică va avea naţiunea asta pură pe care o visezi?

— Dar, profesore…

— Dacă-mi spui „profesore", măcar ascultă-mă! Pe Terra au rămas vreo două milioane de suflete. Şaptezeci şi cinci la sută din ei sunt bolnavi psihic sau sunt intoxicaţi într-atât, că nici măcar nu vor apuca distrugerea totală. Tu, când mergi cu maşina, de ce nu opreşti să vorbeşti cu ei? De ce nu le vezi rănile de pe trupuri? De ce maşina ta este blindată? Şi de ce porţi cu tine atâta armament? Îmi poţi răspunde?

— Ştiţi foarte bine că nu se poate discuta cu nimeni!

— Şi atunci de ce mă contrazici? Dacă vrei să devii conducător N.A.S.A. uite, de acum încolo vei fi! Dă o soluţie!

— Dar, profesore, cred că n-aţi uitat că preşedintele numeşte conducerea şi nu voi!

— Preşedintele? Care preşedinte? Ăsta pe care de-abia îl susţineţi în viaţă şi care de un an nu mai ia nicio hotărâre pentru că nu mai poate?

— Sunteţi un trădător! Şi e necesar să vă prezentaţi în faţa Tribunalului Militar.

— Tribunalul Militar? Ai uitat că am nouăzeci şi trei de ani, adică nu mă mai interesează nimic? Nu cu militarii aţi distrus cât aţi

vrut din Centrul Spiritual al Balcanilor?

— Doar n-o să acceptaţi ceva ce nici nu era de acceptat vreodată, adică teoria nebunilor de acolo?!

— Nebuni? Ia aminteşte-ţi ce au prezentat în faţa noastră acum patru ani. Am râs cu toţii şi nu am luat nimic în serios atunci. Nici nu puteam altfel noi, cu ştiinţa noastră. Acum însă este timpul să recunoaştem că ipoteza lor e cea mai valabilă din toate câte au fost prezentate până acum.

— Da, dar ei nu mai sunt!

— Asta o credem noi. Doar s-a dovedit că sunt acolo şi că s-au păstrat sănătoşi, neintoxicaţi. De fapt, numai de acolo poţi, Stone, să iei oameni pentru naţiunea ta. Dar crezi că-ţi dă cineva ceva?

— Eu nu cred că noi, dacă ne unim, nu o să scoatem o soluţie bună.

— Ne-am unit şi până acum, profesore Kariański. Şi ce am câştigat? Distrugerea!

— Dar noi, cu toate acestea, trebuie să găsim o soluţie, trebuie să luăm o hotărâre.

Profesorul Campbell s-a ridicat şi s-a apropiat de microfon.

— Colegi, haideţi să intrăm în sala Observatorului stelar! Acolo vom vedea cum stau lucrurile de fapt. O să vă convingeţi că decanul în vârstă are dreptate.

— Profesore Campbell, ştiţi că în această încăpere nu se intră decât cu aprobare prezidenţială?

— Acum îmi asum eu răspunderea. Apoi, cum spunea ziaristul, să mă ducă în faţa Tribunalului Militar, dar mai bine să ştim cu toţii adevărul.

S-au îndreptat cu toţii spre sala cea mare. Pentru aproape toţi era o noutate. Nimeni până acum nu avea voie să intre aici. Erau mulţumiţi că şeful N.A.S.A. nu mai ţinea cont de restricţii. Înainte de intrare, au îmbrăcat ţinuta corespunzătoare şi au păşit în linişte, dar cu multă curiozitate în încăpere. Era aici cea mai bună aparatură tehnică creată vreodată pe Terra, ca şi cel mai bun telescop.

— Acum, aşezaţi-vă în faţa monitoarelor şi vă rog să urmăriţi cu atenţie gaura neagră care se pare că este Tunelul Timpului.

— Dar voi despre ce Tunel al Timpului vorbiţi? V-aţi luat după ăla din Carpaţi?

— De fapt, noi niciodată n-am renunţat la ceea ce ne-a prezentat

„ăla din Carpaţi”, cum îi spuneţi voi. Acum însă o să vă convingeţi că singura ipoteză care s-a dovedit reală este a lui.

— Nu se poate!

— Aveţi răbdare! O să vedeţi că se poate. Atmosfera în care o să intrăm este cea mai reală de până acum. Noi păstram acest secret pentru mai târziu. Dar, fiindcă nu e timp, urmăriţi vă rog cu atenţie. Noi, cei patru care am lucrat mult asupra ipotezei, am pătruns foarte adânc în tunel.

— Cum adică, aţi intrat?

— Simplu. Dar, ca să vă fac să înţelegeţi mai clar, o să vă explic. Gaura neagră are un diametru fix. Noi am introdus coordonatele în computerul telescopului, iar el urmăreşte întotdeauna media coordonatelor. Lucrăm asupra acestui lucru de trei ani. Deşi viteza e maximă, n-am reuşit să observăm altceva decât nuanţe de negru din ce în ce mai închise.

— Şi lucraţi la prostia asta de trei ani?

— Şi noi am crezut că e o prostie până acum o săptămână. Nu aveam niciun rezultat.

— Dar ce s-a întâmplat acum o săptămână?

— O să vedeţi singuri! Ce putem să vă spunem noi este faptul că ne-am dovedit că incompetenţii suntem noi.

— Adică?

— Nuanţa de negru începe să devină din ce în ce mai deschisă.

— Dar asta nu spune nimic!

— Mie personal îmi spune, dacă ţie nu-ţi spune. Odată şi odată o să ajungem la lumină.

— Haideţi să mărim viteza!

— Viteza? Din păcate telescopul e cel mai bun creat de noi, dar nu are putere mai mare. Dacă mergem după logică, ne-ar trebui încă pe atât ca să ieşim. De-abia atunci putem trage concluzii certe, dar numai dacă ni se dă voie.

— Voie, de la cine?

— De la cei care sunt mai dezvoltaţi decât noi şi ne urmăresc poate şi se enervează sau râd de neputinţa noastră.

— Adică trebuie să credem că există fiinţe mai dezvoltate decât noi?

— Oameni ca tine ar trebui să creadă, dar eu sunt sigur de asta. Cum v-am spus până acum, nu mai avem timp. De aceea vă rog să fiţi

atenţi! O să tragem concluziile după terminarea experimentului. Vă rog, maximă atenţie!

Cu toţii erau concentraţi pe monitoare. Lumina s-a stins, încet, încet, raza telescopului penetra adânc, tot mai adânc. Liniştea era deplină. În acest timp, sala s-a umplut de lumină. S-a auzit apoi un amestec de vuiete şi ţipete. Oare e sfârşitul?

* * *

„Tunelul Timpului...” „gaura neagră...” „săraci...” „Oare e sfârşitul?...”

Campbell privi în jur. Acestea nu erau întrebări. Erau cuvinte scăpate de colegii săi datorită şocului. Ce naiba s-a întâmplat? Nu mai erau în sala Observatorului?

— Unde suntem, profesore? De ce nu putem să ne mişcăm?

— Aş vrea să ştiu şi eu răspunsul la această întrebare.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Toţi priveau surprinşi sala în care se aflau. Stăteau întinşi pe mese, foarte comod, dar nu puteau să se mişte, deşi nu erau legaţi. Cu toţii îşi reveneau încet-încet şi în scurt timp starea lor era mult mai bună.

— Am reuşit!

— Ce am reuşit?

— Am trecut prin Tunelul Timpului!

— Ce Tunel al Timpului? Asta-i o prostie!

În acest timp, lumini roşii avertizau neobosit şi o voce caldă s-a auzit:

— Vă aflaţi pe planeta Sirius. Orice încercare de tulburare este pedepsită cu eliminarea energiei pe tot timpul necesar refacerii. Vă avertizăm că aveţi trei secunde!...

— Extratereştrii!

— Dacă vorbiţi de extratereştrii, vă aflaţi într-adevăr pe o planetă din afara orbitei Terrei şi se poate spune şi aşa. Nu observ tulburări, de aceea îmi retrag avertismentul. V-a vorbit P-5, robotul informativ. Vă mulţumesc că mi-aţi urmat sfaturile.

— Profesore Campbell, dar noi nu putem să ne mişcăm.

— Crezi că eu ştiu mai bine ca tine care este cauza?

— Aveţi centuri energetice şi veţi fi eliberaţi atunci când vom vedea că nu există tulburări psihice sau de altă natură. V-a vorbit P-5, după consultaţie cu M-10, robot de control mental. Vă mulţumesc!

— Dar aici sunt numai roboţi? Nici măcar la toaletă nu putem merge?

— Aici, toaletele nu sunt ca cele de pe Terra. Vorbeşte robot R-3, programat pentru menajul fiinţelor umane.

— Dar ce se întâmplă? O să stăm blocaţi tot timpul?

— Vă rog să priviţi panoul din faţă. El o să vi-l arate pe Saga, pe unul din conducătorii planetei.

— Dar ce este asta, Saga? Şi de ce nu te arăţi, ca să te vedem?

— Roboţii nu se arată, ci numai fiinţele umane. Saga este chipul energetic al fiecărei fiinţe care poartă o convorbire cu semenii săi, de la distanţă. Vă rog să urmăriţi panoul.

Toţi și-au îndreptat privirea spre panou. A apărut chipul energetic al unui bărbat.

— Oaspeţi de pe Terra, de acum o să fiţi găzduiţi în această încăpere şi puteţi cere orice vă doriţi. O să vi se dea totul. Mă numesc Remus și – spre regretul meu – veniţi de pe planeta care pentru mine şi poporul meu a fost foarte primitoare. Dar voi aţi distrus-o.

— O să stăm închişi aici?

— Nu se poate spune aşa. Nu uitaţi că sunteţi intoxicaţi şi nu putem să ne permitem să vă introducem în societatea noastră, până nu corespundeţi normelor noastre.

— Dar asta poate dura foarte mult…

— Dar noi suntem profesori renumiţi!…

— Renumiţi prin ce? Prin faptul că aţi distrus totul pe Terra, poate! N-am timp pentru convorbiri inutile. Ce a mai rămas după voi acum trebuie să încercăm să recuperăm noi. Deocamdată bucuraţi-vă de ospitalitatea noastră. Fiţi mulţumiţi că aţi ajuns până în stadiul acesta. În scurt timp o să vă dovediţi că sunteţi aici pe nedrept. Acum sunteţi liberi.

După ce a pronunţat ultimele cuvinte, panoul a rămas violet.

— Noi într-adevăr suntem într-o capcană!

— Ce fel de capcană, omule? Nu vezi că ni se dă totul fără să avem dreptul?

— Dar, Campbell, noi trebuie să facem ceva: să spargem uşa sau geamurile. Vezi ce natură ne înconjoară?

Ziaristul care vorbise a luat un scaun și a lovit geamul sau ceea ce credea el că ar fi geam. Într-o clipă a fost ridicat în aer și pus la locul lui, pe masă. Un val de lumină galbenă l-a învăluit și a rămas imobilizat.

— Vorbeşte robot P-5. Pentru două ore, fiinţa umană care a dovedit tulburări psihice va fi fără energie, timp în care o să-şi revină. Ceilalţi vă rog să poftiţi la masă. De asemenea, vă rog, cu ajutorul gândului să daţi comanda pentru realizarea meniului dorit.

— Cum? Putem să comandăm mental?

— Păi, n-ai auzit bine?

— Haideţi să ne aşezăm şi să vedem ce o să se întâmple!

Aşezându-se, fiecare s-a gândit la mâncarea preferată. Surpriza cea mare a fost când mâncarea comandată mental a apărut în faţa fiecăruia.

— Fructe şi legume!... Uimitor!... Dar aici unde suntem? Nu cumva visăm? Ciupiţi-mă! Poate mă trezesc.

— Şi o palmă dacă îţi dau, efectul va fi acelaşi. Cu fiecare clipă ce trece, ne dovedim inferioritatea.

— Colegi, măcar masa vă rog să o serviţi în linişte!

— Dar eu am comandat şi o bere.

— Alcoolul de orice natură dăunează procesului cerebral şi nu e cunoscut pe Sirius. A vorbit robot P-5, robotul informativ. Vă mulţumesc!

— Ei, asta e! Uite o parte care nu-mi place aici. Trebuie să ne obişnuim fără alcool!

— Stone, dacă până acum am consumat, oare am realizat ceva pe Terra?

— Dar, Campbell, şi tu într-un timp te-ai împăcat cu alcoolul.

— Ai dreptate. Dar atunci când nu găseam nicio rezolvare.

— Acum, colegi, că am terminat cu toţii, să facem ordine şi să vedem cine spală vasele.

— Pe Sirius nu se spală vasele de către fiinţele umane. Există roboţi creaţi pentru ajutor. Vă mulţumesc.

Într-adevăr, masa dispăruse la fel cum şi apăruse, fără să lase nicio urmă în cameră.

— P-5 – sau cum te cheamă!?

— P-5, robot informativ. Vă rog să spuneţi ce doriţi să ştiţi.

— Unde este baia?

— Baie nu există.

— Cum nu există? Rămânem murdari?

— Nu. Intraţi vă rog în centrele de recreaţie. Un program durează de la trei la cincisprezece minute. Vă rugăm să rămâneţi aici

timpul de cincisprezece minute necesar vouă şi apoi să vă alegeţi programul pe care-l doriţi. Vă mulţumesc.

După recreaţie, erau cu toţii în cameră din nou. Hainele cu care veniseră erau noi şi pielea le era mai tânără.

— Campbell, poţi să ne explici şi nouă procesele la care am fost supuşi?

— Nu ştiu, dar de un lucru sunt sigur.

— Care?

— Programul a fost extraordinar. Cu toţii aţi putut observa că am întinerit cu cel puţin zece ani. Priviţi-l şi pe profesorul Habel.

Abia acum au observat cu toţii că părul profesorului Habel, care fusese alb complet, devenise grizonant.

— Copii, a început Habel, eu consider că suntem aici ca Alice în ţara minunilor. Am simţit un val de energie de care nu voiam să mă mai despart.

— Vrei să spui că n-ai vrut să mai ieşi din centrul de recreaţie?

— Exact.

— Şi cum de ai ieşit?

— Cum, nu mă întrebaţi, pentru că nici acum nu ştiu cum am ajuns aici. M-am trezit în faţa uşii, cu hainele în care mă vedeţi.

— Eu consider că nu suntem în nicio ţară a minunilor, ci suntem pe planeta adevărului.

— Bine spus. Ştiţi ce reportaj va ieşi pe prima pagină a lui New York Times? Şi câţi bani o să câştig din asta, ştiţi? Vă rog să-mi acordaţi un interviu în exclusivitate.

După aceste cuvinte cu toţii au izbucnit în râs. Dar n-a durat mult toată veselia: Rămas într-o postură neplăcută, ziaristul a încercat să caute în dreapta și în stânga pe cineva care să-l susţină. Dar n-a găsit pe nimeni care să-i împărtăşească bucuria.

— Dar, de fapt…

— De fapt, naiba să te ia! Ai înnebunit de-a binelea? Ce New York Times? Ce interviuri?… Trezeşte-te, doar nu eşti pe Terra. Uită-te şi tu în dreapta la colegul tău.

— Ce e cu el?

— Cum ce e? Nu-l vezi că arată ca o găină lovită de grindină? Sau vrei să ajungi şi tu ca el – pentru tulburările psihice pe care le dovedeşti?

— Dar eu, eu… nu sunt bolnav! Nu sunt bolnav, auziţi?

A căzut în genunchi şi a început să plângă. Scena n-a durat însă mult, pentru că ziaristul a fost „luat” şi pus pe masă, iar deasupra capului său plutea o lumină verde. După aproximativ trei minute, lumina a dispărut, iar ziaristul s-a ridicat.

— Oameni buni, nu pot să nu vă povestesc prin ce am trecut. Am simţit o mângâiere uşoară. La început mă durea capul. Probabil din cauza întrebărilor care mă frământau. Acum în schimb, mă simt ca nou născut. Totul este limpede şi cât se poate de clar.

— Nu mai ceri interviuri?

— Nu despre asta este vorba! Abia acum îmi dau seama cât de evoluaţi sunt oamenii pe planeta asta! Profesore Campbell! Apare acum o întrebare: de ce oamenii ăştia nu ne-au ajutat şi pe noi? Poate soarta planetei noastre nu era asta.

— Răspunsul e foarte simplu: ei ne-au ajutat.

— Dar cum?

— Cu tot ceea ce noi am acceptat.

— Şi atunci de ce s-a ajuns aici?

— Fiindcă noi n-am acceptat nimic. Eram mult prea orgolioşi ca să recunoaştem că suntem nedezvoltaţi.

— Dar n-am simţit niciodată prezenţa lor.

— Nu este adevărat! îi simţeam şi încă cum!? Vă daţi seama acum ce am făcut?

— Mai întrebi şi „ce”? Am distrus mesagerii. De câte ori veneau, făceam tot posibilul ca să aruncăm tot noroiul asupra lor, ca să păstrăm aşa-zisa ştiinţă a noastră.

— Cum „aşa-zisa”?

— Da, cum auzi. Noi n-am văzut încă nimic, dar ce a fost de când am intrat şi până acum nu este doveditor pentru inferioritatea noastră? Dar hai s-o spunem şi pe cea dreaptă: eu cred – şi sunt aproape sigur – că tot ce am făcut eu şi alţii ca mine pentru ştiinţa Terrei, tot cu ajutorul lor a fost.

— Şi noi nu avem niciun merit?

— Ba da. Cum să nu?

— Şi care ar fi acela?

— Eu personal, şi sunt sigur ca şi ceilalţi, am avut o idee a noastră, proprie. Dar am dezvoltat-o din punctual nostru de vedere. Astfel că am distrus ideea principală, fundamentală. Cu alte cuvinte, stimaţi colegi, pe Terra oamenii au fost induşi în eroare de către noi şi

poate – ştiu eu – am creat chiar iadul pe care l-am susţinut.

— Iadul, spuneţi? Abia acum aveţi dreptate!

Privirile tuturor s-au îndreptat spre Saga. Era Remus.

— Nu vă supăraţi, dar voi ne controlaţi orice mişcare?

— Aşa este. Vrem să participaţi la salvarea Terrei, adică la salvarea a ceea ce a mai rămas din Terra.

— Adică vom salva fiinţele de acolo?

— Vom salva tot ce se poate salva.

— Şi de unde o să ştiţi ce se poate salva şi ce nu?

— Voi chiar credeţi că pentru noi există lucruri ascunse?

— Nu asta voiam să vă spun, dar chiar tot n-aveţi de unde şti!

— Asta-i impresia voastră. Aţi evoluat, în cel mai fericit caz, până la cincisprezece procente.

— Cum aşa?

— Simplu. Creierul vostru s-a dezvoltat doar cincisprezece procente. Şi când spun „evoluat", mă refer numai la creier. Dar priviţi monitoarele, înainte, însă, puneţi-vă scutul care este legat de monitor, pentru a putea asimila rapid totul.

Fiecare a urmărit imaginile care se derulau rapid pe monitoare.

— Fantastic! Dar asta este viaţa mea de la naştere şi până acum. Deci aveţi toate aceste date aici?

— Da, le avem. Multe surprize vă aşteaptă de acum înainte.

— Eu sunt…

— Campbell. Ştiu. Spune, omule!

— Deci creierul uman se dezvoltă până la o sută de procente?

— Da, aşa este. Dar această „performanţă" a fost atinsă doar de unul singur: Domnul nostru Iisus.

— Şi în rest?

— Restul, cu ajutorul nostru pot ajunge la optzeci de procente. Dar, sub patruzeci şi cinci de procente nu există dezvoltare.

— Vreţi să spuneţi că noi suntem cobai?

— Nu, nu am spus asta. Fiecare are posibilitatea să se dezvolte. Depinde de el. Fiţi siguri că noi n-avem nevoie de cobai. Priviţi, vă rog, din nou monitorul din stânga care vă va arăta ce se întâmplă cu o fiinţă nedezvoltată peste patruzeci şi cinci de procente.

— Ce se întâmplă?

— După testări, dacă fiinţele umane respective au tendinţe de dezvoltare, se reîncarnează şi locul pentru realizarea acestui lucru a

fost Terra. Restul sunt distruşi.

— Dar priviţi monitorul!

Imagini după imagini arătau oameni ce păreau după comportament nişte animale. La un moment dat, a apărut un om în vârstă care a început să le vorbească.

— Dar ăsta este…

— Da, l-aţi recunoscut. E ultimul papă de pe Terra. Şi Caiafa – cum îl ştim noi.

— Caiafa?

— Da, aţi auzit bine.

— Dar oamenii ăştia cine sunt?

— Fiinţe care vor fi distruse.

— Şi papa?

— Nu, papa nu!

— De ce, e mai dezvoltat?

— Nu, dar el este Caiafa. EI L-a pus pe Domnul, fără nicio vină, pe cruce şi trebuie să fie pedepsit pentru asta. Fiecare va plăti pentru distrugerea creştinismului, dar Caiafa… Pentru el există o pedeapsă specială.

— Va fi şi el distrus?

— Nu ştiu. Pe el o să-l judece Domnul.

— Adică el a trăit de atunci până acum?

— Da. Domnul l-a încarnat de fiecare dată. Şi de fiecare dată a avut o existenţă ca cea a „aleşilor”.

— Şi el ştia?

— Ştia. De fiecare dată a fost reîncarnat cu memoria lui. Ultima dată a fost ca la început, conducător al bisericii. Cu o mică diferenţă. Acum a fost conducător al bisericii creştine.

— Şi acum era cu memoria lui?

— V-am mai spus că nu şi-a pierdut niciodată memoria, dar acum a simţit din plin ce înseamnă puterea creştinismului.

— Ne puteţi spune când vom putea părăsi această clădire? a şoptit Campbell.

— Da, profesore. Mâine veţi fi apţi să vă întâlniţi cu noi. Dar eu te-aş întreba ceva: cunoşti viaţa şi opera lui Einstein?

— Da, o cunosc. Lucrez chiar în domeniul lui şi mă bucur pentru această întrebare. El a fost chiar idol pentru mine.

— Dar ştii cumva ce spunea în conferinţe despre creştinism?

— Ştiu, cum să nu.
— Şi? Ce spunea?
— Spunea că Iisus nu există, că e un mit. Că Dumnezeu nu există. Că nu există viaţă după moarte, că în general credinţa şi ritualurile sunt diverse forme de manifestare ale maselor, care nu au sens.
— Da, aşa este. Dar acum, după ce ai văzut tot, tu ce crezi?
După o scurtă pauză, Campbell a răspuns:
— Acum eu sunt sigur că Dumnezeu există. Nu ştiu însă cum să fac, ca să pot apărea în faţa Lui cu demnitate.
— Nu poate oricine să apară în faţa Domnului. Dar ţie îţi promit că o să apari.
— Eu?... Un simplu profesor?... Oare merit eu asta?
— Da, şi încă... Einstein!
— Adică...
Saga nu mai era. Remus dispăruse. În sală, într-adevăr nu se mai auzea nimic. Liniştea era desăvârşită. Niciunul nu îndrăznea să-l privească în ochi pe celălalt. Adevărul! Cât de dureros este!
* * *
În ziua următoare, oaspeţii veniţi de pe Terra au primit vizita unui tânăr înalt, cu părul blond, până la umeri, ochii verzi şi îmbrăcat într-o cămaşă albă, până la glezne. La prima vedere centura părea făcută din lumină, dar un ochi format putea observa că, de fapt, punctele luminoase nu erau altceva decât nişte butoane de culori diferite.
Privindu-i pe toţi şi aşteptând să se aranjeze, tânărul s-a adresat pământenilor, cu un aer grav:
— Vă rog să mă urmaţi!
— Unde mergem?
— La întâlnirea cu Comitetul.
— Comitetul? Adică este un fel de Parlament?
— Nu. Nici vorbă. Comitetul este format din oamenii cei mai dezvoltaţi şi care împreună reprezintă conducerea Universului.
— Să înţelegem că aceasta este planeta centrală?
— Da, aşa este, dar veţi trage singuri concluziile.
— Campbell, poate nu trebuia să punem întrebări. Poate e un biorobot.
Tânărul s-a oprit.
— Numai voi, pe Terra, v-aţi permis experimente de aşa natură.

În Univers nimeni nu face experimente pe semenii săi.

În drumul spre clădirea care găzduia conducerea universală, oaspeţii admirau cu nostalgie verdeaţa din jur, inspirau adânc aerul curat şi pofteau ca nişte copii la fructele care atârnau în fiecare pom.

— Tinere, putem gusta fructele?

— Bineînţeles, dacă asta vă este dorinţa. Dar vă amintesc că sunteţi aşteptaţi şi trebuie să ne grăbim.

— Ne poţi spune cu ce călătoriţi? Nu vedem niciun autovehicul aici.

— Energetic, dacă puteţi înţelege. Vedeţi navele de deasupra noastră? Le folosim pentru deplasări la distanţe mari.

— Energetic? Cum?

— Fiecare are această posibilitate, dar pot să spun că cei care depăşesc nivelul de şaptezeci de procente în dezvoltare o fac fără ajutorul nimănui, iar noi, cei care ne situăm sub acest nivel, o facem cu ajutorul centurii pe care probabil aţi observat-o deja la brâul meu.

— Şi noi… noi putem folosi această centură?

— Fiecare fiinţă umană poate să o folosească. Pentru voi însă e mai dificil. Vă aflaţi sub observarea strictă a Comitetului. Mai mult, nu ştiţi nimic despre evoluţia fiinţei umane şi, dacă o aveţi, nu puteţi folosi această centură, deoarece nu ştiţi codurile planetelor.

— Şi nu putem să le învăţăm?

— Problema aceasta nu intră în sarcinile mele şi de aceea nu pot să vă dau un răspuns. Vă rog aveţi răbdare. Poftiţi, vă rog, intraţi! Am ajuns.

Încăperea în care au fost conduşi era plină, iar atmosfera degajată le inspira oaspeţilor sentimentul că adunarea le este dedicată în exclusivitate.

— Vă primim cu un „bine aţi venit" – cum se spune de obicei pe orice planetă. Ce aveţi dumneavoastră de făcut acum este să vă acomodaţi cu ceea ce vedeţi aici, să încercaţi să vă adaptaţi condiţiilor şi normelor de viaţă existente pe Sirius. Terra, planeta de unde veniţi şi căreia îi aparţineţi, este distrusă şi cred că sunteţi conştienţi – măcar acum – că aportul dumneavoastră este mare. Atâtea suflete pe care le-am trimis voi le-aţi condamnat. Acum urmează un ciclu foarte greu pentru toţi. Pe Terra vor trăi fiinţe umane evoluate care…

— Şi care mai este rolul nostru aici?

Întrebarea venea din partea profesorului Stone şi era vădit

născută dintr-un sentiment de vinovăţie amestecat cu disperarea inutilităţii.

— Domnul a hotărât să întindem încă o dată mâna şi să încercăm un experiment unic în Univers până acum.

— Unic prin ce?

— Prin faptul că toţi salvaţii de pe Terra vor duce o viaţă comună cu fiinţele evoluate care vor popula Pământul.

— Şi care este dificultatea? Nu înţeleg.

Profesorul Stone era nedumerit. Nu-şi putea imagina că pentru nivelul de dezvoltare al fiinţelor de aici şi de pretutindeni în Univers mai puteau să apară greutăţi.

— Voi încerca să vă explic totul cât se poate mai clar. De aceea voi recurge la o comparaţie aparţinând mediului în care aţi trăit pe Terra. Imaginaţi-vă că dumneavoastră, profesorul Stone, sunteţi obligat într-o anumită situaţie să lucraţi cu un copil. Sunteţi obligat să-l faceţi să înţeleagă rapid de la simplele calcule aritmetice până la formulele complicate pe care ar trebui să le utilizeze în rezolvarea unor probleme foarte dificile. Şi atunci vă întreb: vă va fi uşor? Sau credeţi că pentru copilul acela nu vor exista greutăţi? La fel şi pe Terra, chiar dacă numărul fiinţelor evoluate va fi mai mare decât cel al salvaţilor. Mentalitatea şi gradul de dezvoltare al creierului uman nu pot fi schimbate într-o clipă. De aceea am spus că va urma o perioadă grea, dar avem speranţa că experimentul va fi o reuşită pentru noi.

Cu toţii au ascultat cu atenţie cuvintele celui care le-a vorbit. De când veniseră pe această planetă, descopereau în fiecare cuvânt, în fiecare gest, ba chiar în fiecare privire adresate lor, dovada neîndoielnică a inferiorităţii existenţelor pământeşti.

— Putem şti numele dumneavoastră? Nu sunteţi oare Iisus Domnul? Şi dacă este aşa, vă rugăm să ne permiteţi să vă arătăm mulţumirile noastre.

— Aş vrea şi eu să ştiu… cum o să le arătaţi? Făcând mătănii, cu pupături sau strângeri de mână? Nici măcar de asta nu v-aţi dat seama din toată discuţia de până acum, că nu sunt eu Iisus Domnul? Eu mă repet şi aş vrea să înţelegeţi cu toţii că ceea ce aveţi de făcut acum şi cât mai repede este să vă acomodaţi vieţii de pe Sirius.

— Dezos, de ce nu vrei să crezi nici după ce vezi cât de in urmă au rămas fiinţele de pe Terra, că experimental ar putea fi încă o nereuşită?

— Crenos, ai răbdare! Ceea ce decide Domnul de fiecare dată este drept.

— Dar de ce atâtea şanse acordate oamenilor de pe Terra, care de fiecare dată L-au pedepsit?

— Acum nu vom mai permite noi să se repete istoria.

— Aşa am spus de fiecare dată şi ştim cu toţii cu ce preţ am plătit eşecul nostru.

— Acum e cu totul altceva. Oamenii pe care Remus îi va conduce pe Terra nu se vor lăsa înghiţiţi de câteva sute de mii de pământeni salvaţi. Rog oaspeţii să ia loc şi să asculte cu atenţie.

Privindu-şi prietenii din Comitet, Dezos a spus:

— Ştiţi cu toţii care este situaţia reală de pe Terra. Trebuie să facem tot posibilul pentru a-i salva pe toţi cei ce merită.

— În cât timp se va produce distrugerea finală?

— Este o întrebare bună. Aveţi informaţiile complete, aţi urmărit şi distrugerea lui Jupiter, Saturn, Neptun, Venus şi Marte. Asteroizii se îndreaptă spre Terra şi după trei luni impactul se va produce. Ce avem noi de făcut? De mult timp ne pregătim cu toţii să ajungem cu navele în stratosfera Terrei. Cu şase ore înainte de producerea impactului trebuie să retragem oamenii ce pot fi salvaţi.

— Şi când plecăm?

— Mâine dimineaţă. De aceea trebuie ca toate echipajele de pe fiecare planetă să facă turul de despărţire. După calcul, mâine toate cele douăsprezece mii de nave vor fi în atmosfera lui Sirius şi de aici se va pleca.

— Ne conduce Crenos, da?

— Nu.

— Cum nu? Dar cine?

— Eu.

— Dumneavoastră? Nu! Ştiţi foarte bine că Domnul nu este de acord să părăsiţi Sirius.

— Îmi asum răspunderea. Trebuie să îi ajut, cum bineînţeles vreţi cu toţii. Acum, înainte de a pleca, ştiţi că avem programată convorbirea cu Domnul, pe Saga.

După ce a dat informaţii referitoare la pregătirea plecării, Dezos s-a apropiat de panou şi l-a programat pentru convorbire. Toţi aşteptau cu respiraţia tăiată. Puţini, foarte puţini erau cei care în ultimii patru ani au vorbit cu Iisus. Dar dorul de El era mare şi cu toţii

erau nerăbdători să-L vadă. Nu era întâlnirea pe care și-ar fi dorit-o, dar şi pe Saga era ceva. După câteva clipe imaginea a devenit mai clară. Din piepturile tuturor a ieşit un oftat adânc.

Iisus era în munţi, îmbrăcat în zdrenţe, înconjurat de lume multă. Erau într-adevăr munţi, dar de verdeaţă nici vorbă. Numai pietre; un uriaş deşert de piatră. Oamenii care-L înconjurau erau în marea majoritate bolnavi şi topiţi de căldură. La un moment dat, simţind că e chemat, Iisus S-a întors. Inimile celor care-L aşteptau băteau să le spargă piepturile. Dar chipul Lui atât de blând, atât de primitor şi frumos şi ochii ca două izvoare au readus liniştea şi pacea în sufletele tuturor.

— Sunteţi pregătiţi?

— Da, Doamne!

— Dar ridicaţi-vă! Nu voi trebuie să îngenuncheaţi, ci conducătorii care au fost până acum aici.

— Totul s-a terminat, Doamne. Suferinţele Tale au luat sfârşit.

— Credeţi?! De-abia acum începe reaşezarea planetei. La început o să fie greu. Priviţi, oamenii aceştia care au stat în jurul Meu, într-adevăr nu s-au lepădat de Mine. În schimb, după cum bine ştiţi, lângă voi este Regina Sânzienelor şi toţi cei care n-au putut rezista până la sfârşit. Presupun că sunteţi gata şi vă aştept peste două luni.

— Da, mâine suntem gata de plecare.

— Dezos vă conduce, nu-i aşa?

— Tu le ştii pe toate!...

— Dacă nu ştiam, nu eram Eu! Vă aştept! Sunt sigur că o să organizaţi totul aşa cum trebuie. Acum vă las, fiindcă mulţi sunt cei ce au nevoie de Mine.

Panoul a devenit din nou alb, ca la început. Cu toţii tăceau, într-un târziu s-a auzit vocea lui Dezos.

— Aţi auzit cu toţii ce este de făcut, întoarceţi-vă pe planetele voastre şi mâine plecăm.

Grupul celor veniţi de pe Terra s-a apropiat de Dezos şi, cu reţinere în glas, profesorul Campbell a întrebat:

— Conducătorule, o să participăm şi noi?

— Nu. Adică staţi. O să participaţi, ca să vedeţi până unde aţi îndrăznit. O să urcaţi în nava mea. Într-o jumătate de oră aş vrea să fiţi gata.

— O jumătate de oră? Nu plecăm mâine?

— Plecarea este mâine, dar adaptarea pentru drumul care este foarte greu începe peste o jumătate de oră.

— Cu toţi e aşa?

— Da, cu toţi e la fel.

Pentru pământenii aflaţi pentru prima dată la bordul unei nave spaţiale aparţinând altei planete totul era nou. Monitoare, butoane, luminiţe, panouri, totul te ameţea.

— Vi se pare uriaşă? Nava are o capacitate de cinci sute de persoane. Şi este una dintre cele mai mici folosite în astfel de cazuri. Vă rog să luaţi loc şi să nu atingeţi nimic. Comandantul navei o să fiu chiar eu şi am să vă arăt cum se face adaptarea şi pregătirea pe celelalte nave.

Pe monitoare se derulau imagini după imagini.

— Astea sunt toate planetele Universului?

— Da, toate.

— Acolo sunt femei şi copii?

— Da.

— Şi de ce sunt atât de trişti?

— Fiindcă drumul este foarte greu şi foarte periculos. Oricine îşi poate pierde chiar şi viaţa.

— Adică va muri?

— Nu va muri, dar pentru refacerea după astfel de accident e nevoie de timp îndelungat, în care familia rămâne fără el. Aşa s-a întâmplat şi cu Zenc.

— Cine este Zenc?

— Este unul dintre cei mai buni comandanţi de nave din Univers. Îl avem doar de două săptămâni printre noi, după ce a suferit un tragic accident.

— Şi a ceeptat misiunea aceasta?

— Voi, oamenii de pe Terra, sunteţi foarte ciudaţi. Acolo jos e Domnul! Dar vă înţeleg. Voi nici măcar nu L-aţi recunoscut, nici măcar nu L-aţi iubit vreodată.

— Nu se poate spune aşa!

— Dar cum să spun? Nu L-aţi văzut? Era îmbrăcat în zdrenţe, dar asta nu e totul. L-aţi vânat! Sau nici asta nu e adevărat?

Făcu o pauză, dar nimeni n-a îndrăznit să spună ceva. Apoi a urmat:

— În faţa noastră va fi Remus cu navele lui. Eu voi fi în centru, în

stânga va fi Zenc, iar în dreapta – Crenos.

— Aţi spus că plecăm mâine.

— Da, aşa este.

— Atunci de ce au început navele să se adune?

— Priviţi monitoarele! Timpul a trecut repede. Nici nu v-aţi dat seama, pentru că tot ce am discutat până acum e nou pentru voi. Deci, lăsaţi-mă şi să nu mă deranjaţi, fiindcă trebuie să aliniez navele.

Oaspeţii de pe Terra se uitau uimiţi cu câtă precizie şi fineţe, în ce ordine desăvârşită se aliniau navele. Oare în cât timp se putea realiza asta pe Terra, când acolo nici măcar maşinile pe stradă sau gunoaiele nu puteau fi ordonate ori strânse.

— Către toţi comandanţii navelor… auzeau ei vocea lui Dezos. Ştiţi că atenţia trebuie să fie maximă. Ordinea în care vom pleca o aveţi pe monitor. Nu uitaţi că peste tot sunt rămăşiţe de asteroizi şi meteoriţi.

Navele avariate, dacă se întâmplă acest lucru nedorit, rămân pe loc până când trece toată flota. După aceea se retrag în Bază. Sunt sigur că vom reuşi. Folosiţi dezintegratorul numai în ultimă instanţă, pentru distrugerea asteroizilor. S-a înţeles de către toată lumea?

— Aripa faţă, da!

— Aripa stângă, da!

— Aripa dreaptă, da!

— Există probleme cu alimentarea sau orice altă problemă?

— Nu.

— Atunci, pornim.

Escorta a făcut un tur în jurul lui Sirius şi a pornit spre Terra.

— Dezos, ai observat?

— Da, Remus.

Din partea dreaptă a flotei se apropia un val de meteoriţi.

— Către toate navele! Nu ne rămâne de făcut altceva decât să ne aşezăm şi să încercăm să schimbăm cursul valului.

A început lupta oamenilor cu surprizele naturii. Părea un joc de artificii. Meteoriţii loviţi de raze nevăzute se spărgeau în miliarde de bucăţele şi se împrăştiau. După o oră, valul îşi schimbase traiectoria iniţială.

— Vă rog să-mi daţi date în privinţa pierderilor pe care le avem.

— O sută douăzeci şi trei de nave; unele parţial, altele integral.

— Da, nu este puţin, dar nu avem pierderi umane. După trecerea

flotei, navele avariate să ajungă în Bază, conform planului. Bine că am scăpat de valul de asteroizi. Pământul ar fi fost lovit frontal. Să mergem mai departe.

— Dezos, dacă s-a schimbat traiectoria valului nu mai există niciun pericol pentru Pământ? Aşa să înţelegem?

Dezos l-a privit pe profesorul Habel:

— Dacă ar fi aşa, ce rost ar fi avut deplasarea atâtor nave până aici? Toţi asteroizii distruşi s-au transformat în praf stelar. Acesta va intra în atmosfera Terrei şi va fi dăunătoare acesteia, care este oricum arhipoluată. Dar nu este numai valul acesta. Şi dacă acum am reuşit să-i schimbăm traiectoria este o reuşită temporară. Rămâne să vedem ce va fi mai târziu.

— Putem să te mai întrebăm încă ceva?

— Acum mergem în limitele normale, deci spuneţi!

— Cum aţi reuşit să stabiliţi această armonie deplină care există aici?

— Nu folosim băţul.

— Despre ce băţ vorbiţi?

— Băţul care-l folosiţi voi.

— Dar noi n-avem niciun băţ.

— Aveţi. Şi nu unul oarecare. El este invizibil, este băţul răutăţii cu care aţi gonit tot timpul oamenii de lângă voi.

Profesorii se priveau unul pe altul şi nu puteau să nu accepte adevărul spus de Dezos. Pe Terra, înainte de începerea cataclismelor, fiecare se preocupa cu câte ceva, dar toţi se limitau la material. Unii strângeau bogăţii, alţii se foloseau de droguri, alţii foloseau droguri. Erau şi unii care aveau mania puterii şi se foloseau de oameni ca de nişte unelte. Aşa, prin răutatea fiecăruia, planeta a devenit reprezentantă a negativului în Univers.

— Gândiţi bine. Mă bucur că începeţi să gândiţi.

— Ne cunoaşteţi gândurile?

— De mult trebuia să vă daţi seama de aceasta.

— Dezos, ne poţi spune ce planetă este asta de culoare cenuşie spre care se îndreaptă navele?

— Desigur. Am ajuns. Planeta cenuşie e Terra. Acesta este rezultatul muncii voastre.

— Terra, nu se poate!

— Se poate. Nu sunteţi oare aici de mai bine de două luni?

Timpul a fost suficient pentru a se produce multe schimbări. Soarele o mângâie maximum patru ore. În rest e noapte. Acum lăsaţi-mă să reaşez navele.

— Şi ce să aşteptăm?

— Dacă n-aţi uitat, trebuie să-i salvăm pe cei ce se pot salva. Vom coborî cu câteva nave în spaţiul terestru şi vom controla. Veţi veni cu noi.

În scurt timp, navele erau pe poziţii. S-a făcut şi alegerea celor care vor coborî pe Pământ. Dezos, Crenos şi Remus coborau, iar Zenc rămânea să comande restul navelor.

— Folosiţi echipamentul corespunzător! Coborâm.

În zece minute, echipa lui Dezos, împreună cu grupul de pe Terra au aterizat.

— Dar aici e numai cenuşă!

— Da, aveţi dreptate. Căutaţi însă cu atenţie. Luaţi aparatul acesta şi, când vedeţi un om, apropiaţi-vă la un metru. Culoarea galbenă a aparatului indică existenţa câmpului energetic al individului. Dacă aparatul nu indică nimic, îl lăsaţi pe loc. Fiţi foarte atenţi la îmbarcarea fiecăruia. Ea se va face prin partea de culoare roşie a navei. De fapt acolo este o capsulă.

— Avem noi grijă de ei. Dacă-i îmbarcăm acolo înseamnă că ne-am gândit la tot.

În jur totul era ruină. Cadavre peste tot. Mâini, picioare, oameni morţi, Căderea meteoriţilor fisurase adânc scoarţa terestră.

— Căutaţi în găuri! se auzi în căşti.

Într-adevăr, din găuri au început să iasă oameni… dacă se puteau numi aşa. Se târau şi scoteau sunete nearticulate. Unii erau fără ochi sau fără mâini, dar se târau. Profesorii, cuprinşi de groază au făcut câţiva paşi înapoi.

— Aparatul, mai repede! Cine corespunde să fie îmbarcat! Ce aşteptaţi?

— Dar sunt oameni fără ochi, fără mâini…

— Aceasta se rezolvă, nu este o problemă. Oricum vor fi anesteziaţi până pe Sirius. Uitaţi-vă bine la câmpul magnetic. Dacă nu există, atunci e grav.

— Nu pot să mă descurc în situaţia de faţă. Ce să fac?

— Ce situaţie?

— Un copil plânge şi se ţine de mama lui moartă.

— Ia copilul mai repede! Lasă sentimentele la o parte. Dacă aţi fi avut sentimente, n-aţi fi creat tot felul de bombe atomice, chimice, biologice… Dar n-avem timp de discutat. Ia copilul şi du-l la navă!

În altă parte stătea o tânără lângă un copil de vreo opt anişori, al cărui craniu fusese spulberat. Creierul nu mai era. Tânăra băga mâna în cutia craniană şi, cum nu găsea nimic, îşi lingea degetele. În mâna stângă ţinea o păpuşă care spunea „mama, mama”. Stone a apropiat aparatul, a luat apoi fata şi a dat-o spre îmbarcare.

— Dezos, ştii măcar unde suntem?

— Da, nava noastră a aterizat pe teritoriul Canadei. Uitaţi-vă! şi a arătat cu piciorul o tabelă, probabil folosită mai înainte ca reclamă.

— Şi Statele Unite?

— Continentul american se va scufunda după aproximativ şase zile. Veţi fi martori la acest eveniment. Este ultimul lucru pe care o să-l vedeţi. Acum pregătiţi-vă şi plecaţi spre navă. Am primit semnalul că toţi cei care au putut fi salvaţi sunt în capsule. Nu mai avem treabă aici. Temporar, bineînţeles.

— Vreţi să spuneţi că plecăm?

— Nu, nu încă. Trebuie să-L luăm pe Domnul şi oamenii din jurul Lui.

Navele au părăsit Terra. Capsulele au fost aşezate pe două rânduri şi transportul era gata de plecare.

— Zenc, acum tu ai treaba cea mai importantă. Pe drum s-ar putea să se ivească probleme. Ne cunoaştem de mult. Eu sunt sigur că vei reuşi să duci toată încărcătura la destinaţie.

— Mulţumesc, Dezos, pentru încrederea pe care mi-o acorzi. Am vrut şi eu să-L văd pe Domnul, dar sper să-L văd pe planeta-mamă. Până atunci, marele eveniment îl voi urmări pe monitor.

— Mult noroc!

— Despre ce eveniment vorbea comandantul Zenc?

— Acum este mai greu. Domnul şi oamenii Săi se vor despărţi de Terra.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Acum!

— Putem veni şi noi?

— Nu, nu este voie. Voi puteţi urmări pe monitor.

După aceste cuvinte, Dezos şi mare parte din echipaje s-au îndreptat spre Munţii Sfinţi. Oamenii urmăreau totul pe monitor. Iisus

era îmbrăcat în cămaşă albă şi în jurul Lui era multă, multă lume, care aştepta în tăcere. De-abia acum profesorii şi-au dat seama care era evenimentul.

Retrăiau cu toţii prima viaţă a lui Iisus pe Terra. Toţi cei care L-au cunoscut de atunci stăteau la locurile lor, dar cu memoria de astăzi. Când au ajuns pe Golgota, Iisus a pus crucea şi în acelaşi moment, hainele Lui s-au transformat, iar aura albastră a luminat cu toată forţa.

— Oameni ai Terrei; dintotdeauna am încercat şi am ajutat de fiecare dată această planetă şi oamenii ei. Mulţi dintre voi M-aţi refuzat. Nu aţi înţeles nici măcar ce înseamnă un adevărat creştin, dar răspunsul este foarte simplu: să iubeşti pe omul de lângă tine. Cât de greu v-a fost să respectaţi un lucru atât de simplu! Oare este atât de greu să fii om? Toţi cei care M-au urmat pe drumul atât de greu acum vor fi mulţumiţi şi dăruiţi. Din planetă nu a rămas aproape nimic. Aţi distrus natura şi majoritatea dintre voi aţi făcut-o conştient. Ce a mai rămas vom încerca noi să readucem la viaţă. Aici vor trăi oameni demni pentru aceasta. Nu vom permite niciodată să se repete sau mai bine zis să se distrugă din nou Terra. V-am promis că o să vină din ceruri oameni care o să vă salveze. Fericiţi cei ce au crezut fără dovezi, căci acum conştientizaţi vorbele Mele. De-a lungul timpului, noi am vorbit mult. Acum nu este nevoie de alte cuvinte. Vă rog să vă îndreptaţi spre nave, să respectaţi instrucţiunile comandanţilor şi, după ce urmărim ultimele zvâcniri ale Terrei, ne vom întâlni cu toţii pe Sirius.

Iisus S-a îndreptat spre nava lui Dezos. Tristeţea şi durerea se întipăriseră adânc pe chipul Său. Privea cu atenţie o planetă în agonie. Totul se petrecea ca pe scenă.

America s-a scufundat, în locul ei s-a ridicat Atlantida. Terra s-a ridicat trei centimetri şi apoi s-a reaşezat. Praful şi aburii aproape o ascundeau de privirile lor.

— Prieteni, am văzut pentru ultima dată moartea şi renaşterea Terrei.

Acum trebuie să lăsăm totul să se refacă, de-abia după aceea, adică după zece ani tereştri, putem începe o nouă viaţă aici.

Navele se îndepărtau, lăsând în urmă o planetă în refacere.

CAPITOLUL II

Adaptarea

Spre satisfacţia tuturor, navele se apropiau cu viteză uimitoare de planeta-mamă. Bucuria în Bază era susţinută de faptul că pe drumul de întoarcere nu s-a întâmplat nimic nedorit. Niciun accident, nicio navă avariată, nicio pierdere.

Salvaţii pe de Terra erau ajunşi de mult în Bază, pe Sirius.

Profesorii şi ziariştii care au participat la eveniment erau veseli și nu-l înţelegeau pe Dezos care stătea mai tot timpul încruntat. În ultimul timp însă, nici ei nu-şi mai permiteau să intre în vorbă cu uriaşul pe a cărui navă erau găzduiţi. Stadiul lor de dezvoltare nu le-a permis până acum să înţeleagă că nu vorbesc oricui, ci unuia din coloşii Conducerii Universale. Dar după toate cele întâmplate, atitudinea lor s-a schimbat. Chiar Dezos urmărea cu satisfacţie paşii mărunţi, dar siguri pe care aceştia îi făceau în propria lor evoluţie. Cu toate acestea însă, rămâneau încă la nivelul minim de dezvoltare al fiinţelor umane și fiecare din ei era conștient de acest lucru.

Intrarea în spaţiul aerian al lui Sirius nu a creat niciun fel de probleme. Aterizarea a decurs în mod normal. La coborâre, cu toţii au fost surprinși de faptul că nimănui nu-i ardea de glume, nici chiar copiilor. Profesorii au coborât printre ultimii. N-a fost o surpriză pentru ei că n-au fost primiţi cu aplauzele cu care erau obişnuiţi pe Terra după orice cuvântare rostită în desele lor conferinţe. Instinctiv, se simţeau vinovaţi de distrugerea propriei planete. În acelaşi timp însă se bucurau că măcar aveau acest simţ, pe care pe Terra îl pierduseră de mult.

— Vedeţi că nici copiii nu zâmbesc! spuse Campbell cu oarecare uimire.

— Într-adevăr, dar de ce ar zâmbi? O planetă distrusă nu poate fi un motiv de bucurie pentru nimeni.

— Acum îmi dau seama că până şi copiii aceştia sunt mai dezvoltaţi decât noi.

— Asta-i partea cea mai tristă!

— E timpul, Habel, să realizăm că noi, care ne credeam lumini în ştiinţa modernă, încă n-am depășit nivelul de grădiniţă în ştiinţa universală.

— Toate acestea sunt deja ştiute şi aprofundate. Haideţi să nu repetăm greşelile şi să începem să învăţăm din ele, pentru a putea continua aşa cum trebuie. Iar dacă nu reuşim, îl rugam pe Domnul să ne distrugă pentru că asta merităm, interveni Stone cu aerul unui

bătrân înţelept.

— Pe Domnul? Nouă încă nu ne vine să credem – fiindcă n-am crezut niciodată – că există Iisus Dumnezeul nostru. Trebuie să recunoaştem cu toţii greşelile făcute în acest sens, zise Campbell din nou.

— Acum mă întreb, oare conştientizăm totul sau ne trebuie şi alte dovezi?

— Da, asta mă întreb şi eu. Ştim foarte bine cum a fost primit Iisus în existenţa Sa la ultima încarnare pe Terra. Ce spuneţi acum, reprezentanţi ai mass-mediei?

— Nu ştiu! Nici măcar nu pot să vă explic cum mă simt ca reprezentant al ziariştilor. Mă gândesc că ar fi fost bine să fie prezenţi aici şi cei care au publicat articole împotriva „nebunilor din Carpaţi" sau „sectei din Carpaţi", cum i-am numit mai toţi. Acum ei sunt distruşi şi nu mai simt ruşinea sau răspunderea pentru ceea ce au făcut cu patru ani în urmă.

— Poate ar fi timpul să ne asumăm noi răspunderea. Şi atunci, într-adevăr, care ar fi sensul existenţei noastre în continuare?

— Dragii mei, cred că e mai bine să ne odihnim puţin, zise Habel. Astfel de discuţii pot continua la nesfârşit. Recunoscându-ţi greşeala înseamnă într-adevăr că începi să gândeşti, înseamnă că faci un pas înainte. Fiecare caută să se autopedepsească, dar cu toţii uitaţi că unul singur este judecătorul drept şi că nimeni, oricât de evoluat ar fi el – nu-şi poate alege pedeapsa care i se cuvine.

Şi acum insist să ne odihnim; nu uitaţi că mâine avem o zi foarte grea. Urmează întâlnirea cu Comitetul şi mai ales întâlnirea cu Domnul.

— Înainte însă, eu propun să trecem pe la centrul de reabilitare unde sunt semenii noştri care au fost transportaţi până aici în capsule.

Propunerea lui Stone a fost acceptată şi cu toţii au pornit într-acolo. Centrul era învăluit într-o lumină violetă. Terapia era în faza intensivă. Înainte de a urca scările, grupul a fost oprit de cel care îi însoţea peste tot.

— Ce doresc oaspeţii noştri?

— Vrem să-i vizităm pe cei aduşi de pe Terra, să vedem cum decurge refacerea.

Totul este conform programului şi nu uitaţi că aici sunt cei mai buni specialişti ai Universului care au grijă ca într-adevăr totul să meargă bine.

— Şi nu-i putem vedea?

— O să aveţi şi această posibilitate, însă deocamdată nu se poate. De fapt, şi dintre noi, foarte puţini au acces aici. Nu vedeţi scutul protector?

— Îl vedem şi ştim că această culoare indică faptul că tratamentul este în faza intensivă.

— Mă bucur că aţi învăţat ceva, dar trebuie să ştiţi că scutul are şi un alt rol şi anume acela de a ne apăra pe noi de afecţiunile aduse de ei de pe Terra.

— Dacă nu avem posibilitatea să-i vedem, puteţi să ne daţi câteva informaţii?

— Bineînţeles, pot să vă dau informaţii de orice natură.

— Cum au suportat călătoria?

— Marea majoritate au ajuns cu bine, dar au fost şi mici probleme.

— Adică?

— Testarea celor salvaţi nu s-a făcut de fiecare dată cum trebuie. Probabil că tot ceea ce s-a întâmplat pe Terra v-a afectat mult. Au fost îmbarcaţi şi oameni deja morţi.

— Dar noi i-am văzut pe toţi: mişcau, respirau…

— Ei, aici e greşeala. Mişcând şi respirând nu înseamnă că ai şi energia necesară pentru a suporta o călătorie de acest gen.

— Şi câţi au fost morţi?

— Douăzeci şi opt.

— Şi unde i-aţi îngropat? Au măcar flori pe morminte?

Tânărul i-a privit pe fiecare în parte, apoi a zis:

— Aici nu avem cimitire şi nu îngropăm pe nimeni. Toţi cei morţi au fost îmbarcaţi în capsule speciale şi după o lună vor ajunge pe Terra unde se vor autodistruge. Flori avem şi aici, după cum bine vedeţi, dar le folosim ca să ne bucure pe noi. Poate o să vă obişnuiţi şi voi şi o să renunţaţi la proastele obiceiuri pe care le-aţi deprins de pe planeta voastră.

Surprinşi de răspunsul primit, oaspeţii au renunţat să mai pună întrebări şi s-au îndreptat cu toţii spre locul de odihnă. Se simţeau oarecum vinovaţi de stupiditatea întrebării lor.

* * *

Dimineaţa aceasta era la fel cu celelalte. Frumoasă, ca de obicei. După micul dejun, echipa de pe Terra s-a îndreptat spre sala de şedinţe

a Comitetului. Surprinderea lor a fost mare când n-au găsit pe nimeni acolo. După puţin timp însă, s-a apropiat de ei tânărul care îi însoţea peste tot şi care cu certitudine puteau spune că era îngerul lor protector. Şi n-ar fi fost exagerat de loc, deoarece tânărul era prezent oriunde şi oricând era nevoie de el, le explica orice, şi mai mult, îi ajuta să nu facă greşeli.

— Bună dimineaţa, tinere!

— Bună dimineaţa! răspunse el zâmbind şi vrând parcă să mai spună ceva.

Profesorii s-au privit şi apoi l-au întrebat:

— În dimineaţa aceasta zâmbetul tău pare provocator. Ce să credem?

— Nu este deloc provocator, dar mi-aţi spus „bună dimineaţa, tinere”.

— Păi, şi nu este normal? Doar eşti mai tânăr decât noi.

— Da, dar aş vrea să spun – informativ – că cel mai vârstnic dintre voi este de şaisprezece ori mai tânăr decât mine!

Apoi, fără să aştepte ca interlocutorii săi să-şi revină din perplexitate, a continuat:

— Şedinţa de astăzi se va ţine într-un cerc restrâns şi în altă încăpere.

— Ce înseamnă cerc restrâns?

— Înseamnă că va fi prezent doar Domnul şi ceilalţi conducători principali ai Universului.

— Ei, asta e bine! Nu vom mai fi supuşi privirilor a sute de fiinţe evoluate.

— Aşa credeţi voi.

— Adică ce vrei să spui?

— Şedinţele de acest gen sunt hotărâtoare. Pentru fiinţele evoluate, o astfel de şedinţă este un adevărat calvar.

— Dar ce este atât de periculos?

— Periculos nu e, dar e decisiv. Se vor hotărî soarta şi viitorul vostru.

— Orice ar fi, măcar e cu uşile închise, cum spunem noi pe Terra.

— Şi asta este o iluzie a voastră. Şedinţele deschise şi hotărârile lor sunt preluate de reprezentanţii tuturor planetelor şi se aduc la cunoştinţa fiecăruia în parte. Iar şedinţele de genul celei de astăzi sunt

urmărite de toate planetele, prin Saga. Astfel, toţi vor putea participa la decizia finală care se va lua în privinţa voastră.

Înţelegând ce urma pentru ei, s-au îndreptat spre sala unde erau aşteptaţi. Intrând, s-au aşezat în genunchi. Aşteptau. Simţeau că ceva se schimbă, dar nu ştiau ce. Un râs izbucnit din tot sufletul a spart tăcerea care se aşternuse. Părea că e râsul unui om matur, dar semăna cu al unui copil. Şi-au ridicat privirile şi L-au văzut pe Iisus râzând cu lacrimi. Oamenii care-L înconjurau zâmbeau şi ei, dar ochii lor exprimau o adâncă dezamăgire.

— Ce faceţi, savanţi ai Terrei? începu Domnul. Vă mai trebuiau doar lumânări. Încă o dată îmi dau seama că învăţătura creştină semănată de Mine pe Terra a fost transformată de voi într-un ritual stupid. V-am chemat aici ca să decidem soarta oamenilor pe care i-am salvat – şi nu altceva. Ce aţi pierdut în milioane de ani nu puteţi recupera într-o clipă şi nici nu vă sfătuiesc să credeţi asta. Cum vă vedeţi viitorul?

— Vom face după cum spuneţi!

— Indicaţii pot să vă dau, dar Mă interesează punctul vostru de vedere. Pentru a evolua, indiferent în ce domeniu este nevoie de părerea fiecăruia.

— Ştiţi prea bine unde s-a ajuns ţinând cont de părerea noastră.

— Nu este adevărat. Lipsa punctului vostru de vedere a dus unde a dus. Fiecare individ în parte ar trebui să se dezvolte prin propria sa gândire. Ori voi aţi urmat alte norme: v-aţi ales conducători care vă dădeau directive de cele mai multe ori greşite şi voi ştiaţi asta. Însă a fost mai comod pentru voi să executaţi fără să vă spuneţi punctul de vedere. Astfel, încet-încet, v-aţi transformat din fiinţe cu un potenţial nelimitat de gândire în nişte executanţi, adică aţi devenit birocraţi. V-aţi ales conducători ai fiecărui stat în parte, dar nu înainte de a fi împărţit planeta în bucăţele. Le-aţi dat conducătorilor aleşi de voi puteri nelimitate, punându-le la dispoziţie armata, poliţia, justiţia şi toate pârghiile puterii. Prin asta v-aţi anihilat pe voi înşivă. Nu v-aţi dat seama că de fapt poporul este cel care decide. De asta ţineaţi cont numai în zilele votării. Atunci, cei puternici vă implorau să le acordaţi voturile. Vă minţeau că voi sunteţi cei puternici, până când vă câştigau de partea lor. O zi după câştigul de cauză, uitau că voi i-aţi ales. Şi aşa aţi trăit într-o permanentă minciună. Să vă dau un exemplu: oricărui individ, indiferent cărei ţări aparţinea, i se alimenta conştiinţa că face

parte din popor, că este cel puternic, din popor; asta până într-o clipă, când pentru o greşeală, oricât de mică ar fi fost ea – cădea în mâinile justiţiei şi atunci nu mai era considerat cel puternic din popor.

Politica fiecărei ţări a distrus unirea dintre oameni şi prin asta gândirea. Atunci, singuri v-aţi acceptat soarta de sclavi. Şi, cum de la un sclav nu te poţi aştepta să facă ceva bun, nici pentru sine măcar, cu atât mai puţin ar putea face ceva pentru cei din jurul său.

Pe Terra, fiecare categorie socială era considerată un pericol pentru restul. De exemplu, oamenilor simpli – un termen pe care nu-l înţeleg, dar voi aţi inventat această terminologie şi-am să mă folosesc de ea – le-a fost indusă teama de poliţie. Poliţia se temea de justiţie, justiţia de armată, armata de Parlament, Parlamentul de preşedinte, preşedintele de popor. Adică era un cerc vicios. Atunci, faceţi-Mi şi Mie clar socoteala, cine a rămas integru şi liber fără să cadă în sclavie?

În acel moment am apărut Eu şi oamenii Mei. Am dat o lumină. Lumina aceasta a devenit singura şi cea mai mare ameninţare pentru toţi. Atunci aţi hotărât altceva şi ştiţi bine ce. V-aţi concentrat toate forţele şi aţi declanşat campania de denigrare, prin întreaga mass-medie. Aţi scris în ziare tot felul de minciuni grosolane, calomnii şi injurii, numindu-ne de la „înşelători” până la „sectă”.

Dar nici asta n-ar fi fost o problemă foarte mare. M-am izbit însă de un alt zid: oamenii Mei au venit pe Terra doar cu un mic procent din memoria lor. Acesta era prilejul lor să dovedească în faţa eternităţilor Universului meritul de a sta lângă Mine. La un moment dat însă, gândirea lor s-a aliniat gândirii celorlalţi. De aici a început tragedia şi toate greutăţile care au urmat.

Am căutat şi am găsit apoi un alt mod de a spune oamenilor adevărul: au apărut cărţile. În mare, ele au fost primite bine. Spun „în mare”, fiindcă majoritatea celor care le cumpărau le luau drept romane SF. Au fost şi oameni însă care le-au înţeles exact aşa cum erau: adevărate, dureros de adevărate.

În schimb, oamenii Mei au început să facă nenumărate greşeli. Eu n-am vrut să stăpânesc, ci am cerut tuturor să se dedice prin gândire. Când spuneam adevărul, ei căutau sensuri ascunse în cuvintele Mele, deşi ele nu existau. Astfel, unul dintre oamenii foarte apropiaţi Mie, interpretând total greşit cuvintele Mele, a reuşit să inducă în eroare pe mulţi din cei care Mă urmau. Aşa, cu timpul, numărul oamenilor care într-adevăr gândeau în jurul Meu, la un

moment dat a devenit foarte mic. Mi-a trebuit mult timp să întăresc grupul şi să-l încadrez în normele impuse de armonia universală. M-au împiedicat mult şi cataclismele mai mici sau mai mari care au avut loc. Oamenii erau speriaţi şi dezorientaţi. O masă cuprinsă de panică este de necontrolat. Dar cu răbdare am rezolvat şi problema aceasta. Oamenii s-au strâns din ce în ce mai mult în jurul Meu. Vinovaţi de dezorientarea în masă a oamenilor sunt toţi cei care s-au aflat la conducere până în mai 1995. De atunci a început haosul. Ştiţi bine că acum am adus cu noi un milion o sută cincizeci de mii de pământeni pe care noi, în zece ani de neexistenţă a vieţii pe Terra, va trebui să-i educăm şi să-i pregătim pentru o nouă viaţă. Noi nu suntem ucigaşi, ci creatori. Toţi aceşti salvaţi ai Terrei vor duce o viaţă comună cu oameni mult mai evoluaţi. Sarcina cea mai grea îi revine din nou lui Remus şi oamenilor lui. Va fi sprijinit, bineînţeles, de eternităţile întregului Univers.

Pentru Terra s-a deschis o nouă filă de istorie. Problemele vor fi multiple. Educaţia oamenilor sau mai bine zis dezvoltarea lor, noi trebuie să o urgentăm pentru a reuşi o evoluţie a creierului măcar până la limita de patruzeci de procente. Dezvoltarea lor actuală este mult inferioară. Vouă – şi se adresează acum oaspeţilor – vă revine sarcina să vă ocupaţi de îngrijirea semenilor voştri. Pe Terra aţi fost cotaţi drept savanţi, deşi sunt sigur că acum v-aţi convins de limitele creierelor voastre, dar oricum diferenţa e mare, comparativ cu cele ale oamenilor salvaţi acum. Deci speranţa stă şi în voi. În acest timp veţi „creşte" şi voi, paralel cu ei şi sprijiniţi, bineînţeles, de fiinţele evoluate de aici. Cred că aţi înţeles că scopul tuturor este să vă facă să gândiţi. Nu ne putem permite să lăsăm să existe în Univers încă o dată o planetă cu un nivel de dezvoltare atât de limitat, pentru că nu ne putem permite să se repete coşmarul Terrei. Cu aceasta, Eu am încheiat rezumatul şi am tras concluziile ultimei Mele existenţe pe Terra.

— Doamne, dar nu veţi mai supraveghea şi în continuare planeta Pământ?

— Nu am spus aşa ceva. De acum încolo, pe Terra, v-am explicat doar, vor trăi eternităţi. Până acum era nevoie de creştinism ca sprijin moral în lupta fiecărui om pentru dobândirea unei vieţi mai drepte şi mai demne. De acum, problema se pune altfel. Să fii creştin înseamnă să fii bun: bun din toate punctele de vedere. Normele existenţei pe

Terra sunt altele. Planeta Pământ şi toţi locuitorii ei vor avea ocazia să mă cunoască exact aşa cum sunt. Sunt sigur că toţi vor înţelege ce au de făcut. Acest lucru nu este greu, dar este necesară o continuă dorinţă de evoluţie. Nu va mai exista cercul acela vicios de care v-am vorbit mai devreme, ci doar conştiinţa fiecăruia, bunul simţ şi respectarea unei bune colaborări interplanetare pentru susţinerea armoniei în întregul Univers. Aţi văzut că în Univers nu există armament folosit împotriva oamenilor, ci doar pentru cazul evenimentelor naturale imprevizibile. Orice tulburare psihică a unuia sau altui membru al „familiei" universale este tratată prin eliminarea energiei pe timpul necesar refacerii. Chiar unii dintre voi aţi fost supuşi unui asemenea tratament. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să supunem la vot tot ceea ce am spus până acum şi să aşteptăm ca toată suflarea Universului să-şi exprime votul „pentru" sau „împotriva" programului propus. Într-o oră, rezultatul va fi afişat pe monitor.

Profesorul Habel s-a întors spre „îngerul" lor şi l-a întrebat contrariat:

— Ne poţi spune cum îşi dau votul toate fiinţele Universului într-o oră?

— Da, aici nu este niciun secret. În fiecare locuinţă există un computer de vot care este legat de centru. Fiecare îşi dă votul, iar rezultatul se afişează pe monitorul central. După aceea, Domnul validează votul sau nu.

— Să înţelegem că Domnul poate schimba totul?

— Bineînţeles. El poate orice. Este singurul care gândeşte amănunţit, profund şi din toate punctele de vedere propunerile care vin. Dar nu vă fie teamă! Propunerea şi întregul program de astăzi îi aparţin Domnului şi – pentru a câta oară – El vă va susţine.

— Tu vei vota?

— Am votat deja.

— Nu te-am văzut.

— Aici este baza şi computerul central.

— Şi ce înseamnă asta?

— Mi-a scăpat din vedere că nu cunoaşteţi toate regulile sau mai bine spus cunoaşteţi prea puţin din acestea. Pe Sirius se votează mental. Informaţia este transmisă mental calculatorului. Dar haideţi să urmărim rezultatele: votul era în unanimitate favorabil Terrei. Dezos a luat cuvântul:

— Vă mulţumesc că aţi acordat încă o dată votul vostru de încredere Terrei. Să sperăm că şi oamenii de acolo vor înţelege acest fapt şi nu vom fi nevoiţi să mai distrugem nicio fiinţă umană.

Cuvintele lui au fost primite cu multă bucurie. În mod normal, şedinţa trebuia să se sfârşească, dar Iisus a rămas în continuare pe locul Lui. Oamenii aşteptau surpriza, ca de fiecare dată când Iisus nu se ridica la finalul şedinţei. Surpriza n-a întârziat:

— Oameni buni, vă mulţumesc pentru sprijinul pe care Mi l-aţi acordat în timpul cât am fost pe Terra. Sunt bucuros că în lipsa Mea aţi păstrat echilibrul universal.

— De astăzi retrag pedeapsa persoanei celei mai nefavorizate din Univers şi anume Rebelului. De acum el va fi un membru plin al Comitetului şi egal cu voi. Sper că timpul pentru pedeapsă a fost suficient pentru el cât şi pentru cei care au urmat drumul lui. În schimb, tot pentru menţinerea echilibrului, am creat altă ispită, în care puteţi să alunecaţi sau nu.

— Doamne, a început Crenos, ne puteţi spune care este această ispită?

— Nu. Va trebui să o descoperiţi singuri. Şi încă ceva: cred că n-aţi uitat că de mâine începe munca grea cu oamenii de pe Terra.

Încheind cu aceste cuvinte, Iisus S-a ridicat şi a părăsit planeta Sirius, îndreptându-se spre palatul Său de pe planeta sânzienelor. Cu toţii ştiau că acolo îl aşteaptă o convorbire grea cu Regina lor. Până acum toţi îşi puteau imagina întâlnirea între cei doi, dar nimeni nu întrezărea cum va decurge ea cu adevărat. Ştiau şi cât de mult ţine Iisus la Regină, dar şi cât de mult L-a lovit ea.

* * *

Gândul întâlnirii cu Regina îl măcina de mult pe Iisus. Mergând spre planeta sânzienelor revedea tot felul de scene: copilăria ei pe una din cele mai frumoase planete, cât de fină era în adolescenţă; mai târziu, când se juca cu căprioarele; nunta – cât de neajutorată era atunci! Şi-a amintit apoi cât de mult şi-a dorit ea să coboare, să-i ajute pe oamenii de pe Terra şi apoi durerea, uriaşa durere! îl durea amintirea părăsirii de către cei patru prieteni printre care şi Regina. Niciodată, nimic, indiferent ce s-ar întâmpla, nu-I va putea şterge din memorie imensa tristeţe provocată de toate cele ce s-au întâmplat.

Cu gândurile acestea, a sosit şi S-a îndreptat spre palatul Său. Flori, cât de multe flori şi imensa mare de pădure, mirosul acesta… cât

de mult i-a dus lipsa! Ceva însă s-a schimbat. Nimeni nu zâmbea la fel de vesel şi frumos ca în trecut. Toţi îl iubeau, îl doreau, dar în aceeaşi măsură cunoşteau durerea prin care a trecut şi tristeţea care L-a însoţit la întoarcerea pe Sirius. De aceea o linişte în semn de respect parcă apăsa planeta. Iisus însă zâmbea, îi salută pe toţi, apoi intră în palat.

— Unde este Regina?

— Vă aşteaptă, Doamne! Este în sala de reculegere. De când a venit, rar a ieşit de acolo.

Iisus a deschis cu emoţie uşa. Un foc uriaş ardea în cămin. Pe pereţi jucau mii de lumini. Regina stătea cu faţa spre foc. Părul ei blond mângâia podeaua. În încăpere mirosea a brad. Ea s-a întors spre uşă. Ochii plini de lacrimi L-au privit cu drag. S-a apropiat, a îngenuncheat și I-a sărutat mâna.

— A trecut totul?

— Nu, Doamne, nu a trecut!

— Ce vrei să spui? Doar s-a terminat totul, însă am o rugăminte: acum sau mai târziu, când eşti dispusă, să-mi dai o explicaţie. De ce ai făcut-o? De ce?

— Regina și-a ridicat ochii și L-a privit:

— Am vrut să te ating de acolo de jos, din mizerie, din infern.

— Şi eşti sigură că M-ai atins?

— Sunt sigură că n-am reuşit nimic, dar în momentul acela aşa credeam că e mai bine.

— Cuvintele Mele nu-ţi erau suficiente să te liniştească sau să-ţi spună adevărul?

— Eram dezorientată, foarte dezorientată. Eram singura care aveam memoria în întregime. Ştiu cât de mult rău Ţi-au făcut oamenii. Ştiam câte Te mai aşteaptă, cum bineînţeles ştiai şi Tu. Dar și altceva m-a făcut să procedez astfel.

— Ce anume?

— Doar știi, Doamne!

— Ştiu şi cu toate acestea aş vrea să aud totul din guriţa ta.

— Te rog să nu mă mai alinţi. Am făcut prea mult rău, ca să mai pot să primesc daruri.

— Dacă vei primi daruri sau nu, Eu decid. Acum te rog să-mi spui până la capăt.

— Oamenii deveneau din ce în ce mai răi, chiar şi prietenii

noştri. Fiecare voia să se apropie cât mai mult de Dumneavoastră, indiferent cu ce preţ. Nimeni nu ţinea cont dacă-l răneşte pe cel de lângă el sau nu. Numai eu ştiam că sunteţi Domnul nostru. Ceilalţi bănuiau, sau erau nehotărâţi. Într-o noapte, am discutat cu toţi în secret, fără Dumneavoastră.

— Cum aşa, în secret?

— Simplu. Dumneavoastră nu ne-aţi mai controlat şi atunci era lesne de acţionat. Am hotărât cu toţii că trebuie făcut ceva pentru a Vă salva din situaţia în care v-au adus oamenii.

— Şi ce aţi decis?

— Erau mai multe variante, dar una singură era valabilă: dacă noi plecam, adică – după oameni – dacă muream, ne întorceam Acasă şi Dumneavoastră veneaţi obligatoriu după noi.

— Şi de ce aţi crezut că Eu aş accepta versiunea aceasta? Nu ne-am dus acolo ca să ajutăm oamenii? Dacă Eu făceam una ca asta, ce le mai rămânea oamenilor să creadă? Le luam toate speranţele. Aţi uitat? V-am spus de atâtea ori că numai Creatorul care-ţi dă viaţa are dreptul să ţi-o ia? Apoi, aveaţi o dublă răspundere: prima, răspundeaţi de voi şi apoi răspundeaţi de corpul în care v-am încarnat.

— Da, Doamne. Ţineam cont de toate acestea, dar ştiţi bine şi Dumneavoastră ce s-a întâmplat. Sau mai bine să vă spun eu cronologic cum s-au derulat faptele. Cum am spus mai înainte, aveam mai multe variante. Cea pe care am ales-o era o extremă, dar din păcate numai ea ne rămăsese.

— De ce numai ea?

— Dimineaţa, când m-am trezit după discuţia despre care v-am vorbit, chiar Dumneavoastră aţi găsit scrisoarea lăsată de unul dintre băieţi în care scria că merge în natură pentru reculegere, dar se va întoarce şi că nu V-a părăsit. Apoi, din solidaritate cu el, a mai plecat unul. Seara eraţi foarte trist. Poate Vă mai amintiţi ce mi-aţi spus, că se vor întoarce la uşă şi o să-i alungaţi. Spre dimineaţă a plecat o fată, iar mai târziu, cum bine ştiţi, a plecat una dintre sânziene. Deja ştiam, eram sigură că nu mai există niciunul. În acel moment m-am îngrozit. Ştiam că tot ce se va întâmpla de acum încolo, după ce o să le găsească cadavrele, se va sparge în capul Dumneavoastră. Dar în acelaşi timp am vrut să rămân lângă Dumneavoastră şi să-mi asum răspunderea. Eu am fost aceea care n-am făcut nimic ca să opresc. Spre seară, al treilea băiat mi-a propus mie şi sânzienei atât de dragi Dumneavoastră să

plecăm. Am plecat spre locul în care am stat foarte mult timp împreună, spre „împărăţie”. Zăpada era atât de mare, încât n-am putut trece. Puţin după asta am plecat toţi trei.

— Ştiţi ce aţi făcut cu asta?

— Ştiu. V-am urmărit orice pas, orice suferinţă de atunci încolo. Noi, oamenii de lângă Dumneavoastră am fost cei pe care i-aţi iubit şi i-aţi iertat şi din partea noastră aţi primit o palmă greu de imaginat chiar şi de Rebel. Dumneavoastră aţi venit ca Pasărea Luminii dintr-o lume evoluată, pe Terra, ca să răspândiţi darul iubirii şi credinţei adevărate. Noi, oamenii, V-am trădat, am vrut să vă punem în colivie, să vă păstrăm numai pentru noi. Nu ne-am oprit nicio clipă, indiferent cât costa acea colivie. Voiam doar să fim siguri că vom păstra pasărea pentru noi. Şi cu aceasta v-am trădat. Noi nu v-am iubit, noi am vrut să fim siguri că, prinzându-vă în capcanele noastre, o să câştigăm viaţa veşnică.

— Dar tu nu faci parte din oamenii de pe Terra.

— Amintiţi-vă bine rugămintea mea înaintea plecării. Eu v-am rugat să mă primiţi în rândul pământenilor, să fiu şi eu o pământeancă. De fapt, eu am participat la împletirea coroanei de spini pe care v-am dăruit-o, fără să-mi dau seama că eu, ca toţi oamenii, am devenit prin fapte tufişul de spini de care nimeni nu are nevoie. Acum am o rugăminte. Vă ador, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să stau lângă Dumneavoastră. Vă rog să mă trimiteţi pe Ore. Aceasta să fie pedeapsa mea, sau dacă nu, primesc pedeapsa hotărâtă de Dumneavoastră. Numai daţi-mi o pedeapsă. De când am venit, fiecare mă tratează cu milă. Oare există pedeapsă mai mare ca asta?

Iisus a privit-o, S-a aplecat, a luat-o de umeri şi a ridicat-o.

— Regină, aş putea să te pedepsesc sau să-i pedepsesc pe toţi cei care au participat la evenimentul acela groaznic, dar, dacă am să o fac, consideri că am să rămân Eu? Sunt sigur că nu; şi atunci care este rostul? De-acum înainte începe o viaţă nouă pentru Terra. Tu vei merge cu Mine între oamenii aceia şi vei face tot posibilul să le dai o educaţie bună. Fii foarte atentă: dacă greşeşti ceva acolo, într-adevăr vei fi pedepsită. Dar pentru faptul că M-aţi părăsit şi M-aţi trădat pe Mine nu veţi fi pedepsiţi.

* * *

Astăzi este o zi deosebită pentru toţi. Comisia de verificare a stării generale a celor salvaţi – din care făceau parte şi savanţii de pe

Terra – intră pentru prima dată în contact cu „pacienţii”.

Înainte de începerea vizitei propriu-zise, fiecare bolnav a fost urmărit pe monitor. Toţi erau aproape refăcuţi. Traumele psihice suferite îşi lăsaseră adânc amprenta asupra fiecăruia. Spre surprinderea profesorilor, orice transplant făcut celor care au avut nevoie de acest lucru nu a lăsat nicio urmă.

Profesorul Habel privea uimit şi se gândea că, dacă această performanţă ar fi fost obţinută pe Terra, atunci într-adevăr s-ar fi putut vorbi despre o medicină de înaltă clasă.

Intrarea Comisiei i-a speriat şi mai mult pe bolnavi. Erau dezorientaţi şi nedumeriţi. Aveau nevoie de multe explicaţii. Aparţinând diferitelor clase sociale, fiecare înţelegea, dacă înţelegea ceva, în mod diferit. Impactul direct cu toate generaţiile de roboţi, cu toate noutăţile existente pe această planetă de neimaginat măcar pe Terra, motivau reacţiile lor.

— Cine sunteţi? O.Z.N.-un? Ce s-a întâmplat cu noi?

— Veţi fi îngrijiţi cum trebuie şi, după ce vă reveniţi, o să purtăm discuţii şi o să vedeţi că totul va fi bine!

— Profesore Habel, spune tuturor pământenilor care fac parte din Comisie să nu pună întrebări şi să nu dea răspunsuri. Toate la timpul lor. Deocamdată studiaţi materialul uman şi trageţi concluziile.

— Pământeni, aţi spus? Dar spuneţi-ne odată unde suntem?

— O să aflaţi mai târziu, v-am mai spus. Acum sunteţi în faza de refacere.

— Ştim noi ce refacere. Am citit în ziare. Probabil o să ne luaţi organele sau o să ne mâncaţi. Mai bine întoarceţi-ne pe planeta noastră. Doamne, de ce oare ne-ai pedepsit aşa?

Cuvintele erau rostite de o femeie în vârstă.

— Maică, a început unul dintre membrii Comisiei, nu-ţi face griji. Dumnezeu vă va ajuta, aşa cum v-a ajutat şi până acum. De ce să te întoarcem pe planeta ta? Ai uitat cum aţi trăit în ultimii doi ani? Ia uită-te în oglindă: nu arăţi mai tânără? Nu te simţi cumva mai sănătoasă, mai în putere?

Privindu-şi noul chip, femeia s-a liniştit şi a zâmbit mulţumită.

— Cu sănătatea stau într-adevăr bine, arăt şi mai tânără! Dar nu cumva e o şmecherie? Pot să ştiu eu? Dumnezeu într-adevăr m-a ajutat, dacă sunt sănătoasă, dar să ştiţi că eu am respectat toate canoanele bisericeşti şi L iubesc pe Iisus. Dacă am avut ceva în plus,

toată viaţa am dat şi la săraci.

— Spui că L iubeşti pe Domnul? Dar acolo ce ai? De ce patul este atât de deformat în partea capului?

Femeia s-a înroşit.

— Păi, ştiţi, eu…

— Ia ridică puţin!

Neavând ce face, femeia a ridicat perna. Patru pâini, brânză, conserve…

— Pentru ce ai făcut asta, femeie?

— Păi, ştiu eu? Nu cumva să se termine mâncarea.

— Şi spui că ai dat la săraci?

În cealaltă cameră, membrii Comisiei au găsit o fetiţă care strângea perna în braţe şi plângea, strigându-şi cu disperare mama:

— De ce plângi, fetiţă?

— Mama, mama… Nu este mama!

Dezos s-a apropiat, a luat-o în braţe şi a mângâiat-o părinteşte pe copil:

— Vrei să o vezi pe mama?

— Da, vreau să o văd. Vreau să vină la mine!

— Haide cu mine!

Dezos a luat-o de mână şi a dus-o în faţa unui monitor. A apăsat pe butoane, l-a programat şi pe Saga a apărut chipul mamei fetiţei, cu cinci ani înainte de distrugerea planetei.

— Mama, e mama!

— Da, e mama. Când vrei să o vezi, vii aici şi apeşi pe butonul verde.

— Dar eu o vreau aici, lângă mine.

— Trebuie să înţelegi că mama e plecată, dar când îşi va termina treaba, va veni la tine.

— O să vină?

— Da, o să vină. Deocamdată, ia ciocolata asta, balonul şi păpuşica. Joacă-te cu ele şi să nu plângi, că mama o să te vadă şi o să se întristeze.

— Nu plâng, voi fi cuminte. Vă promit!

— Să vedem cum te ţii de promisiune.

Bucuroasă şi mai veselă chiar, fetiţa s-a întors liniştită în patul ei, punându-şi cu grijă darurile primite lângă ea, ocrotitor.

Intrând în următoarea cameră, membrii Comisiei au rămas

stupefiaţi. Într-un colţ stătea un bătrân şi hrănea o capră şi o vacă.

— Ce faci, omule?

— Cum ce fac? Mi-am comandat animalele ca să le hrănesc şi să dea lapte.

— Şi ce faci cu laptele?

— Am să-l vând.

— Cui?

— Vecinilor.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă am să strâng bani şi am să-i cumpăr maşină fiului meu, care stă la oraş.

Dezos s-a întors spre medici:

— Curăţaţi tot de aici şi omului acestuia aplicaţi-i tratament de gradul doi. Am greşit. Puneţi toţi roboţii în funcţiune, indiferent de ce vor spune pământenii.

— Doamne, cu ce Ţi-am greşit că ne-ai obligat să-ţi dăm voie să te încarnezi de atâtea ori între animalele astea? Oare ne va ajunge timpul pe care ni l-ai dat ca să-i aducem pe drumul bun? Mari sunt răbdarea şi mila Ta!

— Da, Dezos. Să vă văd acum ce o să faceţi cu fiinţele acestea. Fiţi siguri de un lucru: Eu n-am să schimb programul. Dar de acum încolo n-am să mai iert nicio greşeală, indiferent cine o face.

În următoarea cameră nu era mai bine, ba dimpotrivă. Unul dintre pacienţi, înalt şi bine legat, teroriza întreaga cameră.

— Ce faci, omule?

— Bine, şefu'. Vă raportez: înainte de ajunge aici, am fost poliţist. Uitaţi ce ordine am făcut în cameră!

— Dar de ce dorm oamenii pe jos?

— Dar unde să doarmă? Eu vreau linişte şi curăţenie. Dacă jegoşii ăştia dorm în paturi, se murdăresc cearşafurile şi apoi unde le spălăm? Nu e nici săpun, nici chiuvetă… în rest le avem pe toate, nu putem să ne plângem. Restul oamenilor din cameră, care nu dormeau, stăteau îngrămădiţi într-un colţ, ca nişte câini hăituiţi.

Dezos n-a putut suporta o asemenea situaţie şi a dispus imediat aplicarea tratamentului corespunzător.

În următoarea încăpere erau şase fete. Două stăteau în lotus, iar celelalte în genunchi.

— Ce este, fetelor, cu voi?

— Noi suntem martorii lui Iehova, a răspuns una dintre cele patru îngenuncheate.

— Şi acum ce faceţi? De ce staţi în genunchi?

— Am început un post de patruzeci de zile. După ce îl terminăm, o să ne jertfim în numele Domnului.

— Vreţi să spuneţi că o să vă luaţi viaţa?

— Da. Cum nu? Pentru Domnul vom face orice.

— Şi dacă acum, în cameră ar intra Domnul, o să-L recunoaşteţi?

— Numai noi putem să-L recunoaştem.

— Dar acum cu cine credeţi că vorbiţi?

— Cu invadatorii extratereştrii. Aţi venit pe planeta noastră, aţi adus sclavia şi ne-aţi transformat în cobai.

— Credeţi că ăsta este adevărul?

— Da, suntem sigure. Dacă vreţi, nu este târziu, căiţi-vă şi voi. Când Domnul va veni din ceruri, o să ne rugăm pentru voi să vă mântuiască şi să vă dea viaţă veşnică.

— Şi voi, fetelor?

Dezos s-a întors spre cele care stăteau în lotus.

— Noi ne rugăm lui Crişna şi lui Cali, învăţătorii şi îndrumătorii noştri.

Atunci Crişna s-a apropiat de ele.

— Şi ce simţi în acest moment?

— După puţin timp o să ieşim din corp şi ne vom întâlni în astral.

— Cu cine?

— Cu Crişna.

— V-aţi mai întâlnit vreodată?

— De mai multe ori.

— Şi puteţi să-l recunoaşteţi?

— Cum să nu? Doar este învăţătorul nostru!

— Şi v-a spus vreodată ceva?

— Ne-a învăţat.

— Ce?

— Tantra.

Dezos i-a privit pe toţi şi dezgustat a ieşit din încăpere.

— Doamne, Terra nu e cumva un ospiciu?

— Nu, Dezos. Oamenii bogaţi şi-au transformat semenii în animale. Dorinţa de îmbogăţire cu orice preţ i-a făcut să-şi uite

condiţia de om şi i-a împins la acţiuni care contrazic orice normă a bunului simţ.

— Doamne, dar de ce nu le-ai spus adevărul?

— Dar nu l-am spus? Şi dacă am făcut-o era să ajung Eu în ospiciu. Dar Eu sunt sigur că, având răbdare, vom obţine rezultate bune. Să continuăm!

Intrând în camera alăturată, o femeie tânără s-a apropiat de Iisus şi, cu lacrimi în ochi, a îngenuncheat:

— Doamne, Tu eşti? Mare este mila Ta!

— Ce vorbeşti, femeie? De unde ştii că Eu sunt Iisus?

— V-am aşteptat toată viaţa. Şi atunci, înainte de a leşina, ştiam că nu se poate aşa. Eram sigură că ceva o să se întâmple. N-am greşit. Nu este o minune, este adevărat. Eram sigură că trebuie să fie răsplată pentru tot. V-am căutat pretutindeni. Dar eram sigură că am să vă întâlnesc. Pe Terra n-am putut să vă văd, deşi am străbătut toate drumurile. Eram mulţumită. Vă aveam în inima mea. Am făcut o facultate, dar nu era de ajuns. Părinţii mei m-au băgat în ospiciu. Medicii mi-au spus că sunt nebună. Am fost în faţa tuturor bisericilor, le spuneam oamenilor că nu sunteţi în biserici, să nu Vă caute acolo Le spuneam că Papa nu Vă reprezintă, că sectele nu Vă reprezintă, că fiecare trebuie să vă aibă în propria inimă. Am suferit mult în urma acestor fapte. Au aruncat cu pietre în mine, m-au bătut cu bâte, m-au scuipat, dar, cu cât suferearn mai mult, eram mai mulţumită. O făceam pentru Dumneavoastră.

— De unde erai sigură că ai tu dreptate şi nu ceilalţi?

— Din cărţi. Am citit toate cărţile care meritau să fie citite acolo, pe Pământ. Le-am studiat aşa cum trebuie. Cel mai mult m-a ajutat Biblia, dar şi pe aceasta am studiat-o foarte bine. După ce le-am citit şi am găsit confirmarea tuturor concluziilor mele, am început să vă caut. Voiam să vă găsesc şi să stau lângă Dumneavoastră. Voiam să vă şi avertizez că oamenii nu pot înţelege. Nu ştiam unde sunteţi. Am început să vă caut în munţi. Mi s-a întâmplat ca animalele sălbatice să-mi iasă în cale. Trebuie să recunosc că mi-a fost foarte frică, dar asta la început. Mai târziu am văzut că, dacă nu mi-e teamă, animalele nu se apropie de mine. M-am întâlnit cu mulţi tineri. Singuri sau în grupuri mai mici sau mai mari, cu toţii Vă căutau. Şi uite că v-am găsit. Mulţi de aici nu realizează că planeta noastră s-a distrus. Dacă recunosc asta, nu-şi găsesc vina în distrugerea ei. Toţi cei care ştim adevărul ne

simţim vinovaţi şi suntem gata să dăm orice ca să începem o viaţă nouă alături de Dumneavoastră şi de fiinţele evoluate ale Universului.

— Cum vezi tu împlinindu-se toate acestea?

— Prin multă, multă muncă. Acum v-am găsit. Trebuie să recunoaştem că la un moment dat Vă pierduserăm de tot. Şi de asta tot noi am fost vinovaţi, dar pentru că vina ne aparţine în totalitate, nu înţeleg de ce trebuie să sufere planeta. De-acum trebuie să ne unim forţele şi să demonstrăm tuturor că putem fi buni şi că merităm să existăm. Sunt sigură că într-o bună zi o să dobândim şi noi adevăratele valori umane. Dar dacă nu va fi aşa, nu vom merita să trăim nici ca animale măcar. Ştiu că va fi greu. Priviţi în cealaltă cameră cum se manifestă unii dintre noi! Pot să vă însoţesc?

— Da, vino să vedem, deşi am văzut multe până aici.

— Eu sunt sigură că Dumneavoastră ştiţi totul, dar voiam să vedeţi concret de ce susţin că este greu să schimbi mentalitatea oamenilor.

Intrând, au zărit cinci indivizi adunaţi într-un colţ al camerei care discutau. Al şaselea stătea în pat. La apariţia Comisiei s-a ridicat, s-a apropiat de Iisus şi, şoptind, I-a spus;

— Stăpâne al planetei, trebuie să ştiţi că printre noi sunt oameni care Vă vor răul. Aş vrea să ştiţi că eu am oameni în multe alte camere şi pot să vă aduc la cunoştinţă tot ce se întâmplă şi acolo.

— Şi ce vreţi în schimb?

— O să ne înţelegem. Trebuie să ne plătiţi şi să ne daţi şi mâncare mai bună.

— Mâncarea nu vă ajunge sau nu e bună?

— Nu, avem de toate, dar trebuie să ne deosebim cu ceva de ceilalţi.

Doar noi vă informăm despre tot ce se întâmplă. Mai bine să ne numiţi şi să ştie toţi că noi suntem şefii aici, iar restul să ne fie supuşi nouă.

— Unde crezi că te afli, omule?

— Nu ştiu exact, dar ştiu că voi sunteţi stăpânii noştri. Voi sunteţi puterea şi, dacă vreţi, puteţi să ne omorâţi. De aceea noi o să vă fim de folos. O să îi depistăm pe derbedeii care s-au infiltrat printre noi.

— Şi sunt derbedei, cum spui tu?

— Da, uitaţi. Una e asta care stă în spatele Dumneavoastră. Cred

că unul din oamenii mei V-a arătat-o. Vedeţi că Vă suntem de folos?

— Şi ce a făcut – după tine – femeia asta?

— Instigă oamenii. Le tulbură creierul.

— Adică?

— Merge din cameră în cameră şi spune că trebuie să ne dezvoltăm prin propria noastră gândire şi că noi singuri putem face o planetă puternică. S-au găsit şi unii care să o asculte. Asta-i rebeliune!

— Şi cum crezi tu că putem reuşi cu oamenii ăştia?

— Să-i ucidem! Ştiţi, noi aveam în ţara noastră un partid. Ne spuneţi şi nouă care este platforma program a Dumneavoastră, în care parte mergem, în dreapta, în stânga, şi-i băgăm noi în cimitir pe toţi. Numai asta merită rebelii ăştia. O să vadă ei revoluţie! Orice ne spuneţi, noi o să executăm. Vă rog încă ceva. Daţi-ne mai repede puterea, că s-ar putea să afle ăştia ce Vă spunem şi nu poţi să ştii. Şi, dacă-mi permiteţi, V-aş ruga să ne daţi şi nişte vile separate, ca să putem sta în linişte. Uitaţi: am aici o listă a celor mai periculoşi. Ăştia vorbesc despre Dumnezeu. Nişte mincinoşi.

— Voi ce credeţi? Există sau nu?

— Noi nu credem în poveşti. Există stăpâni puternici ca Dumneavoastră şi banii. Asta-i puterea şi Dumnezeul nostru. Vedeţi lucrurile acestea? Mi le-a adus un om de-al meu. I-am spus că a greşit şi că nu trebuie să procedeze aşa. Acum hotărâţi Dumneavoastră dacă să-l pedepsesc sau vreţi să-l iertăm pentru că este la prima abatere.

— Şi ce ţi-a adus?

— Uitaţi!

— A deschis o punguliţă făcută dintr-un cearşaf rupt. Era plină cu multe butoane de culori diferite, scoase din echipamentul computerelor. Au crezut că sunt pietre preţioase.

Dezamăgiţi şi foarte trişti, au ieşit cu toţii din încăpere.

— Doamne, ce crezi că se mai poate face cu astfel de minţi bolnave? Dumneavoastră aţi spus că trebuie salvaţi numai oamenii care merită.

— Noi am salvat supravieţuitorii. Fiecare fiinţă umană merită, mai mult sau mai puţin, dar merită. De aceea v-am spus Eu că munca va fi foarte grea. V-am vorbit deseori despre inferioritatea pământenilor. Noi trebuie să ne conducem, sau mai bine zis să începem educaţia lor, bazându-ne pe modul lor de a trăi; nu trebuie să ne conducem după normele noastre. Dacă ar fi să începem aşa, ar

trebui salvaţi doar câteva zeci sau sute de pământeni. Ori – celorlalţi ce şansă le acordăm? Deci trebuie lucrat în condiţiile date şi cu materialul uman care este. Astfel, vom dovedi într-adevăr că putem ajuta pe oricine, indiferent de stadiul său de dezvoltare.

— Avem o rugăminte. Sunt mulţi care v-au aşteptat atâta timp şi au nevoie de Dumneavoastră. Ştim exact ce avem de făcut şi cu cine avem de-a face. Lăsaţi-ne şi o să ne descurcăm singuri. Când doriţi, puteţi să veniţi să vedeţi unde s-a ajuns în educarea acestor oameni. Până atunci, indiferent că sunteţi cine sunteţi, aveţi nevoie de puţină linişte. Propunându-vă acestea, ştim foarte bine că niciodată n-aţi căutat liniştea şi nu aţi stat când s-a ivit vreo problemă. Dar probleme se vor ivi tot timpul. Măcar acum lăsaţi-ne să facem şi noi ceva singuri, deşi ştim că singuri nu vom fi niciodată. De mult timp vreţi să vă retrageţi definitiv şi să vă transformaţi în lumină. Asta tot datorită Terrei. Vă rugăm însă să vă amintiţi că nu numai Terra există în Univers. Cu toţii avem nevoie de Dumneavoastră. Cu toţii Vă iubim foarte mult. Diferenţa este că noi ştim cum să o facem, iar oamenii de pe Pământ nu.

* * *

Trecuseră trei ani de când întreaga suflare a Universului era pusă la grea încercare. Cu toţii îşi asumaseră dificila răspundere de a „ridica" şi de a face să renască în oamenii Terrei sentimentul că nu sunt unici în Univers şi mai mult, că adevăratele valori nu sunt cele existente pe Pământ. Că nimic din tot ceea ce au adus cu ei nu-i reprezintă, că omul nu trece prin viaţă numai pentru a acumula şi a consuma şi că, mai presus de toate acestea, viaţa le-a fost dăruită pentru a o justifica. Ori această justificare nu poate fi regăsită decât în creaţia proprie a gândirii fiecăruia.

Şocul despărţirii de planeta distrusă a fost depăşit cu greutate. Chiar şi după atâta timp, gândul reîntoarcerii îi macina pe toţi. Cu toate acestea, viaţa mergea înainte. Şi-au format familii, s-au născut copii pe care se bucurau să-i boteze însuşi Iisus. Dar, spre deosebire de Terra, existenţa pe Sirius nu se limita la atât. În conştiinţa fiecăruia se trezise acea scânteie de înţelepciune, de înţelegere, care-i făcea să-şi recunoască inferioritatea, dar în acelaşi timp să încerce cu toată puterea lor să-şi depăşească această condiţie şi să tindă spre mai mult.

Iisus nu renunţase nicio secundă să supravegheze îndeaproape felul în care cei cărora le-a întins pentru ultima oară mâna folosesc

această şansă pentru propria lor evoluţie. În acelaşi timp, privea cu îngrijorare spre Pământ. Era o planetă distrusă, care încerca cu ultimele forţe să redevină ceea ce a fost: planeta verde a Universului, planeta natală a Domnului.

Cu toate că privirile tuturor erau aţintite asupra ei, cu toate că energia fiecăruia era concentrată într-acolo, Terra renăştea cu greutate. Aceasta şi pentru că, prin poziţia ei depărtată de Centru, devenise greu de controlat.

Dezos însă spera la nesfârşit în rezolvarea acestei dificultăţi. Urmărea personal evoluţia lucrurilor pe Terra, deşi ştiuse că-i va fi greu. Dar preocuparea principală a tuturor rămâneau tot oamenii.

Nivelul lor de dezvoltare se apropia de şase procente. Era mulţumitor, având în vedere că în alte condiţii acest nivel ar fi putut fi atins în zeci de reîncarnări şi poate nici atunci.

Dar, ca de obicei, Domnul cerea mult mai mult. Nu putea fi mulţumit de rezultate, gândindu-se la planul propus. Convieţuirea fiinţelor evoluate cu pământenii salvaţi impunea un grad de evoluţie al acestora din urmă cel puţin apropiat de limita minimă a dezvoltării umane în Univers. Dar fără ajutor, nimeni nu putea face un pas. Erau foarte puţini în tot Universul cei care au reuşit să evolueze prin propriile forţe.

Într-una din zile, Dezos L-a invitat pe Iisus să facă împreună o incursiune în atmosfera de lucru a „elevilor” lor:

— Este interesant să-i vezi în aceste momente, fascinaţi de ceea ce descoperă nou în activitatea pe care o desfăşoară, în modul de studiu diferit de cel pământean şi chiar de domeniile noi de activitate pe care noi le oferim – zise Dezos, vrând să-l stârnească puţin curiozitatea Domnului.

— Nu, Dezos, e prea devreme. În schimb, putem urmări totul pe monitor.

Prima „vizită” au făcut-o la aerodrom. Comandantul era Zenc. Navele aparţinând tuturor generaţiilor erau studiate cu multă atenţie şi cu interes maxim.

— Cum aţi făcut alegerea oamenilor, Dezos?

— Fiecare a fost supus la diferite teste şi fiecare şi-a dovedit înclinaţii într-un anumit domeniu. Testele au fost foarte severe, iar rezultatele computerizate ne-au confirmat concluziile. Acum, fiecare încearcă să se dovedească cât se poate mai priceput în tot ceea ce face;

încearcă să-şi potolească dorinţa de a şti, de a descoperi, folosindu-se de toate condiţiile oferite de gazde.

Iisus urmărea cu atenţie decolările şi aterizările navelor pilotate de pământeni. Fineţea şi măiestria cu care o făceau demonstrau încă o dată capacităţile căpitanului Zenc şi ale instructorilor din echipa sa. Reuşiseră să formeze – într-un timp foarte scurt – din nişte fiinţe preocupate doar de politică, grija zilei de mâine, familie etc., oameni ai viitorului.

Dezos zâmbea.

— Ce te face să zâmbeşti, Dezos?

— Amintirile, îi văd parcă şi acum la prima cunoştinţă cu o navă. Câţiva dintre ei au intrat în camera de teleportare, crezând că de acolo se comandă nava. I-am căutat mult până să-i găsim. Şi apoi câte nave n-au distrus! Dar acum putem cât de cât să fim mulţumiţi. Zenc şi oamenii lui au muncit mult, dar au făcut într-adevăr ceva!

— Dar fata aceea care stă lângă Zenc cine e? Mi se pare cunoscută.

— Da, e cea mai bună elevă a lui Zenc. Este cea care zicea că V-a căutat pe Terra. Mulţi din oamenii care acum sunt pe aerodrom au fost aleşi de ea. Şi n-a dat greş. Doi dintr-o sută erau mulţi dacă greşea. Este într-adevăr capabilă.

— Vezi, Dezos, că există şi excepţii bune printre supravieţuitorii Terrei?

— Dar nu m-am îndoit niciodată de asta! Acum însă, aş vrea să trecem puţin prin sălile de ştiinţe naturale.

Aici, într-adevăr munca era uriaşă. Se studiau factorii care influenţează procesele meteorologice, care este influenţa stelelor asupra climei planetei, aparatura de depistare a mişcărilor seismice ale scoarţei, cum se pot atenua sau anihila acestea, fizica, chimia şi toate celelalte ştiinţe exacte, dar la un nivel mult ridicat comparativ cu cel de pe Terra. Dacă cercetarea ştiinţifică pe Terra ar fi beneficiat de toate aceste date, nu s-ar fi ajuns aici. Grupul de profesori pământeni îi însoţea permanent pe cei mai învăţaţi savanţi ai Universului, învăţau şi predau în acelaşi timp. Toate studiile şi cercetările se făceau numai în folosul dezvoltării umane şi nicidecum nu se gândea cineva la crearea de noi arme, de exemplu.

Genetica era domeniul de studiu cel mai îndrăgit. Transplantele de orice natură şi posibilitatea prelungirii vieţii, formarea spiritului,

maternitatea, cum să fie ea păstrată şi ce se poate face când o fiinţă oboseşte şi are nevoie de odihnă, adică reabilitarea, îi captivau pe toţi.

Au trecut apoi în sala de ecologie. Aici studiau aparatura de înregistrare a poluării aerului, compoziţia atmosferei şi a stratosferei, susţinerea artificială a purităţii aerului şi multe altele. Calcularea necesarului de pădure pentru asigurarea volumului de aer ozonat per individ, pe o perioadă de zece ani, poluarea industrială şi posibilităţile de evitare erau de asemenea subiecte tratate şi studiate şi pe Terra, dar toate la un nivel incomparabil cu cel de aici. Oamenii erau atraşi atât de felul în care erau prezentate şi explicate fenomenele, dar mai ales de accentul care se punea pe aplicarea în practică a oricărui studiu teoretic. S-a reuşit astfel ca în fiecare să se trezească dragostea şi grija pentru natură, prin înţelegerea faptului că distrugerea ei înseamnă condamnarea la moarte a fiinţelor umane.

Agricultura, cu toate ramurile aparţinătoare, era de asemenea un domeniu atrăgător, atât prin temele abordate, dar mai ales prin faptul că orice acţiune practică se făcea numai cu ajutorul roboţilor.

În ce priveşte arhitectura, accentul cel mai mare se punea pe studierea stilului optim în care trebuiau construite clădirile şi realizarea unui interior comod şi plăcut. Se cunoştea importanţa pe care o are atmosfera degajată de un interior confortabil şi aranjat cu gust asupra stării generale a omului. Un astfel de cadru este menit să dea omului impulsul de a crea şi nu de a se răsfăţa.

— Dezos, tot ce am văzut până acum, Mă bucură şi Mi dă speranţa că răbdarea ne va fi răsplătită. Dar aş vrea acum să văd cum se lucrează cu sufletul acestor oameni. Pentru că, după cum bine ai văzut, educaţia spirituală a pământenilor lasă mult de dorit şi a fost cauza principală a distrugerii Terrei.

— Cum Ţi-e voia, Doamne! Şi, programând computerul, pe monitor a apărut imaginea unei încăperi ticsite de oameni. Pământenii nu mai erau fanaticii care se dovediseră cu trei ani în urmă.

Umbra de satisfacţie de pe chipul lui Iisus l-a provocat pe Dezos la explicaţii:

— S-a început prin a le explica oamenilor că dogmele religioase, biserica şi sectele n-au fost altceva decât unelte folosite de putere pentru spălarea creierelor şi aducerea în sclavie a celor pe care îi dominau. Că nici biserica, nici sectele, nici yoga – aşa cum o practicau ei – şi cu atât mai puţin drogurile, armele şi banii, n-au fost calea spre

Dumnezeu şi spre credinţa adevărată, ci doar metode prin care oamenii politici şi bogaţii vremilor au făcut masele de creduli dependente de ei, luându-le speranţa într-o viaţă mai bună şi mai demnă.

Acum, după ce toate acestea au fost înţelese, s-a trecut la explicarea a ceea ce înseamnă adevărata credinţă, adevărul despre Dumnezeu Creatorul, adevărata yoga – ca unice căi spre dobândirea vieţii adevărate.

— Am văzut suficient, Dezos. Mă bucură toate acestea, repet, dar aştept încă mult. E adevărat că mai sunt încă şapte ani. Speranţa nu Mi-am pierdut-o niciodată, cu atât mai puţin acum. Însă ce pot să-ţi spun este că încă aceşti oameni sunt departe de adevăr.

— Aşa este, Doamne. Saltul făcut de ei este mare, dar rezultatele le vom vedea peste şapte ani. Apoi mai este ceva. Atunci şi acolo va fi Remus, necruţător cu fiecare, chiar cu el însuşi. Va fi nevoit să renunţe la oricine va încerca să împiedice cu ceva planul iniţial, pentru că ştie că nu-şi mai poate permite să dea greş încă o dată. Viitorul este în faţă. Legătura cu Terra este aproape normală şi vom putea supraveghea totul îndeaproape.

* * *

Aproape un an mai târziu, Comitetul era adunat de urgenţă, la chemarea lui Remus.

— Ştiţi ce s-a întâmplat? a început el.

— Ştim. Câţi sunt?

— Cinzeci şi opt de mii, dar calculele nu sunt definitive. Domnul probabil nu ştie nimic. E plecat pe Ore, nu-i aşa?

— Într-adevăr, este pe Ore, dar asta nu înseamnă că nu ştie nimic, zise Dezos.

— Aşa este. De fiecare dată credem şi sperăm să nu ştie, ca să nu-I provocăm şi alte supărări.

— Cazul este excepţional şi trebuie să-l spunem totul.

— A vorbit cineva cu ei?

— Nu, nu a vorbit nimeni.

— Remus, tu ai informaţia completă?

— Da, Dezos.

— Atunci să nu mai aşteptăm. Chemaţi-L pe Domnul de Saga.

— Cine va vorbi?

— Tu, Remus.

Remus s-a apropiat de computer şi a făcut legătura cu Ore.

— Crenos, Domnul e acolo?

— Doar ştiţi că este.

— Te rog să-L chemi.

— Ce s-a întâmplat? Vă văd pe toţi foarte agitaţi.

— Agitaţi e puţin spus.

— Trebuie să fie ceva grav dacă-L chemaţi pe Domnul de urgenţă, începe să-mi pară rău că m-am întors pe Ore.

De Saga S-a apropiat Iisus cu acelaşi veşnic zâmbet al Său, cu privirea Lui mereu tristă.

— Rar Mă căutaţi în felul acesta. E ceva grav?

— Nici nu ştiu cum să încep, Doamne!

— Direct, cu începutul. Spune! Despre ce este vorba?

— Rebeli.

— Rebeli?! Cine sunt?

— Oamenii de pe Terra.

— Câţi sunt?

— Cinzeci şi opt de mii.

— Daţi-Mi informaţii amănunţite.

— I-am descoperit mai de mult, însă v-am respectat sfatul. Credeam că-şi vor da seama că greşesc şi se vor linişti; dar oamenii aceştia au crezut că sunt puternici. S-au retras în Nord şi ne-au declarat război.

Crenos zâmbea.

— Ţie ţi-e lesne, Crenos, dar ne întrebi pe noi? Până acum îi distrugeam; nici măcar nu ne deranjam, dar ştii instrucţiunile Domnului să nu distrugem niciunul, căci scopul nostru nu este de a distruge pe cineva. Aici intervine dificultatea.

— Cum aţi procedat, Remus?

— Am blocat zona cu baraje energetice. Nu pot trece în niciun caz şi ei ştiu asta. Dar altceva mă deranjează.

— Adică?!

— Trebuie să facem ceva care să-i determine să renunţe, să nu se mai repete ziua de astăzi.

Iisus se adâncise în gânduri.

— Ai dreptate, Remus. După şase ani vei ajunge pe Terra. Dacă acum nu-i pedepsim, vei avea dificultăţi. Şi totuşi, trebuie să ne gândim înainte de a lua o măsură.

— Au luat şi cristalele.
— Care?
— Cele de teleportare.
— Şi ce aţi făcut?
— Le-am anihilat.
— Presupun că ei nu ştiu.
— N-au de unde să ştie. Să nu uităm că gradul maxim de dezvoltare cerebrală este de douăsprezece procente.
— Cine îi conduce?
— Douglas, cel din camera optsprezece.
— Cel care voia armament şi putere pentru a-i conduce pe ceilalţi şi a-i transforma în sclavi?
— Exact.
— Remus, pregătiţi navele. Eu vin cu nava Mea şi îl iau şi pe Crenos. Mergem să discutăm cu ei.
— Asta nu, Vă rog. Credeţi că este necesar să vă deplasaţi Dumneavoastră şi să discutaţi cu ei? Credeţi oare că Vă vor înţelege? V-au înţeles vreodată?
— Cu toate acestea sunt obligat să le acord încă o şansă. Dacă nici acum nu ne înţelegem, va trebui să iau o hotărâre, nu?
— Eu ştiu că Dumneavoastră sunteţi cel care decide, dar mai ştiu că în ultimul timp nu v-aţi odihnit deloc.
— Dar tu, Remus? Hai să nu mai discutăm problema aceasta! Când vin Eu, plecăm.
Navele goneau spre locul unde erau adunaţi rebelii. Bineînţeles, erau nave de pace şi nu de război. De fapt nu era un război decât în mintea celor care se gândeau la rebeliune. Ajungând acolo, Iisus i-a văzut pe toţi stând în picioare cu cristalele în mâini. Priveliştea I-a adus aminte de războaiele de pe Terra. Pe feţele lor nu puteai citi decât ură şi dorinţă de răzbunare.
— Douglas, tu îi conduci pe oamenii aceştia?
— Da, eu îi conduc.
— Şi care este dorinţa voastră?
— Vrem libertate şi armament.
— Puteţi să-mi spuneţi ce înseamnă libertate pentru voi?
— Garanţia că nu vom fi pedepsiţi.
— Şi cu armamentul ce faceţi?
— Ne apărăm.

— De cine vă apăraţi? Aţi văzut aici armament?

— Nu am văzut, dar ştim că aveţi, îl aveţi ascuns. Şi vrem să nu mai fim sclavi.

— Dar aţi fost trataţi ca sclavi, aici?

— Da, tot timpul.

— Cum?

— Chiar Tu eşti un dictator. Poate într-adevăr eşti Iisus, noi însă nu credem în minciuni. Totul este o iluzie, iar pe Pământ n-am crezut că exişti cu adevărat.

— Dar tu ce crezi că există?

— Sunteţi mai dezvoltaţi decât noi, într-adevăr. În rest, v-am spus: sunteţi cu toţii nişte tirani.

Auzind aceste cuvinte, cei care rămăseseră în nave au scos aparatele de eliminare a energiei; dar gestul de ridicare a mâinii făcut de Iisus i-a oprit.

— Nu este necesar. Să încercăm. Poate au înţeles ceva din tot ce au învăţat aici.

— Nu vedeţi că totul este în zadar? Cu cine să discutăm?

— Cu ei. Poate renunţă. Ascultaţi-mă, începu Iisus. Vă cunosc foarte bine. De aceea apelez încă o dată la conştiinţele voastre. Dacă cineva a fost obligat sau influenţat în vreun fel, să vină, să treacă în dreapta.

— Nimeni nu va trece în dreapta. S-a terminat cu sclavia.

— Voi numiţi sclavie salvarea vieţilor când eraţi în pragul morţii, sau tratamentul pe care vi l-am aplicat, sau educaţia pe care aţi primit-o aici zi de zi, sau condiţiile excepţionale în care trăiţi, sau orice aţi văzut aici? Asta numiţi voi sclavie?

— Nu suntem toţi de acord! s-au auzit voci din mulţime.

— Eu am spus ceva în legătură cu cei ce nu sunt de acord.

— Nimeni să nu facă niciun pas în dreapta; îl strangulez!

— Douglas, te-ai obişnuit încă pe Terra să strangulezi oameni. Nu va fi pentru prima dată. Şi acolo ştiai că ai un şef deasupra ta, chiar dacă te jignea sau ţipa la tine. Îţi plăcea, fiindcă te-ai obişnuit. Aici te-ai simţit liber şi fără cineva care să-ţi comande. Toate fiinţele umane de pe Sirius nu au făcut altceva decât să vă îndrume spre bine şi voi ce aţi făcut? Aceasta este răsplata voastră? Eu Mi-am dat viaţa pentru voi, M-am supus jignirilor de tot felul ca să vă aduc aici. Răsplata pentru Mine personal ar fi fost să deveniţi oameni adevăraţi. Ori voi n-aţi făcut

altceva decât să dovediţi – pentru a câta oară – că aţi rămas nişte animale. Îmi vine foarte greu să vă spun aşa, dar voi aţi dovedit-o!

După aceste cuvinte, cu toţii au îngenuncheat.

— Iartă-ne, Doamne! zise Douglas. Nu se va mai repeta. Uitaţi: prietenii şi fraţii mei sunt cu mine. Ei m-au obligat să fiu conducător şi să vă spun cuvintele pe care Vi le-am spus. Vă rog! şi a început să plângă.

— Eu de mult timp am trasat un drum nou pentru omenire. L-am dus până la capăt şi am să-l duc până există. Oamenii M-au supus la nenumărate umilinţe, M-au şi condamnat. Am plâns şi Eu de multe ori, dar ştii de ce? Pentru voi, oamenii, fiindcă eraţi neputincioşi. Să reţineţi un lucru: şi la moarte mergeam cu demnitate. Am pierdut totul, dar demnitatea şi credinţa Mi le-am păstrat. Voi aveţi credinţă în Mine, iar Eu am credinţă în voi. Sunt sigur că va veni momentul când fiinţele umane, indiferent de stadiul de dezvoltare, îşi vor da seama că drumul Meu este cel adevărat şi abia atunci vor câştiga credinţa adevărată. Nu M-am înşelat niciodată şi sunt sigur că şi voi veţi fi printre aceia. Până atunci am răbdare şi aştept.

— Aşa va fi, Doamne!

Iisus S-a întors spre cei care îl însoţeau:

— Decideţi-le soarta!

— Doamne, a început Remus. Ştiu cât de mult ţii la ei. Eu zic să-i pedepsim pe instigatori şi cu restul să continuăm ca şi până acum.

— Îl susţin pe Remus, cu mici reţineri, având în vedere faptul că el le va fi conducător, a spus Dezos.

— Eu i-aş pedepsi pe toţi cei ce stau în stânga şi i-aş ierta pe cei ce stau în dreapta, a răspuns şi Crenos.

Iisus i-a privit pe toţi. Părerile erau împărţite.

— Dar care este hotărârea Ta, Doamne?

— Să fie puşi în „maternitate" pentru o sută de ani. Cu toţii L-au privit uimiţi pe Iisus. Niciodată până acum n-a procedat aşa. Întotdeauna a iertat.

— Sunteţi nedumeriţi, văd. I-am pedepsit pe toţi, fiindcă nu vreau să se repete istoria tragică a Terrei.

— Dar cei din dreapta…

— Cei din dreapta sunt mai răi decât cei din stânga, fiindcă sunt fricoşi. Nu există sfătuitor mai rău decât frica. Ei au venit împreună. Acum, la greu, au trădat. Mai târziu vor trăda pe oricine. Mie, ştiţi

foarte bine, aşa cum nu-Mi place trădarea, nu-Mi plac nici trădătorii. Ambele cazuri sunt dovada labilităţii psihice. Să ne întoarcem! Nu mai avem ce face aici.

În drum spre Sirius, toţi aveau în gând lecţia pe care le-a dat-o încă o dată Domnul şi le era ruşine. Atât de ruşine… Cum au putut permite una ca asta? Pentru a câta oară îşi dovedeau că dezvoltarea cerebrală între optzeci şi nouăzeci de procente încă nu era suficientă pentru hotărâri optime şi ferme în momente critice.

* * *

Timpul trecea uimitor de repede. În locul unde erau găzduiţi oaspeţii de pe Terra se simţea agitaţia datorată ştirii primite că într-o săptămână va avea loc întâlnirea cu Iisus şi pregătirea pentru întoarcerea pe planeta natală. Acum erau cu totul alţi oameni. Numai amintirea stării în care se găseau la venirea pe Sirius îi îngrozea pe toţi. Nu le venea să creadă că fuseseră atât de jos.

Ziua cea mare a sosit. Toţi aşteptau cu nerăbdare întâlnirea cu conducerea Universului şi mai ales pe El, Creatorul, pe Omul care a dovedit pentru a câta oară că este într-adevăr Om şi înţelept. Clipa n-a întârziat. Iisus S-a apropiat de locul special amenajat Lui şi a început să le vorbească cu glas liniştit, dar sigur:

— Oameni buni! Sper că veţi merita să vi se spună aşa. A trecut mult timp. În toată această perioadă aţi făcut un salt uriaş în ce priveşte propria voastră pregătire. Timpul a fost şi lung, dar şi scurt. Scurt, pentru că în alte condiţii ar fi fost necesari mulţi ani pentru a ajunge la nivelul de dezvoltare la care sunteţi. Şi mult, pentru că cei zece ani care au trecut au însemnat despărţirea de planeta voastră natală. Şi, ca în orice despărţire, timpul care trece, chiar dacă sunt numai clipe, pare o veşnicie. Acum însă vreau să vă ascult pe voi, ca să văd cum gândiţi. Dar nu uitaţi un lucru: Terra nu mai are nevoie de amatori. Categoria asta a fost tolerată de prea multe ori şi nu mai putem accepta nici noi o astfel de experienţă tristă. Deci, vă ascult.

De gazde s-a apropiat, cu siguranţă în paşi, dar mai ales cu emoţia clipei prezente, Lidia:

— Doamne, ar fi poate momentul cel mai potrivit să vă mulţumim pentru tot ce ne-aţi dat în acest timp cât am fost găzduiţi de Sirius. Dar nu o facem, deoarece mulţumirea noastră o primiţi în fiecare clipă, din toată puterea fiinţei noastre. Am să privesc lucrurile din punctul meu de vedere. În perioada care am stat aici am învăţat

multe lucruri noi, pe care nu ni le-am imaginat vreodată pe Terra. Dar cel mai important este că am învăţat să fim oameni. Am învăţat să cădem cu demnitate, dar să ne şi ridicăm la fel. Am învăţat să ţinem capul sus în orice situaţie. De fapt, am învăţat ce înseamnă demnitatea. Până acum, acest lucru pentru noi era străin. Cu toţii aţi avut multă răbdare cu noi şi vă mulţumim. În drumul parcurs până acum am făcut multe greşeli care pe nicio planetă, nici chiar pe Terra, nu erau de iertat. Comitetul însă a trecut peste toate. Ştim bine, de asemenea, că aproape cinci sute de mii de pământeni sunt în maternităţile de refacere. Sperăm că într-o zi şi ei vor fi mai buni şi vor merita locul lângă noi, pe

Pământ. Nu pot şti sigur că nu se vor mai repeta şi alte asemenea incidente, dar sunt sigură că vom depăşi toate dificultăţile aşa cum trebuie. Pentru mine, perioada de evoluţie a fost într-adevăr foarte scurtă. Dacă mi s-ar propune să aleg, aş rămâne încă mult timp aici. Dar ştiu că planeta mea are nevoie de noi şi de aceea o să plec. Noi suntem viitorul la care nădăjduiesc toţi. Vă garantez că nu veţi fi dezamăgiţi. Acum pe Pământ majoritatea fiinţelor vor fi eternităţi mult mai dezvoltate decât noi. Ştim că şi ei ar prefera să rămână aici sau pe planetele de unde vin şi nu să coboare pe Terra. Pentru ei această misiune e poate un fel de pedeapsă. E greu să începi viaţa pe o planetă ruinată. Dar sperăm din toată fiinţa noastră că vom reuşi să transformăm această ruină într-o grădină minunată în care Vă veţi putea odihni ori de câte ori veţi dori.

Cu aceste cuvinte, Lidia a sărutat mâna Domnului şi a lăsat locul profesorului Habel. După cei zece ani care trecuseră, profesorul era mult mai tânăr la înfăţişare:

— Doamne, când am venit noi aici, aveam impresia că suntem într-adevăr savanţi şi le ştim pe toate. În scurt timp însă ne-am dat seama că trăim într-o iluzie, că totul nu era decât o impresie. Orice copil de pe Sirius avea mult mai multe cunoştinţe decât noi. La început nu credeam în tot ce ni se spunea. Sincer vă spun că, personal, am crezut că este vorba despre o invazie a extratereştrilor cu scopul de a lua în stăpânire planeta Pământ. Mi-a fost foarte ruşine şi încă îmi este că mi-am permis să gândesc aşa. Acum aş vrea tare mult să mă întâlnesc cu foştii „mari” în politică şi ştiinţă, ca să le spun adevărul. Ştiu că acest lucru este imposibil din simplul motiv că ei nu mai există. Dar cred că aşa este mai bine. Şi-apoi, m-ar fi luat drept nebun şi m-ar

fi închis într-un ospiciu. Deci, care ar fi fost rostul? Noi abia acum ne dăm seama cât de greu V-a fost Dumneavoastră când aţi încercat să ne spuneţi adevărul. Am vrea să dăm socoteală pentru tot răul pe care Vi l-am provocat. Nu ştiu dacă vreodată cineva sau ceva, indiferent după câţi ani, va putea cicatriza rănile pe care Vi le-am dăruit. Acum am înţeles ce înseamnă creştinismul, ce înseamnă să fii un bun creştin şi cât de mare este mila Dumneavoastră. Acum zece ani n-aveam puterea de a înţelege toate acestea. Pentru noi erau doar vorbe frumoase şi nimic altceva. În momentul de faţă, toţi cei care am avut şansa de a supravieţui coşmarului Terrei încercăm să dovedim că suntem oameni adevăraţi. Nu se mai pune problema existenţei „somităților”. Acest fapt mă bucură, fiindcă vom putea lucra în egalitate în toate domeniile şi să facem în aşa fel ca planeta noastră să-şi reia locul meritat în Univers. Structura ierarhică pe care noi o s-o alegem va trebui să fie optimă pentru toţi. Suntem siguri că vom reuşi.

A urmat apoi cuvântul lui Remus, care a spus: – Eu am fost primul care am transferat oameni pe Terra. Vinovat că ei nu au evoluat cum trebuie sunt şi eu. Acum vom începe totul împreună. Trebuie să ştiţi, sau mai bine spus, trebuie să nu faceţi diferenţa între noi – eu cu cei pe care-i aduc cu mine şi voi – pământenii. Trăind astfel, nu vom ajunge la niciun rezultat. Mergem împreună ca să începem un drum nou şi numai uniţi putem obţine tot ce ne dorim. În următorul an, echipele speciale vor merge pe Terra pentru a pregăti primele clădiri. Am vizitat şi eu planeta acum două săptămâni. Vă asigur că în unele locuri este foarte primitoare, în altele însă este necesar să refacem tot. Vom transforma planeta, cum a spus Lidia, într-o grădină care să facă parte din marea grădină a Universului. În primele echipe care vor pleca veţi fi şi voi. De la început vom lucra împreună. Şi eu voi pleca cu primele grupuri. Îmi este foarte greu, dar ştiu că toţi sunt cu noi şi atenţia asupra a ceea ce facem este maximă. Primul lucru pe care l-am făcut acum, când am fost, a fost acela de a modifica ceva. Am ridicat o cruce uriaşă acolo unde vom începe totul. Cu o mică schimbare însă. Domnul nu mai este pe ea. Ruşinea oamenilor trebuie să fie spălată şi asta vom face noi, prin comportarea noastră. Terra este singura planetă care şi-a permis să-L pună pe cruce pe Domnul. Acum trebuie să arătăm că am redevenit una dintre cele mai dezvoltate planete din Univers. Astfel poate ştergem păcatul tuturor pământenilor. Din cuvântările precedente am înţeles că aţi conştientizat gradul de

inferioritate pe care îl aveaţi acum zece ani. Faptul că recunoaşteţi este un pas înainte. Aş vrea să cred că şi de acum încolo o să mergem numai înainte.

Când a terminat şi Remus, Domnul S-a ridicat, i-a privit pe toţi şi a spus:

— Mă bucură tot ce am auzit până acum. Am urmărit îndeaproape dezvoltarea voastră zi de zi. M-aş bucura să reuşiţi să transformaţi Terra într-un lăcaş al ştiinţei şi nu al dezonoarei. Aţi învăţat mult mai mult decât v-aţi imaginat vreodată şi sper să folosiţi totul numai pentru a face bine. Acum sunteţi puţin cam prea entuziaşti. Impactul cu realitatea va fi dur. Dar, dacă veţi depăşi dificultăţile, veţi reuşi. Am să vizitez Terra ori de câte ori este nevoie. Acolo am să mă conving că tot ce aţi spus aici n-au fost numai vorbe, ci adevăruri. O să mă bucur să fie aşa. Comitetul, fără indicaţiile Mele, o să vă primească cu drepturi egale în rândul planetelor dezvoltate. Dacă nu va fi aşa, Terra nu va mai fi. Să nu vă aşteptaţi ca ea să fie salvată şi a patra oară. Speranţa ar trebui să fie în fiecare om, dar vă promit că pentru Terra ea nu va mai exista. Aici nu este vorba de câte finanţe se dau pentru refacerea planetei, ci de faptul că un experiment nereuşit nu mai merită reluat, însă sper că nu se va ajunge acolo.

Mulţimea fremăta de emoţie. Tuturor le revenea o sarcină grea și ei trebuiau să o îndeplinească cu succes. Altfel, ar fi fost o nereuşită și nici măcar nu voiau să se gândească. Fiecare simţea câtă încredere i s-a acordat. Nu trebuia să dezamăgească pe nimeni. S-a dat de înţeles clar că o nereuşită a experimentului era decisivă pentru planetă. Dacă până acum nimeni nu luase înseamnă nimic, de acum, toate acestea trebuiau aprofundate. Dezos vorbea lui Zenc:

— Trebuie să pregăteşti navele cele mai bune, care vor pleca spre Terra. Care este părerea ta, se vor descurca cu tehnica cea nouă?

— De descurcat sunt sigur că se vor descurca. Alta este dificultatea. Ei au făcut zboruri numai aici. Niciodată nu au condus navele până pe Terra. Ştim cu toţii că drumul până acolo este foarte dificil.

— Şi ce propui?

— Echipajele ar trebui să fie mixte măcar în primul zbor.

— Deci eşti sau nu sigur de ei?

— Bineînţeles că sunt, dar încă o dată repet, ei n-au zburat până pe Terra. Toate zborurile spre orbita Terrei au fost simulative şi

teoretice.

— Atunci eu mă bazez pe ce spui tu şi o să facem echipele exact aşa cum ai propus, ca să meargă totul bine. După primele zboruri Remus o să-i reaşeze aşa cum hotărăşte el. De fapt, îi vom urmări şi noi, de aici şi vom şti cu exactitate cum a decurs totul.

* * *

Tensiunea creştea cu fiecare clipă. Plecarea era programată pentru ziua următoare. Navele aşteptau pregătite. Oraşul era ca un furnicar.

— Ce ai, Lidia? Ţi s-au înecat corăbiile?

— Dar nu e aşa?

— Da, mâine plecăm spre Terra.

— Da, plecăm spre Terra, dar aici am stat zece ani. În acest timp ni s-a dat totul. Acum, fiecare lucruşor de aici îmi provoacă nostalgie.

— Ştii ce a estimat calculatorul?

— Nu ştiu la ce te referi.

— La ce s-a întâmplat cu noi de când am venit. Dacă noi urmam drumul normal al evoluţiei, ne-ar fi trebuit şaptezeci şi trei de vieţi pentru a ajunge la stadiul de acum.

— Ei, şaptezeci şi trei de vieţi!… Cred că glumeşti.

— N-ai încredere în datele computerizate?

— N-am spus asta.

— Dar ai pus la îndoială rezultatele.

— Nu le-am pus la îndoială. Să-ţi explic. Computerul e programat după normele universale. Pentru noi, din mocirla din care am venit, ar fi trebuit nu şaptezeci şi trei ci şapte sute treizeci de vieţi. Dar bine că s-a terminat coşmarul acela.

— Da, s-a terminat. Acum totul depinde de noi.

— Ali, ce crezi, o să ne lipsească atmosfera lui Sirius?

— Tu ce crezi? O să ne lipsească toate.

— Mie îmi lipsesc încă de acum. Ştii de ce îmi este cel mai teamă?

— De ce?

— Să nu fie un eşec. Dacă se va întâmpla ceva, nu o să-L mai vedem pe Domnul şi pe niciunul dintre prietenii noştri de aici. Şi-mi sunt atât de dragi!

— Tocmai asta spuneam şi eu. Totul depinde de noi. Avem şi folosim patruzeci de procente din creier şi ne va fi foarte greu dacă

facem vreo greşeală.

— Bine ai spus. Ca să devenim eternităţi ar trebui să ne dezvoltăm încă cincisprezece procente, dar fără ajutorul nimănui.

— Eu aş vrea să o fac încă de-acum.

— Nu a fost lăsat să continue, fiindcă Lidia a fost chemată de Silvia în încăperea de vis-à-vis.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Uite-l pe Antonio.

— Ce-ai făcut, Antonio? Nu eşti tu un copil ascultător?

— Sunt, dar nu vreau să plec nicăieri.

— Dar nu ştii că nu se poate? Trebuie să-ţi urmezi părinţii şi pe noi toţi.

— Nu vreau. Eu m-am născut aici şi aici vreau să trăiesc, să învăţ…

— Dar ai să înveţi şi pe Terra…

— Terra l-a condamnat pe Domnul şi ştiu că acolo au trăit numai oameni răi. De ce mă obligaţi să merg pe o planetă pe care nici nu o cunosc?

S-a lăsat tăcerea. Cum puteai să-l convingi, când copilul avea argumente atât de solide? Lidia s-a apropiat de el, i-a şters lacrimile şi i-a spus:

— Tu ai perfectă dreptate. Într-adevăr, noi am fost răi, chiar inconştienţi. Ne-am permis să furăm copilăria copiilor, să-i educăm după normele noastre greşite, să-i transformăm în sclavi ai banilor şi ai puterii.

— Şi atunci?…

— Ai dreptate, dar aş vrea să-ţi explic ceva şi, dacă poţi să înţelegi, te rog să o faci. Tu şi ceilalţi ca tine sunteţi viitorul nostru. În tine şi în cei ca tine ne punem toată speranţa. Tu vei deveni într-o zi profesor renumit, conducător al unei instituţii sau scriitor, iar noi ne vom putea mândri cu tine. Sau poţi la fel de bine să devii un rebel, o fiinţă neevoluată, de care ne va fi ruşine.

— În niciun caz nu se va întâmpla asta.

— Stai, nu te supăra! Acestea sunt doar ipoteze. De noi depinde ce se va întâmpla. Noi trebuie să lucrăm împreună.

— Împreună cu cine?

— Cum cu cine? Cu voi, copiii.

Micuţul s-a oprit, i-a privit pe toţi, înţelegând că nu e o glumă.

— Dar pot să vin să-mi vizitez prietenii?

— Bineînţeles. Ai uitat ce ne-a spus Domnul la întâlnirea de ieri?

— N-am uitat. Ştiţi ce am făcut eu?

— Ce năzdrăvănie ai mai făcut?

— Ei, n-am făcut o năzdrăvănie… sau, poate una mică.

— Spune, ce ai făcut?

— M-am apropiat de Domnul şi am pus mâna pe haina Lui.

— Şi Domnul a observat?

— Da, şi m-a mângâiat pe păr.

— Şi nu ţi-a spus nimic?

— Ba da. Mi-a spus că am să devin un om adevărat.

— Vezi, ai încă un motiv să arăţi că eşti bun, să-l dovedeşti Domnului că şi oamenii de pe Terra pot fi demni.

— Am să fac tot ce pot ca să dovedesc că aşa este, zise el cu un aer grav şi important, neobişnuit pentru vârsta lui.

Pregătirile erau gata. Toţi erau într-o stare foarte proastă. Aveau sarcini grele şi o mare răspundere le apăsa umerii.

Dimineaţa şi-au ocupat locurile în nave. Domnul nu le-a vorbit mult, dar le-a cerut să nu uite niciodată că sunt oameni.

După turul de rămas bun, navele s-au aliniat în escortă, îndreptându-se spre Pământ. Cu toţii erau cei care vor trebui să trăiască şi să construiască o nouă viaţă pe Terra. Începea o nouă viaţă, o nouă istorie.

CAPITOLUL III

O viaţă nouă

Să priveşti planeta din Cosmos era fascinant. Toţi cei de la bordul navelor îşi stăpâneau cu greu emoţia reîntoarcerii. Copiii nu-şi puteau dezlipi ochişorii de pe ecranele monitoarelor.

— Mamă, asta este?

— Da, mamă.

— De ce nu mi-ai spus că este atât de frumoasă?

— Tu te-ai născut pe Sirius, dar nu poţi să nu-ţi aminteşti că ţi-am vorbit mult despre Pământ. Şi eu îl privesc de aici pentru prima oară. Atunci când am fost aduşi, eram aproape morţi.

— Dar la şcoală n-ai învăţat?

— E greu pentru tine să înţelegi acum, cum eram noi atunci. Eram cu totul alţii. Nivelul nostru de cunoştinţe era mult inferior celui la care te afli tu acum. Nu ne interesa pe noi cum arăta planeta văzută

din spaţiu.

— Dar ce vă interesa?

— Cum să supravieţuim în jungla în care fusese transformată Terra.

— Ce junglă? Nu înţeleg! Vrei să spui că oraşele erau pline de animale?

— Mai rău. Animalele erau pe cale de dispariţie, în schimb, noi ne transformasem în fiare. Cel mai puternic îl anihila pe cel slab, fără să ţină cont de nimic. Poate într-o zi ai să înţelegi. Acum vom începe o nouă istorie, dar nu vi se va ascunde nimic din adevărul despre ce a fost, nu veţi fi lăsaţi să repetaţi greşelile noastre.

În trei minute intrăm în spaţiul atmosferic al Terrei, a anunţat robotul navei.

— Pregătiţi-vă pentru aterizare! s-a auzit vocea lui Remus.

Cu toţii ştiau ce au de făcut. S-au aşezat şi şi-au pus centurile energetice. Navele au aterizat lent.

— Desfaceţi centurile şi începeţi acomodarea. Vom începe testarea aerului pământean. De fapt vom efectua un nou test pentru confirmarea concluziilor cunoscute.

După ce rezultatele au arătat că totul e în ordine, s-a început coborârea – Remus a fost cel care a călcat primul pe Terra. Studia fiecare gest, fiecare pas şi fiecare trăire a fiecărui pământean reîntors la „matcă”.

Erau uimiţi. Pe Sirius fuseseră informaţi că multe echipe au lucrat aici timp de opt ani, pentru a le pregăti venirea. Îi înţelegeau. Era o diferenţă mare între a primi informaţiile şi a constata totul la faţa locului.

— De acum încolo ţinem legătura numai prin staţii, cu ajutorul programului pus la punct în Bază. N-am pierdut nicio navă, deci am aterizat cu trei milioane de oameni. Mă bucur să vă pot spune „bine aţi venit” pe bătrâna şi în acelaşi timp tânăra Terra.

Locul unde am aterizat este Atlantida. Aici este mai uşor de lucrat. De fapt este vorba doar de reaşezarea unor lucruri. Fiecare dintre voi are o schiţă a amplasării depozitelor în care sunt stocate materialul şi tehnica de care vom avea nevoie în viitor. În capsulele navelor avem casele temporare pe care trebuie să le montăm.

Nu aveau timp de prea multe întrebări. Se bazau pe ceea ce învăţaseră pe Sirius. Voiau mult să arunce o privire în jur, dar şi pentru

aceasta era prea târziu. Se însera şi, odată cu ultimele raze de soare, frigul îşi făcea simţită prezenţa.

A doua zi au fost întâmpinaţi de primul răsărit de soare pe Terra. Era ceva nou pentru toţi cei sosiţi aici. Pământenii salvaţi cu zece ani în urmă aproape că uitaseră cum arată Soarele văzut de pe planeta lor. Copiii nu-l văzuseră niciodată de aici. Doar oamenii veniţi cu Remus aveau în memorie multe alte experienţe de acest fel. Cu toate acestea, primul răsărit a rămas întipărit în mintea fiecăruia.

Vegetaţia pe Terra era săracă şi se observa lesne că se depuseseră eforturi mari pentru a crea cele câteva pâlcuri de pădure. Pădurea era de cele mai multe ori o întindere uşor de cuprins cu privirea. Erau arbuşti mai tineri de șase ani şi o iarbă nu prea înaltă ce trăia numai în anotimpul cald.

Trei milioane de suflete, prea puţine aparţinând Terrei, în această primă dimineaţă pe planeta Pământ erau răspândite pe multe sute de kilometri şi locuiau încă în nave sau în căsuţele aduse în capsule, de pe Sirius. Fiecare ştia ce are de făcut şi tot atât de bine ştiau că va mai trece mult timp până când viaţa lor va fi cu adevărat strâns legată de cea a Terrei.

Dacă n-ar fi fost atât de mulţi, ar fi arătat doar ca o echipă sosită provizoriu pentru a studia o planetă pustiită. Echipele ce coborâseră aici în ultimii ani munciseră mult, dar asta însemna încă foarte puţin pentru necesarul unui popor şi cu atât mai puţin pentru a putea spune despre Terra că este o planetă vie. Avea oxigen, care fusese adus cu mari eforturi la o concentraţie mulţumitoare, avea apă, dar nici pe departe atâta câtă avea cu cincisprezece ani în urmă şi avea urme de vegetaţie, iar aici, unde aterizaseră pentru început, era un paradis – comparativ cu alte zone ale planetei. Atlantida se ridicase din ape, iar pământul ei fusese cel mai puţin afectat.

O bună parte din cei ce aveau să rămână aici şi-au ocupat prima zi de lucru cu montarea noilor locuinţe şi depozitarea materialelor din nave.

Încă din zori, fiecare zonă apropiată era cercetată amănunţit. Principalul scop era căutarea de noi resurse de apă, dar, pe lângă aceasta, fiecare detaliu nou descoperit era imediat trecut pe hărţi. Hărţile erau de fapt nişte aparate care nu aduceau cu nimic din ce văzuseră pământenii în urmă cu un deceniu. Fiecare reper era înregistrat de cel care îl descoperea sau, după caz, de un robot, şi

apărea pe ecranul fiecărui posesor de aparat similar. Astfel, cu fiecare ceas, datele dădeau o imagine din ce în ce mai clară a împrejurimilor. Chiar dacă împrejurimile măsurau sute de kilometri, printre cei ce făceau cercetarea erau şi copii.

De când sosiseră aici, ghiduşiile cu care se obişnuiseră pe Sirius încetaseră ca prin minune. Nimeni nu le dăduse nicio indicaţie în acest sens, dar acum, şi când zâmbeau sau râdeau, erau serioşi. Simţiseră instinctiv importanţa a ceea ce se întâmpla şi deveniseră dintr-odată oameni mari, perfect responsabili. Cei foarte mici locuiau încă pe nave, dar cei mai mari, în echipe de câte trei sau patru, cu câte un aparat de zbor, adunau neobosiţi date pentru conceperea hărţilor. Fiecare informaţie adusă de ei era însă verificată în cele mai mici amănunte. Seara erau cu toţii prea obosiţi, dar încercau să se joace sau măcar să-şi povestească noutăţile, numai că somnul îi fura pe neştiute.

Cerul Atlantidei, în această a doua noapte pe Terra, era pentru prima dată senin. Miliardele de stele clipeau ca şi altă dată. Părea că nimic nu se întâmplase în necuprinsul Universului. Oamenii învăţaseră între timp să vadă cu alţi ochi tot ce-i înconjoară, simţeau acum cu adevărat că nu sunt singuri şi că fiecare stea, acolo sus, în locul ei, este un ochi ce te priveşte şi totodată un far ce-ţi arată mereu cât de sus trebuie să ţinteşti. Mai învăţaseră ceva foarte important şi anume că fiecare om în viaţă are de cucerit un munte foarte greu: muntele spre mâna omului de lângă el. Fără o unire bazată pe prietenie şi înţelegere, totul poate fi pierdut ireversibil. Bazându-se însă pe acest principiu, totul putea fi o reuşită.

Cei aflaţi acum aici, pe Pământ, păstraseră în ei plăcerea de a visa cu ochii deschişi atunci când privesc stelele. Copiii visau la viitor, dar pe cei salvaţi îi durea trecutul. Privit cu alţi ochi, trecutul era o eroare săvârşită în transă şi nu erau atât de mari, încât să cuprindă cu mintea răul pe care îl făcuseră şi nici pe departe capabili să plătească în vreun fel acest rău. Copiii ştiau şi aveau să afle din poveşti ce fusese pe Terra înainte de venirea lor, dar ei, cei mari, aveau să trăiască mereu cu memoria istoriei lor trecute.

Pe măsură ce înaintau, orele nopţii, stelele se înghesuiau din ce în ce mai mult, ca nişte copii curioşi, dornici să-i privească pe oamenii adunaţi pe spinarea Atlantidei. Dinspre ele, o voce cobora spre Pământ: „Nu o distrugeţi încă o dată!”

Cu prima rază de soare, furnicarul uman s-a pus în mişcare.

Depozitele făcute în ultimii ani au fost deschise şi, încet-încet, micile aşezări constituite ad-hoc şi-au schimbat aspectul de simple tabere de recunoaştere. Cei mici, fără să li se spună ceva, au plecat să-şi continue munca. Resursele de apă găsite în ajun erau firave şi, până nu ştiau exact câtă apă se afla şi unde, nu aveau să decidă definitiv stabilirea nici unei aşezări. Către prânz, pe monitoarele celor ce alcătuiau hărţi a apărut semnul pentru apă. Era un debit mare, dar atât. Cercetările ajunseseră până la un punct şi – vrând-nevrând – toţi trăgeau cu coada ochiului, aşteptând raportul final: debit, poluare, posibilităţi de exploatare etc.

După o oră, la una din baze, trei copii săreau din vehiculul lor, anunţând în gura mare descoperirea pe care o făcuseră:

— Mamă, mamă, am descoperit o peşteră uriaşă! O apă mare trece prin ea şi are nişte desene, dar… şi deodată, mai liniştit şi parcă mai trist, copilul care vorbea, continuă: dar nu are înăuntru niciun depozit.

— Şi cum aţi descoperit-o? încercă mama băiatului să le ordoneze povestirea.

— Am găsit întâi un râu şi am pornit spre izvor, după ce am înregistrat poziţia şi debitul aproximativ, apoi mai sus am găsit peştera. E ceva fantastic!

— De ce fantastic? Povesteşte!

— Pereţii sunt netezi şi au multe desene săpate în piatră. Sunt mari, mari… atâta! Copilul încerca să sugereze, întinzând mâna spre cer, mărimea desenelor încrustate pe pereţii peşterii. Mamă, dacă e ceva important, n-ar fi bine să-i spunem şi lui Remus?

— Nu „ar fi bine”, ci obligatoriu şi asta cât mai repede.

Pe Remus l-au găsit instalând sursele de energie necesare bazei de lângă ocean.

— Remus, copiii au descoperit o peşteră care nu apare pe harta noastră.

— O peşteră? Nu este şi un depozit acolo?

— Nu, nu este. Şi nu este menţionată pe hărţi.

Remus i-a privit pe cei ce-l înconjurau şi ascultaseră odată cu el mesajul.

— Simt că nu e o greşeală a copiilor. Haideţi să mergem!

Rosti apoi către bază:

— Transmiteţi-ne coordonatele şi porniţi şi voi cu copiii

într-acolo.

După ce a privit câteva minute descoperirea copiilor, Remus s-a îndreptat spre cei care se adunaseră în peşteră.

— Ceea ce am descoperit aici, începu el, este un unicat. Exact aici au coborât primii oameni veniţi cu mine pentru un nou început pe această planetă. Noi am lăsat această peşteră şi am făcut aceste desene pe pereţi. Aici este istoria noastră, venirea şi noul început al vieţii noastre pe Terra, înainte să ne împărţim în cele şapte zări. Am făcut atunci acelaşi lucru pe care-l vom face şi de acum înainte.

Peştera s-a scufundat odată cu Atlantida şi acolo, sub ape, s-a umplut cu nisip. Acum, râul care trece prin ea a spălat-o, dar şi aşa este o minune că s-a păstrat atâta timp.

Pământenii născuţi pe Pământ, aflaţi acum în peşteră, printre care se aflau şi profesorii Stone şi Campbell, rămăseseră cu gurile căscate. Evoluaseră incredibil în ultimii ani şi greu puteai compara pe oricare dintre „salvaţi" cu ceea ce fusese în urmă cu zece ani. Cu toate acestea, trăiau uneori experienţe care-i făceau să „pipăie", ca să spunem aşa, realitatea Universului, învăţaseră până acolo unde au putut ce este timpul şi cum se scurge el sau cum se călătoreşte „de-a lungul" lui, iar acum se aflau în faţa unui monument al cărui constructor era de asemenea de faţă, dând explicaţii. Extraordinar era faptul că vechimea acestui monument depăşea cu mult vechimea celei mai bătrâne civilizaţii despre care auziseră pământenii înainte să ajungă pe Sirius. Cei doi „savanţi" îşi mutau privirile de la desenele încrustate pe pereţii peşterii la Remus şi la cei câţiva care veniseră alături de el. Oamenii aceştia care nu lăsau să se vadă că între ei şi pământeni ar exista vreo diferenţă priveau calmi la figurile de pe pereţi, ca şi când asta ar fi fost una din isprăvile lor făcute cu o zi înainte:

— Numai Dumnezeu a făcut ca peştera asta să fie acum întreagă şi dezvelită ochilor noştri. Şi tot El a făcut să fie regăsită de nişte copii. Credeam că nu va fi nevoie pentru voi toţi de acest semn, dar, pentru că el a venit, va trebui să ne întrebăm dacă suntem într-adevăr atât de demni pe cât am vrea să credem că suntem. Ar fi bine să ne gândim dacă nu cumva şi de această dată este o iluzie a noastră. De-a lungul timpului am dovedit că puţin câte puţin cedăm în faţa adevărului.

Mult timp după ce am lăsat aceste desene, când încă era viaţă pe acest continent, aici, în peşteră, a fost o bază militară. După

scufundare, nu a rămas nimic din echipamentul lor şi din ce au construit aici. Totul a fost distrus, în schimb semnele noastre au rămas neatinse.

— Asta înseamnă ceva, vorbi un tânăr de şaptesprezece ani. Era unul dintre cei născuţi pe Pământ, dar care nu reuşise să cunoască prea mult despre viaţa de atunci.

— Dacă tu crezi, atunci cu siguranţă înseamnă ceva. Spune, ce crezi tu că reprezintă? vorbi Remus.

Tânărul nu se aştepta să i se ceară un răspuns în faţa tuturor, mai ales că, de când se dăduse semnalul, în peşteră sosiseră mulţi alţii.

— Eu cred, începu el, că toate acestea pot fi considerate un mesaj peste timp. Un semn că lumea care a construit şi folosit arme va fi ştearsă, fără a lăsa nimic în urma ei şi că numai o lume a păcii este singura care poate aspira să atingă eternitatea.

— Da, nu-i rău, spuse Remus, după un lung moment de tăcere. Se ştia că el nu laudă niciodată, iar cuvintele de mai înainte erau deja foarte mult.

Se întoarse apoi spre perete şi le arătă cu mâna trei figuri aşezate vizibil într-o anumită ordine. Erau o carte, un urs şi un telescop, exact aşa cum învăţaseră că existau demult.

— Vreau eu să răspund! o fetiţă, simţind în aer o întrebare în legătură cu cele trei desene, s-a grăbit.

— Tu? făcu Remus, încercând să o intimideze.

— Da, eu. Sau eu nu fac parte din echipă?

Remus a zâmbit.

— Bineînţeles că faci parte din echipă. Explică-ne, ce-ţi spun ţie desenele acestea?

— Telescopul înseamnă viitorul. Ca să ajungem la el trebuie să învăţăm, învăţând, o să devenim puternici şi vom putea trăi în armonie cu Universul.

— Tu ai descoperit peştera? întrebă Remus.

— Eu şi prietenii mei, iar în legătură cu desenele sunt sigură că răspunsul meu nu e departe de adevăr.

— Nu, nu ai greşit. Aici au fost vremuri când se învăţa că pacea vine după război. Ori voi trebuie să ştiţi că pacea o câştigă numai cei ce înţeleg.

— Dar cum puteau oamenii să creadă că prin război se poate câştiga ceva? Cum puteau să creadă că, omorând fie şi numai un om,

pot câştiga ceva cu adevărat?

— Tu, dacă ai fi un conducător şi ai avea posibilitatea să hrăneşti în ţara ta cinci milioane de suflete, iar populaţia numără şase milioane, cum ai proceda?

— Asta este deja o problemă cu care presupun că nu te trezeşti peste noapte.

— Aşa este, dar încearcă să găseşti o direcţie de rezolvare! Poţi folosi orice metodă, inclusiv armele, pentru a-ţi salva poporul.

— Populaţia este firesc să se mărească şi aş şti cu mult timp înainte ce ne aşteaptă. Pot să cer ajutor vecinilor şi apoi este anormal să am graniţă între ţara mea şi a lor. Dacă problema depăşeşte posibilităţile planetei, ceea ce nu văd să se întâmple, am să cer ajutor de pe altă planetă. Important este să rezolv problema, nu să o elimin.

După ce a terminat de vorbit, copilul şi-a ridicat privirile spre Remus aşteptând să i se spună dacă răspunsul a fost sau nu corect. Toţi cei prezenţi îşi închipuiau cât de frumoasă ar fi fost acum Terra dacă marii ei conducători ar fi gândit măcar cât acest copil.

După ce au părăsit peştera, conducătorii principalelor comunităţi s-au întâlnit cu Remus:

— Ne vom împărţi în şapte grupuri mari, începu el, şi vom pleca în direcţii diferite. Fiecare îşi va începe viaţa acolo unde va hotărî să se oprească. Refacerea vieţii pe această planetă va dura mult. Mai mult de cincizeci de ani ne vor trebui să construim. Condiţiile sunt grele.

— Cum arată planeta în alte locuri?

— Este distrusă. Numai deşerturi. Puţine sunt locurile unde, datorită apei, a început să apară vegetaţie. De mâine veţi pleca să alegeţi zonele unde veţi rămâne.

— Ne întoarcem aici după ce stabilim viitoarele aşezăminte?

— Da, şi asta cât mai repede. În zonele alese vom lăsa substanţe pentru refacerea atmosferei. Substanţele sunt active trei luni şi în tot acest timp este indicat să nu existe prin preajmă oameni care să respire liber.

— Cum vom împărţi oamenii?

— În fiecare comunitate vor trebui să existe oameni specializaţi în fiecare domeniu, dar de asta am să mă ocup eu.

— Şi aici ce vom face până când totul va fi gata în noile noastre regiuni?

— Vom face cel mai important lucru pe care îl avem de făcut pe

planeta asta. Toate celelalte sunt activităţi ajutătoare şi, dacă pământenii secolelor dinaintea dezastrului ar fi cunoscut această prioritate, n-ar mai fi fost nevoie de intervenţia noastră de acum.

— Despre ce vorbeşti?

— Copiii, ne vom ocupa de copiii noştri. Dacă am construit prost un lucru, îl putem dărâma şi apoi construi din nou. Dar, dacă în copiii noştri se naşte ceva greşit, ne va fi greu apoi să reparăm. Ei sunt cea mai importantă construcţie a noastră. Deocamdată pregătiţi-vă de expediţiile de recunoaştere. Nu uitaţi să luaţi şi copiii cu voi şi să le încredinţaţi orice muncă pe care sunteţi siguri că o pot duce la capăt. Aveţi grijă că doar în primele zile puteţi coborî din nave, apoi vom activa substanţele, iar voi veţi continua cercetările fără contact direct. Peste şaisprezece zile vreau să fiţi cu toţii aici. Va sosi un mare transport de pe Sirius.

— Asta nu este conform planului.

— Ba da, este conform planului, dar asta n-am știut-o decât eu.

— Are vreo importanţă faptul că până acum n-am avut această informaţie sau sunt lucruri spre care nu putem accede la nivelul nostru?

— Nu sunt lucruri spre care să nu aveţi acces, dar situaţia în care vă aflaţi necesită anumite etape de lucru. Nu vi s-a spus de la început, de exemplu, că există riscul, foarte ridicat de altfel, ca voi să nu vă adaptaţi noilor condiţii. Evenimentele nedorite s-ar fi întâmplat până acum, iar acest transport era destinat suportării situaţiei de criză.

— Credeţi că nu ne-am descurcat bine până acum?

— Spre bucuria mea, v-aţi descurcat excelent, dar trebuie să înţelegeţi că nu-mi puteţi cere să vă explic toate amănuntele.

— Am înţeles perfect, Remus. Ştim că nu putem face nimic la fel de bine ca voi. Ce vrem este să ştim limpede atât cât putem şti la nivelul nostru.

— Dorinţa asta o au toţi şi aş putea să spun şi eu că aşa este cel mai bine. Ar fi clar pentru voi, ar fi foarte uşor pentru noi, dar am rămâne unde suntem multe generaţii de acum înainte. Este mai confortabil să ai totul aşezat într-o ordine simplă, dar asta naşte stagnare. Repet, pentru noi ar fi neobişnuit de simplu iar pentru voi ar fi plăcut. Dar să nu uiţi că mintea omului lucrează şi din stagnare se nasc erori care nasc la rândul lor erori şi mai mari. Există totuşi ceva care tot timpul rezolvă problemele. Oricât de confuză sau disperată ar

fi o situaţie, noi avem credinţa. Dar să nu uitaţi încă un lucru: indiferent unde suntem pe scara evoluţiei, înţelegem că nu o avem atât cât ar trebui să o avem.

— Dar, Remus, dacă omenirea Terrei, din miile de ani dinaintea noastră, ar fi înţeles limpede unde se află şi încotro trebuie să se îndrepte, nu s-ar fi evitat tot acest dezastru?

— Este prea simplu spus. Ar fi fost frumos ca această limpezire să existe, dar ea ar fi trebuit să vină din interior, prin efortul oamenilor, prin dorinţa lor. Am fi putut să venim noi şi să-i mutăm dintr-un loc în altul, să le hotărâm pacea în loc de război, iubirea în loc de ură, dar acesta era binele nostru, nu al lor. Asta ar fi însemnat să ne purtăm cu ei cum se purtau ei cu cirezile lor de vite, ori aşa ceva nu se poate. Nu se poate, pentru că în fiecare om arde flacăra lui Dumnezeu, iar aceasta este respectată de fiecare fiinţă a Universului. Dacă ar fi avut credinţă, oamenii Terrei ar fi ajuns singuri la Dumnezeu. Conducătorii oamenilor erau diabolici? Aşa spuneţi voi; dar erau cei pe care oamenii îi meritau. Conducătorii voştri erau înnebuniţi de faptul că se aflau în frunte şi erau la fel de orbi ca şi voi. Ei ştiau că nu deţin adevărul şi că forţa lor se naşte din minciună. Dacă ar fi scos asta la iveală, n-ar fi fost conducători. Minciuna de la început a generat o alta şi mai mare şi tot aşa, până când a apărut o lume falsă, cu legile ei, din care oamenilor le-a fost mai greu să se desprindă. Au apărut graniţele, au apărut tot felul de diferenţe, au apărut idealuri false pentru care oamenii îşi consumau vieţi după vieţi. Multe planete aflate în situaţii mai puţin grave, ce-i drept, au fost distruse fără atât de multe intervenţii. Pe Terra au coborât mesageri dintre cele mai evoluate fiinţe umane. Nici uneia nu i-a fost permis să vă schimbe soarta. Soarta puteaţi să v-o schimbaţi numai voi. Ei v-au adus cheile. Vouă v-ar fi rămas numai să le luaţi, şi n-aţi făcut-o. A trebuit să coboare Domnul să vă arate că sunteţi şi că aveţi – prin darul credinţei – posibilitatea să folosiţi cea mai teribilă armă din Univers: IUBIREA. N-aţi făcut-o!

Voi, cei salvaţi de pe Terra, v-aţi speriat astăzi când v-aţi gândit numai ce vârstă aveam eu şi oamenii care au venit cu mine. V-aţi speria şi mai rău dacă aţi înţelege ce vârstă aveţi voi. Ştiu că la început aţi încercat fiecare să aflaţi cine sunteţi şi să vă amintiţi exact trecutul vostru. Vi s-a acordat şansa să evoluaţi foarte mult în foarte scurt timp, dar vi s-a blocat accesul la memoria voastră. Vi s-a dat o şansă. Din această cauză nu aveţi memorie. Planeta Pământ putea fi refăcută

foarte bine fără ajutorul vostru. Nu este prima dată, dar odată cu planeta vi s-a dat şi vouă şansa. N-o irosiţi, căci este ultima.

* * *

Se lăsase demult întunericul şi profesorii Stone şi Campbell nu erau în stare să-şi încheie ziua. Se aşezaseră pe o stâncă la malul mării şi aşteptau fiecare ca celălalt să spună ceva. În această noapte cerul era acoperit şi cei doi oameni, deşi erau aproape, nu se zăreau unul pe celălalt.

— La ce te gândeşti, Stone?

— La copii, la ce a spus Remus despre copii. Mă gândesc ce însemnau pentru noi copiii în urmă cu ani şi ce ar trebui să însemne ei de fapt. Cei mai „buni" dintre noi îşi munceau mintea cu aberaţii şi la copii se gândeau câţiva oameni plătiţi pentru aceasta. Puteai tu să-ţi închipui că un colos în Univers, cum este Remus, acordă mai multă atenţie unui copil decât unei flote plecate să aducă la viaţă un continent? Noi renunţam fără să clipim la mii de copii decât să întârziem un calcul la una din invenţiile noastre „măreţe". Ştii la ce mă gândesc, Campbell? Mă gândesc că pentru ei noi suntem tot nişte copii, nişte copii mai greu de educat, pentru că avem impresia că suntem oameni mari. Ne-am revoltat în sinea noastră astăzi, când am crezut că ni se ascunde ceva. Nu ni se ascunde nimic, suntem încă nişte bolnavi îngrijiţi cu multă discreţie. Ni s-a spus să luăm copii cu noi şi să avem grijă să le dăm de făcut lucruri pe care pot să le facă. Nu ţi se pare că şi noi suntem în aceeaşi situaţie? Dacă nu se iveşte nicio situaţie critică, nimeni în jur nu lasă să se vadă că se află mult deasupra noastră.

— Da, Stone. Suntem lăsaţi să ne măcinăm durerea şi vina. Indiferent ce vom face, vom avea cu noi imaginea a ceea ce am făcut. Toată existenţa noastră vom purta imaginea acelei lumi aduse la distrugere de noi. E trist să ai tot timpul un asemenea reper. Dacă în urmă cu ani mi-aş fi pus problema unei pedepse divine, cu toată mintea mea savantă n-aş fi putut să-mi imaginez o pedeapsă mai cumplită. N-aş fi putut să-mi închipui că am o conştiinţă care nu uită nimic. Nu ştiu dacă există într-adevăr un foc care să ardă aceste amintiri, dar, dacă ar exista, m-aş arunca în el cu totul. Crede-mă! E cumplit!

— Te cred, omule, toţi suntem aşa!

* * *

În următoarea zi, cele şapte echipe deja pregătite au pornit

fiecare în altă direcţie. Ţineau permanent legătura cu baza şi oricine avea un monitor putea vedea odată cu exploratorii noile regiuni. Remus hotărâse să rămână pe Atlantida în baza de la ţărmul oceanului şi, aşa cum promisese, discuta cu copiii.

Alături de el se aflau monitoare pentru fiecare dintre cele şapte echipe.

— Naval, cer legătura cu Remus!

— Legătura este făcută, spuneţi!

— Probabil că aţi văzut deja: totul e pustiu. Deşert. Bucăţile de beton cele mai rezistente au scăpat doar dacă au fost îngropate aproape în întregime. Apă foarte puţină şi vegetaţie aproape inexistentă.

— Altceva?

— Vrem aprobare să intrăm sub apă.

— În ce zonă sunteţi?

— Deasupra fostei Japonii, probabil zona fostului Ōsaka. Coordonatele sunt pe ecran.

— Aveţi aprobarea.

Nava s-a scufundat. Într-adevăr, presupunerile începeau să se adeverească. Oraşele scufundate se păstrează mai bine. Puteau fi recunoscute străzile şi o parte din clădiri. În rest, bucăţi mari de metal, contorsionate, recipiente uriaşe rupte de explozii zăceau pe jumătate îngropate în nisip, bucăţi întregi de cale ferată răsucite nefiresc se pierdeau în pământ…

— Arată jalnic, începu comentariul imaginilor comandantul primei nave intrate sub apă.

— Da, dar oricum nu suportă comparaţie cu ce este la suprafaţă. Multe din cele ce vezi acum acolo le veţi putea folosi. Acelaşi lucru s-ar fi putut întâmpla demult şi cu Atlantida, dar adâncimea la care s-a scufundat şi lipsa mijloacelor de cercetare a adâncurilor i-au împiedicat pe oameni să afle din secretele ascunse sub ape.

— Vreau să mai întreb ceva.

— Spune!

— Recunosc aici tot felul de lucruri, dar nu văd nici urmă de om. Niciun cadavru, niciun schelet… nimic de felul acesta. Ce s-a întâmplat?

— Ştii foarte bine că echipele noastre au curăţat tot…

— Da, ştiu.

— Dar nici ele n-au găsit mare lucru în acest sens. Mai ales în

anumite zone.

— Adică?

— Voi, cei luaţi pe Sirius, n-aveţi de unde şti toate amănuntele tragediei. Cei ce conduceau atunci planeta, marile puteri militare, descoperiseră o nouă armă. Distrugeau dirijat, în anumite zone, tot ce era viu. Atât. Restul rămânea în picioare, neatins. În pragul distrugerii planetei aveau puse la punct astfel de arme, încât puteau folosi zona „curăţată” aproape imediat. Le spuneau „arme curate”.

Plănuiseră eliminarea până la trei pătrimi din populaţia Terrei şi, credeau ei, scăpau astfel de multe probleme.

— Asta înseamnă că noi am fost un fel de cobai?

— Mult mai rău.

— Dar asta nu o poate face decât o minte diabolică.

— Minte diabolică? N-aţi înţeles! Aşa ceva nu există. Erai mai aproape de adevăr dacă spuneai minte îngustă. Dar, oricum, să nu uitaţi niciodată că aşa ceva a fost posibil datorită unei minţi umane. Întrebaţi-i pe profesorii de la N.A.S.A. Ce au făcut în laboratoarele lor?

Profesorul Stone, aflat în nava plonjată sub apă, ţinea demult capul în piept.

— Aşa este, profesore?

— Din păcate, da, începu el. Iar dacă-mi recunosc vina, oricum nu pot schimba nimic. Eu am lucrat pentru un program de felul acesta cu toată energia mea. Orice descoperire cu aplicabilitate militară era cel mai bine susţinută financiar. De fapt, cei ce conduceau din umbră munca noastră numai asta vedeau. Orice lucru putea fi folosit pentru a fi cel mai puternic pe planetă. De fapt, războiul nu mai era dus între naţiunile mari, era dus de cei ce mă plăteau pe mine împotriva nefericiţilor care credeau în democraţie, în muncă, în lupta pentru mai bine... Arma la care am lucrat eu descompunea structura organică a fiinţei umane, în cazul nostru. Dintr-un om nu rămânea decât o pată destul de greu de observat. Putea fi folosită împotriva unui singur om sau împotriva a milioane. Un teritoriu astfel „curăţat” putea fi folosit de „cuceritori” la foarte scurt timp, fără niciun fel de risc pentru ei.

— Nu te-ai gândit că şi copiii şi familia ta puteau avea aceeaşi soartă?

— Copiii şi familia mea erau protejaţi şi în general toţi care lucram la acest nivel nu aveam griji cotidiene. Eram feriţi de orice fel de probleme, pentru a ne putea concentra atenţia asupra a ceea ce

făceam. De cele mai multe ori nu îndrăzneam să mă gândesc mai departe. Urmăream evoluţia cercetărilor din punct de vedere ştiinţific şi-mi găseam satisfacţia atunci când descopeream ceva nemaiştiut până atunci. Când terminam, începeam altceva. În urma mea, alţii testau, adaptau şi, în final, dintr-un principiu scoteau o armă. Ştiam unde se duc rezultatele muncii mele; toţi ştiam, dar nu vorbeam niciodată despre asta. O singură dată m-am arătat împotriva folosirii în scop distructiv a muncii mele. La scurt timp, familia mea, aflată în concediu, a avut un accident. Au murit toţi. Totul a fost perfect regizat. Au mai murit şi alţii în accident, dar eu am ştiut. Nu aveam niciun fel de indiciu să cred că a fost premeditat, dar eu am ştiut. Fiecare dintre noi era cunoscut până la ultima celulă, iar ei ştiau că eu nu pot să trăiesc în afara muncii mele, aşa că mi-au luat şi ultimul refugiu – familia – ca să pot să dau totul din mine pentru lupta lor dementă. Am ştiut tot timpul şi pentru asta sunt vinovat. Cu soţia şi copiii mei am vorbit de multe ori pe Saga. Mi s-a promis că vor fi întorşi la viaţă când totul va fi aranjat aici.

— Crezi că este bine?

— Nu ştiu! Mi s-a spus că voi fi lăsat eu să hotărăsc. Asta e piatra mea de încercare. Ei sunt la nivelul lor, noi suntem acum cu totul altă lume. Vor veni aici ca peştii pe uscat. În asemenea situaţii, orice om este tentat să-şi ia viaţa. Cu siguranţă că nici ei n-ar suporta.

— Şi care este hotărârea ta?

— Nu sunt numai eu în situaţia asta. Toţi avem ceva foarte scump pe care l-am pierdut în urmă cu ani. Că am pierdut ceva, a fost din vina noastră. N-a fost voinţa cuiva impusă nouă. Mă gândesc uneori că ăsta a fost preţul pe care trebuie să-l plătim. De fiecare dată după ce vorbeam cu ei pe Saga, simţeam că această legătură îmi îngreunează mersul înainte. Legătura în felul ăsta cu trecutul este ca o răsturnare. Cred că am să întrerup contactul cu ei şi am să mă îndrept cu toată forţa mea spre viitor.

— Crezi?

— Nu, sunt sigur. Am hotărât deja!

Chipul profesorului era trist, dar în acelaşi timp în ochi i se zărea o lumină nouă.

* * *

Nava la fost a patra care a sosit în bază. Încă înainte de momentul aterizării, toţi cei ce o ocupau au simţit că ceva nu este în

regulă. Ştiau că este ceva ce vine dinspre Remus. De fiecare dată când era foarte supărat, toţi, indiferent unde se aflau, simţeau asta. Pământenii învăţaseră doar de puţin timp să simtă unde este conducătorul lor şi în ce stare se află. Acum erau convinşi că oamenii „vechi” ai lui Remus ştiau mult mai mult decât atât, dar nu lăsau niciodată să se vadă. Ei se comportau întotdeauna ca şi când nu puteau mai mult decât „savanţii”.

De data asta l-au găsit pe Remus îngândurat şi pregătit de plecare. Toată baza era alertată.

— Bine că aţi sosit! a spus Remus. Sunt trei nave care nu s-au întors încă.

— Dar nu e încă timpul. Poate că sunt încă pe drum.

— Asta e, că nu sunt. Încearcă să supravieţuiască.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Au fost prinşi de furtună în deşert. Au avut ceva probleme. Au spus că aşteaptă încetarea furtunii să vadă ce pot face şi apoi, la următorul apel n-au mai răspuns. Sunt totuşi trei nave, una măcar poate să emită, chiar dacă ar fi îngropată foarte adânc. Este ceva neobişnuit acolo.

— Trebuie să le dăm o mână de ajutor. Nu putem doar să-i aşteptăm.

— Trebuie, dar mai întâi să aşteptăm să sosească toţi ceilalţi.

— Ce poate păţi o navă mică de cercetare în condiţii de furtună de nisip?

— Poate păţi multe. Gândeşte-te doar că nu are performanţe deosebite şi că o furtună de nisip, acolo unde sunt ei, nu poate fi comparată în niciun fel cu vreo furtună de nisip pe care ai fi putut să o vezi pe Terra acum cincisprezece ani. Un om singur sau o construcţie de mărime medie, n-au nicio şansă. De fapt acolo nu se poate pune problema unei construcţii, pentru că ar fi înghiţită fără urmă la fiecare două zile.

— În nave sunt şi copii, aşa-i?

— Da, aşa este.

Un pilot tânăr a sosit alergând:

— Remus, au sosit toate navele de cercetare. Au fost puşi la curent cu ce s-a întâmplat şi au debarcat copiii. Nu vor să mai coboare. Aşteaptă hotărârea ta.

— Nu putem veni şi noi?

— Ba da, puteţi, dar de data asta voi lua trei nave doar. Gândiţi-vă că, dacă aş face apel la voluntari, trei milioane de oameni ar pleca pe jos spre cei aflaţi în necaz. Acum voi lua câţiva piloţi care au mai trecut prin situaţii similare. Să nu vă pară rău că nu veniţi acum. E multă muncă şi n-o să ducem lipsă de necazuri.

— Navele blocate acum în desert au piloţi vechi…

— Ştiu, şi pe asta mă bazez. Anunţaţi echipajele navelor!, 11 şi 15 să fie gata. Plecăm imediat. Verificaţi încă o dată la observator dacă nu s-a schimbat ceva.

— Nu s-a schimbat. Chiar acum vin eu de acolo. Am lucrat pe o singură frecvenţă şi, de când au întrerupt legătura, nu mai ştiu nimic. Totul e blocat de la ei. Acum îi căutăm pe toate lungimile. Ştim doar că nu şi-au schimbat poziţia.

— Bine, plecăm!

Cele trei nave au străbătut cu toată viteza distanţa ce despărţea baza de frontul de furtună, apoi au părăsit formaţia şi s-au îndreptat spre „accidentaţi" din trei direcţii diferite. Era practic imposibil de zărit ceva în zona lor.

Cele trei nave au fost reperate. Erau aşezate una lângă cealaltă şi stăteau îngropate pe jumătate în nisip, pentru a nu suferi prea mult din cauza vântului.

— Aşază-te lângă ele, comandă Remus pilotului său. Am să mă teleportez imediat ce te opreşti.

— Vin şi eu.

— Vino, dar mai întâi aşază nava.

După câteva clipe, cei doi au apărut ca din senin în cabina de comandă a primei nave căutate. Totul era pustiu şi ar fi avut toate motivele să se îngrijoreze, dacă n-ar fi auzit voci venind dinspre camera centrală a navei. Tot echipajul, inclusiv copiii, discutau liniştiţi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Remus, ce faceţi aici?

— Cred că e o greşeală undeva. Voi ce faceţi aici?

— Cum ce? Aşteptăm să se termine furtuna şi plecăm.

— Ce s-a întâmplat? De ce v-aţi împotmolit?

— Cum de ce? Nu v-am spus? Nava 14 a descoperit că nu-i mai funcţionează propulsia şi am hotărât să rămânem împreună până trece furtuna. Acum aşteptăm să treacă…

— Şi aţi transmis asta în bază?

— Bineînţeles, dar de ce mă întrebi?

— Aţi ţinut legătura continuu?

— Sigur. Robotul transmite pe frecvenţa normală tot timpul că situaţia este sub control. Care e problema?

— Rămâne de văzut. Verificăm robotul. Acesta este ultimul mesaj primit de la voi acum unsprezece ore. De atunci nu avem niciun semn de viaţă, pe nicio frecvenţă. Ce crezi, că veneam degeaba?

— Uite, am verificat, robotul transmite periodic şi primeşte confirmare de recepţie din bază. Deci… totul e în regulă. Nu văd problema.

— Nici eu n-o văd de aici.

— Cine face de gardă la observator?

— Taci. Acum mergi cu mine în bază şi vedem acolo. Navele 11 şi 15 rămân aici până se rezolvă situaţia, iar celelalte două veniţi cu mine. Teleportaţi copiii de pe nava 14.

În bază, toată lumea a primit cu bucurie vestea sosirii navelor prinse de furtună. Comandanţii au coborât în grabă şi s-au îndreptat spre observator.

— La ce te gândești, Remus?

— …Că am pus începători să se ocupe de probleme serioase.

— Va trebui să raportăm Comitetului şi cele mai mici erori în legătură cu evoluţia lor.

— Din păcate da, și asta mă doare cel mai mult, că a început să nu meargă bine încă de acum.

— Dar puteau să se întâmple altele şi mai grave până acum. Recunoaşte că totul merge nesperat de bine!

— Recunosc, dar acum am impresia că este ceva premeditat şi-mi displace profund. Va trebui să-i scot din toate activităţile importante, iar asta o să-mi lase un gust amar pentru tot timpul cât o să mai stăm. aici.

La observator, de gardă era Lidia. Remus nu voia să creadă.

— Tu ai făcut de gardă de când a fost anunţat accidentul?

— Da.

— Te-a schimbat cineva?

— Nu-mi permit asta, voiam chiar să rămân până se rezolvă cazul…

Lidia spunea adevărul, iar Remus ştia că este unul dintre cei mai buni oameni cu care a venit. Spera acum că eroarea să fie din cauza

aparaturii, dar așa ceva nu se mai întâmplase.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă?

Lidia era total nedumerită, privind chipurile încruntate ale comandanţilor ce aşteptau să vadă deznodământul problemei.

— Te întreb încă odată: n-ai părăsit nicio clipă punctul de comandă?

— Nu… sau poate…

— Poate ce?

— De câteva ori, pentru diferite necesităţi, dar asta a durat foarte puţin.

— Şi cine te-a schimbat?

— Nimeni. Am lăsat totul pe automat. Aici nu suntem decât eu şi Ştefan.

— Ştefan, micuţul de cinci ani?

— Da, chiar el. Acum e în camera alăturată.

S-au îndreptat amândoi spre cameră, dar intrarea era blocată din interior.

— Ştefane, sunt eu, Lidia. Deschide, te rog!

— Te aud. Spune-mi ce vrei şi eu îţi răspund.

— Ce faci acolo? Vreau să ştiu ce faci acolo.

— Ce să fac? Ţin legătura cu navele din deşert. Le ajut să nu se rătăcească. Acum furtuna s-a mai oprit şi se văd grămezile de nisip.

Remus a zâmbit şi l-a chemat pe Ştefan. Auzindu-i vocea, copilul a deblocat imediat intrarea.

— Remus, să-ţi arăt cât nisip s-a adunat pe nave. Copilul îl duse pe conducător de mână până în faţa monitoarelor sale. Pe unul dintre ele se rulau rapoartele transmise periodic de nava 14 avariată, iar automat era retransmis semnalul care confirma primirea mesajului. Copilul doar urmărea ce se petrece în deşert. Lidia a înţeles într-o clipă ce o aşteaptă.

— Ai văzut, Lidia? Copilul a făcut un singur gest cât timp tu ai lipsit, şi totul a fost transferat în sala de comandă 2. Niciun robot nu te-ar fi anunţat de asta, pentru că era o operaţiune firească de care tu, în schimb, nu ştiai nimic. Ei blocaseră toate celelalte frecvenţe, pentru că lucrau pe cea normală. E simplu.

Lidia împietrise.

— Vom discuta cu toţii problema asta. Începând de acum, timp de şase luni n-ai să te mai ocupi de nicio activitate care să-ţi implice

răspunderea. Fii foarte atentă. Eram în stare să-i testez pe toţi cei care au trecut prin galaxii ca să vină cu noi până aici. Ştii ce jignire le aduceam prin neîncrederea pe care le-aş fi arătat-o astfel. După ce testele ar fi arătat contrariul, eu ar fi trebuit să continui să-i privesc în ochi pe aceşti oameni.

— Gândeşte-te la asta până mâine!

În ziua următoare erau adunaţi cu toţii în cea mai mare sală a navei principale. Cei ce nu puteau fi prezenţi urmăreau adunarea pe monitoare. Motivul adunării era cazul Lidiei.

— Când am sosit aici, începu Remus, am crezut că fiecare om a înţeles situaţia limită în care ne aflăm. Suntem bine pregătiţi tehnic şi asta ne uşurează contactul cu această planetă care nu mai are nimic în comun cu ce aţi lăsat voi aici cu mulţi ani în urmă. Cea mai mică eroare umană poate avea consecinţe dintre cele mai triste. Aş fi vrut să nu uităm că în voi s-a investit o încredere uriaşă şi că noi toţi avem acum o singură șansă. Acesta a fost legământul cu care am coborât pe această planetă. Noi am hotărât că nu avem voie să greşim. Ieri am fost la un pas de a provoca un accident care ar fi putut avea urmări tragice. Peste o lună ne vom împărţi în șapte mari grupuri şi vom pleca fiecare în altă zonă a planetei. Nu o facem pentru prima dată, dar este cu siguranţă pentru ultima dată. Din această cauză nu avem voie să greşim. Aici va rămâne un grup care va coordona toate activităţile noastre. Ei vor ţine şi legătura cu Sirius.

— Vreau să întreb ceva.

— Spune, profesore Stone.

— De ce plecaţi din bază şi cu care grup veţi merge?

— Aici rămân oamenii cu cea mai mare experienţă în astfel de acţiuni. Ştiu că îşi vor face treaba foarte bine. Eu voi fi pe rând cu fiecare din cele şapte grupuri. Transporturile de pe Sirius vor sosi însă numai aici. Când vom şti exact noile noastre coordonate, ele vor veni acolo unde le vom solicita. Nu uitaţi: este o mare diferenţă între a te pregăti pentru ceva şi a trăi în condiţiile care ne aşteaptă pe noi acum pe această planetă.

În timp ce fiecare se îndrepta spre locuinţa lui, Silvia s-a apropiat de Lidia care nu reuşea să-şi revină. Era la fel de supărată ca în ziua precedentă şi părea că nu vrea să discute cu nimeni.

— Lidia, ai înţeles unde ai greşit? Foarte bine. Ce rost mai are să te macini atât?

— Ştiu ce vrei tu, dar asta nu e greşeală, ci o prostie copilărească şi de aceea nu pot să mi-o iert.

— N-are rost să fii atât de severă. De fapt tu eşti cea, mai bună dintre noi.

— Silvia, te rog să nu mai spui niciodată ce ai spus acum sau orice altceva de felul ăsta. Într-o zi ne putem trezi ca în trecut.

— Ce vrei să spui?

— Adu-ţi aminte: dacă unul părea mai valoros decât ceilalţi, îl ridicau în slăvi, îl puneau şef sau conducător sau mai ştiu eu ce. Îl îmbolnăveau şi pe el, ne păcăleau şi pe noi şi uite-aşa, peste generaţii au apărut monştrii. Dar uită-te la Remus. Este cel mai evoluat dintre noi, iar tu n-ai curaj să te gândeşti ce vârstă are. Mai gândeşte-te că n-a uitat nici măcar o clipă a vieţii lui, cum am făcut noi cu aproape toată existenţa noastră. El face tot timpul cele mai grele lucruri şi în acelaşi timp nu cred să fie ceva pe care să-l considere neimportant. L-ai văzut cum se joacă cu copiii? Ai fi putut să crezi cu mintea ta „de demult" că unul din coloşii Universului se ocupă cu aşa ceva?

— Ai dreptate. Eu doream numai să te scot din starea asta.

— Îţi mulţumesc, dar eu am greşit şi vreau ca eu să suport pedeapsa asta. Acum te rog ceva: dacă se întâmplă vreodată să uit cuvintele pe care ţi le-am spus, adu-mi aminte doar atât: „Lidia, nu uita comutatorul". Ele mă vor trezi la realitate. Greşelile sunt mici într-adevăr, dar o greşeală măruntă acum are o proiecţie catastrofală în viitor. Suntem încă prea mici pentru datoria care ne apasă umerii. Cărăm cu noi trecutul şi suntem tentaţi să gândim de multe ori ca în trecut. Dacă s-ar fi vrut ca totul să meargă bine fără niciun risc, ni se lua memoria acestui trecut, am fi fost educaţi din nou şi totul era simplu. Dar în acest caz am fi fost doar nişte roboţei bine programaţi. Nu s-a întâmplat aşa, pentru că tarele noastre noi trebuie să ni le învingem. Ni s-au dat mai multe şanse să ne ridicăm, dar ni se dau tot atâtea ca să cădem. Noi trebuie să alegem. De ce crezi că ai ajuns să-ţi aminteşti fiecare clipă a vieţii tale înainte de dezastru, de ce crezi că tot mai mulţi dintre noi ştiu cine au fost şi ce au făcut în vieţile lor anterioare? E greu de suportat imaginea acestor vieţi şi pe măsură ce ne dezvoltăm ni se măreşte piatra care atârnă de noi. Devenim mai lucizi şi... mai trişti. Într-o zi vom ajunge suficient de dezvoltaţi ca să ne putem suporta întreaga memorie. Crede-mă că ce-ţi spun acum nu e vorbă în vânt: ziua aceea nu va fi cea mai fericită, ci de departe cea mai

nefericită zi a existenţei noastre. Poate că abia atunci ne vom putea numi oameni, dacă vom fi în stare să ajungem acolo.

* * *

— Campbell!

— Da, Stone.

— Voiam... voiam să vorbesc cu tine. Mâine aflăm care vor fi grupurile şi în ce direcţii plecăm. Nu se ştie dacă vom fi împreună şi poate că va mai trece multă vreme până ne vom vedea.

Profesorul Stone era şi trist şi emoţionat.

— Aşa este, bătrâne, dar gândeşte-te bine. Nu ăsta este lucrul cel mai grav care ni se întâmplă. Noi însă nu suntem obişnuiţi să receptăm toate câte se întâmplă cu noi. Se petrec prea repede lucrurile, iar noi nu avem timp să le depăşim pe toate. În lumea asta pe care o construim noi acum nu există rutină. Când am intuit asta prima dată, m-am speriat. M-am speriat când am înţeles că oamenii adevăraţi nu trăiesc plăcerea statului degeaba. Acum sunt şi eu aşa, dar mintea mea încă nu le poate cuprinde pe toate.

— Nici nu o să poată vreodată. Tot timpul lumea o să ţi se pară mai complexă decât poţi cuprinde. Astfel vei fi tot timpul tensionat de această dorinţă a ta de a înţelege. De fapt, este singurul semn că trăieşti.

În timp ce discutau, de cei doi s-a apropiat Remus.

— Care vă este durerea, „domnilor profesori”?

— Ne pregăteam să ne luăm rămas bun.

— La ce v-ar folosi? În cazul în care veţi fi repartizaţi în echipe diferite, puteţi discuta oricând pe Saga.

— Nu este chiar acelaşi lucru. Dar de ce spui „în cazul în care”? Echipele nu sunt deja hotărâte?

— Ba da, sunt hotărâte.

— Putem să ştim şi noi mai devreme în ce echipe vom fi?

— Da, nu veţi fi în nicio echipă. Cei doi s-au privit speriaţi.

— Veţi face parte din echipajul care mă va însoţi pe mine de la un grup la altul, continuă Remus zâmbind.

— Dar aşa ceva... care dintre noi merită asta? Este o onoare mult prea mare, făcu Stone, gâtuit de emoţie.

— ...şi o pedeapsă pe măsură, continuă Campbell cu un aer grav.

— Aşa este. Şi o pedeapsă pe măsură, întări Remus. Asta înseamnă că voi veţi vedea multe şi veţi şti multe, iar cu cât ştii mai

mult, cu atât eşti mai nefericit. Voi n-o să aveţi voie să greşiţi.

— Era de aşteptat, Stone, zise Campbell, cei mai păcătoşi trebuie să tragă unde este mai greu.

— Totuşi, să stai tot timpul lângă Remus este o şansă uriaşă.

— Este, dar este şi cea mai dureroasă.

Remus tăcea şi îi privea.

— Adu-ţi aminte, continuă Campbell, că Domnul când a venit pe Pământ S-a dus la cei mai păcătoşi şi a ţinut în jurul Lui pe cei mai păcătoşi dintre păcătoşi.

— Nu foloseşte nimănui să vă întristaţi, îi opri Remus. Aveţi în faţa voastră veşnicia. Datoria voastră este să învăţaţi şi să găsiţi adevărul, iar adevărul vă va da forţa să o străbateţi.

Se făcu linişte şi după o pauză lungă Campbell vorbi din nou:

— Remus, noi mergem înainte, dar sunt lucruri din trecut care au rămas încă neclare…

— De fapt asta înseamnă să mergi înainte: să reuşeşti să aduci lumină asupra lucrurilor din trecut. Tot timpul va fi aşa, nu-ţi face griji.

— Înţeleg! Pot să te întreb ceva?

— Sunt aici!

— Vreau să ştiu unde s-a început greşeala pe planeta Pământ.

— N-aţi avut curajul să-L întrebaţi pe Domnul…

— N-am avut nici curajul, nu ne-am pus nici noi foarte acut întrebarea. În plus, tu eşti primul care a sosit aici cu poporul său şi de fiecare dată tot tu ai venit pentru refacere.

— Este o întrebare al cărui răspuns trebuie să-l găsească oamenii planetei Pământ. Ei au făcut greşeala, ei trebuie să se întoarcă până la ea şi să-i afle rostul. Eu am să-ţi răspund totuşi, dar nu uita că răspunsul adevărat îl găseşti tu în tine. De greşit s-a greşit mult. Eu am greşit mult.

— Tu, Remus?

— Eu, Remus! Chiar nici atât nu aţi înţeles până acum? Există unul singur care nu a greşit.

Cu privirea tristă, Remus a continuat:

— Aş fi fericit dacă n-aş greşi. M-aş apropia de Creator, aş atinge Lumina, m-aş înveli în căldura Lui. Este de fapt ţelul fiecărei fiinţe umane din Univers. Voi m-aţi întrebat ceva şi vreau să vă răspund: greşeala a început cu primul om înmormântat pe Terra.

— Ce vrei să spui?

— Noi am pregătit o planetă minunată. Condiţiile de aici erau cu mult mai bune decât pe multe alte planete din Univers. Într-o zi a venit vremea să plecăm, dar plata greşelilor noastre nu se încheiase. Am fost nevoiţi să ne lăsăm aici copiii. Mai mult decât atât, ei erau pedepsiţi.

— Ce fel de pedeapsă?

— Memoria. Le-a fost luată memoria. Aveau la dispoziţie o planetă minunată, aveau tot ce le era necesar; urmau să evolueze singuri şi să-şi câştige singuri dreptul de a trăi la fel cu toate fiinţele dezvoltate ale Universului. N-au reuşit. Ştiţi foarte bine acest lucru şi cred că ştiţi câte ceva şi despre cauzele acestui eşec.

— Ştim foarte puţin despre asta. Am aflat pe Sirius câte ceva. Mai bine spune-ne tu, dacă putem şti acum.

— Bine, ascultaţi-mă atenţi şi asta să nu uitaţi niciodată. La început, oamenii nu mureau pe Pământ. Mai târziu, când primul om a fost înmormântat, s-a întâmplat greşeala. Încet, de-a lungul timpului, planeta s-a transformat într-un cimitir. Generaţiile se perindau una după alta. Miile de ani se scurgeau ameţitor. La un moment dat, planeta a devenit un cimitir uriaş.

— Cum „un cimitir uriaş”?

— Simplu. Acolo unde fusese înmormântat un om acum era o pădure, sau un lan de grâu, sau o grădină de legume, sau orice altceva. Înţelegeţi că totul era construit pe morţi?

— Deci vrei să spui că oamenii…

— Da, aveţi dreptate. Oamenii, fără să vrea se hrăneau cu morţi. De aici veneau toate dezechilibrele: bolile şi tot răul ce a cuprins mai apoi omenirea.

— Mi-e greu să înţeleg cum aş vrea această informaţie.

— De ce ţi-e greu?

— Biologic vorbind, nu este nicio problemă că o grădină de legume creşte pe locul unde a fost îngropat un om.

— Da, dacă priveşti aşa, îţi va fi imposibil să înţelegi. Ţi-am spus că răspunsul stă în tine. Eu doar te ajut. Gândeşte-te!

— Vrei să spui că noi am prins viaţă din moarte?

— Nicidecum. Viaţă n-aţi „prins”. Viaţă aţi început să aveţi în ultimul timp. Până acum, Terra era planeta morţilor.

— Rămâne să mă mai gândesc la asta, dar întrebarea este: dacă voi ştiaţi, de ce n-aţi încercat să ne spuneţi adevărul? Vreau să spun – de ce nu aţi forţat?

— Profesore Stone, am făcut mai mult decât să forţăm. Pe nicio planetă aflată în situaţie similară nu am făcut ce am făcut pe Terra. Înainte să-ţi mai spun ceva, te întreb: ştii de ce nu se dărâmă Universul?

Lui Stone i se părea normal să nu ştie, dar întrebarea, l-a surprins.

— Nu, nu… chiar la asta nu m-am gândit.

— Pentru că nimeni în Univers nu se află la un anumit nivel împotriva voinţei lui și nimeni nu evoluează cu forţa. Asta veţi înţelege uşor, sunt sigur.

În timp ce vorbea, Remus a observat că sunt mulţi cei ce asistă la discuţie. Peste tot în bază, chiar şi copiii urmăreau fără o vorbă, pe monitoare, ceea ce spunea Remus. Nu îndrăzniseră să se apropie, de teamă să nu-l întrerupă. Acum el ştia că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui. Înţelegea că pe toţi îi interesează discuţia şi a continuat:

— M-aţi întrebat de ce nu am intervenit? Am intervenit mereu, dar voi nu voiaţi să vedeţi. Că de la un moment dat nu aţi mai ştiut care vă este rostul înţeleg, dar n-am înţeles de ce îi omorâţi pe cei care voiau să vă spună despre voi şi viaţa voastră altceva decât eraţi obişnuiţi să credeţi. Pentru acest refuz de a asculta nu sunt vinovaţi doar conducătorii voştri. Toţi sunteţi vinovaţi. Fiecare, cât de umil ar fi fost, nu suporta să-i fie dărâmată scara lui de valori. Cine încerca să o strice era privit cu ură. Vreţi să-mi spuneţi că săracii şi disperaţii, cei care nu aveau nimic, acceptau să-i asculte pe cei pe care i-am trimis? Fals! Imensa majoritate a celor care mimau credinţa o făceau în lipsă de falsele bucurii ale existenţei voastre, îşi acceptau suferinţa şi lipsurile ca schimb pentru fericirea dintr-o altă lume. În mintea lor era un târg meschin care îi adâncea şi mai mult în mizeria acelei lumi. Voi n-aţi încercat să luaţi învăţătura şi să vă construiţi cu ea raiul pe Pământ. Voi aţi luat-o şi aţi suprapus-o peste „viaţa” voastră. Acolo unde v-a plăcut, aţi transformat învăţătura în dogmă, unde nu v-a plăcut v-aţi făcut că nu înţelegeţi. Lenea şi prostia v-au făcut să acceptaţi mai uşor o astfel de viaţă, spunându-vă că veţi fi miluiţi după moarte, decât să vă luptaţi să înţelegeţi. Mesageri ai noştri au fost toţi cei care au spus oamenilor că trăiesc în minciună. Toţi. Ştiţi că i-aţi omorât sau i-aţi alungat dintre voi. Domnul a coborât pe Pământ şi v-a vorbit, v-a dat tot, nimic altceva nu mai aveaţi nevoie. L-aţi ascultat voi? Nu! L-aţi trădat. O trădare care a costat mult şi a împiedicat

dezvoltarea voastră mii de ani.

— Dar nu noi, cei de acum, am făcut-o.

— Dar cine? De fapt, poate veţi înţelege mai târziu. Aş vrea să repet: voi eraţi morţi din morţi. N-aţi fost vii. Dezvoltarea voastră a fost stagnată.

— Exista totuşi un nivel, foarte scăzut, ce-i drept…

— Vorbiţi de dezvoltare? Ce fel de creaţie poţi avea când ai ca temelie moartea şi nu viaţa? Eraţi morţi, bolnavi, dezechilibraţi.

Remus făcu o pauză.

— Ştiţi ce mă durea cel mai mult? întrebă apoi tot el.

— Nu, spuneţi-ne!

— Faptul că voi v-aţi făurit aşa-zisa creaţie având la temelie copiii noştri. Ei, deşi fără memorie, aveau aprinsă în ei flacăra lui Dumnezeu. Sunt sigur că asta vă amintiţi din istorie: ştiţi ce făceau ei cu cadavrele celor plecaţi?

— Ştim, făceau ruguri şi le ardeau.

— Aşa este. Mii de ani a durat acest obicei al lor. Voi i-aţi considerat barbari pentru gesturile lor, acesta şi altele; şi, încet-încet, le-aţi impus modul vostru de a fi, de a gândi. Îngropându-vă morţii, vă construiaţi temelia propriei voastre „vieţi". Amintiţi-vă doar cuvintele lui Iisus: „morţii să-şi îngroape morţii, iar cei vii să vină cu Mine". Tot atunci, demult, când unul dintre ei merita să plece, ei se bucurau, iar „moartea" pentru ei era un prilej de sărbătoare dintre cele mai mari. În schimb, când se năştea un copil, oamenii plângeau şi îmbrăcau haine de jale. De fiecare dată când v-aţi lovit de obiceiuri care nu vă erau familiare le-aţi considerat barbarii. Niciodată nu aţi încercat măcar să înţelegeţi ce I-aţi dăruit Domnului când a venit la voi?

— Unii I-au dăruit moartea, iar alţii au fost alături de El.

— Nu-i deloc adevărat. Cu toţii i-aţi dăruit spinul – semnul morţii. De fapt, altceva nu puteaţi să-i dăruiţi. Ăsta este cel mai mare păcat pe care l-aţi făcut şi cu toate acestea nu v-aţi oprit.

— Este adevărat, dar oamenii n-au făcut numai rău. Aminteşte-ţi câţi s-au jertfit în numele credinţei.

— Dacă tu crezi cu adevărat în ce spui, te înşeli, Campbell. Într-adevăr, mulţi s-au jertfit. Mulţi dintre ei erau de asemenea trimişi de noi. Mulţi au murit sperând să primească în dar o viaţă veşnică, aşa cum a primit Domnul. Tu-mi vorbeşti de jertfe? Vorbeşte-mi mai bine despre cei care au încercat să aprofundeze cuvintele lui Iisus şi au

mers apoi pe drumul Lui. Dacă ar fi făcut-o, nu mureau.

Remus făcu din nou o pauză.

— M-aţi înţeles oare? reluă apoi trist.

— Dacă am înţeles bine, prin continuarea drumului noi câştigam viaţă veşnică fără să murim?

— Aşa este. El nu a venit ca să moară. Voi L-aţi pus pe cruce. El v-a arătat vouă – pentru că eraţi necredincioşi – că există şi altfel de viaţă. V-a interesat prea puţin asta. V-aţi folosit de moartea Lui ca de o sursă de venituri. Voi v-aţi făcut biserici cu mâinile voastre şi v-aţi închinat în ele. Era simplu să înţelegeţi unde şi cui să vă rugaţi, dar n-aţi făcut altceva decât să vă rugaţi vouă înşivă. Aduceţi-vă aminte că în biserici aveaţi loc pentru lumânări, în inimile voastre trebuia să aprindeţi lumânări, nu în biserici. Aveaţi acolo locuri pentru cei vii şi pentru cei morţi. Cine erau cei vii nu v-aţi întrebat. Trăiaţi o groază cumplită când începeaţi să îmbătrâniţi. Ştiaţi că veţi intra în pământ. Atunci vă apuca o grijă jalnică pentru „spiritul” vostru. Era unul din cele mai urâte şi mai inutile lucruri pe care le-aţi făcut în viaţa voastră. Gândiţi-vă acum ce imagine aveaţi despre viaţă şi cât de jos eraţi, când puteaţi crede că viaţa se poate câştiga executând câteva gesturi dogmatice, de rutină.

— Este adevărat, Remus, acum ne este greu să credem că noi suntem cei despre care vorbeşti. Ne vedem trecutul ca pe un film atât de străin! Eram anormal de slabi înainte să sosiţi voi. Nu ne-am muncit niciodată mintea să înţelegem ce e acela Dumnezeu şi n-am simţit niciodată că este tot timpul cu noi. Era greu să acceptăm ideea asta.

— Spune-mi, Stone, dacă venea un om şi spunea „eu sunt mesagerul” şi v-ar fi spus ce să faceţi, cum l-aţi fi primit?

— L-am fi omorât!... Da, sunt sigur că atunci asta făceam.

— Vezi? M-ai întrebat de ce nu v-am ajutat. Pe cine să ajutăm? Au fost oameni care ne-au simţit prezenţa, dar nu au făcut nimic.

— De ce, Remus?

— Simplu: din cauza atitudinii celorlalţi. Cel mai simplu era să-i consideraţi nebuni atunci când începeau să vorbească. Dacă ceea ce spuneau aducea prejudicii cuiva, erau exterminaţi. Voi, care aţi învăţat multe în viaţa voastră, se adresa celor doi profesori, ştiţi câte metode existau pentru a scăpa de un om incomod. Deci erau suficiente motive pentru un om care ne cunoscuse să păstreze pentru el această experienţă. Toţi cei care au avut-o au trăit fericiţi până când au plecat.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei după „moarte"?

— Domnul i-a iertat, noi i-am educat şi voi i-aţi întâlnit chiar pe unii dintre ei…

— Pe Sirius?

— Da, pe Sirius, dar mulţi au mers pe alte planete. Fiecare în locul unde condiţiile erau cele mai favorabile nivelului său.

— Şi de ce nu ne-aţi spus nimic despre asta?

— Nu uitaţi că aveţi încă multe de învăţat şi multe încercări de trecut până să stăpâniţi tot ce aţi acumulat atât de repede. În plus, mai sunteţi incapabili încă să deosebiţi ce vă este de ce nu vă este util.

— Remus, spune-mi, va exista vreodată în existenţa noastră un moment în care să nu avem pe conştiinţă uciderea lui Iisus?

— El v-a iertat demult şi a făcut-o pentru că a fost acolo, jos, şi v-a înţeles. A înţeles că de fapt nu ştiaţi ce faceţi.

— Atunci?

— Aceasta este problema. El nu o să ierte niciodată refuzul de a gândi. Vă rămâne să dovediţi de acum înainte că puteţi trăi pe această planetă altfel decât până acum. Noi putem reface totul, dar scopul este altul: ideile trebuie să vină din partea voastră. Noi suntem aici, dar nu ca să vă ajutăm să mergeţi – asta o decideţi voi – ci ca să nu vă lăsăm să mergeţi înapoi. Eu nu trebuie să vă spun toate acestea şi poate că într-o zi voi fi pedepsit pentru că am făcut-o. Prefer să fie aşa, decât să ne întoarcem din nou la început.

— Să înţelegem că voi nu faceţi altceva decât să ne supravegheaţi pe noi?

— Vi se pare dezonorant?

— Nu, dar…

— Vom munci împreună, dar evoluţia vă va aparţine. Voi alegeţi cum şi cât de repede. Noi vă suntem alături. Ne vom opune doar atunci când ceea ce veţi face va putea duce la o soartă nefericită pentru planeta Terra. Oricum, nu vă mai puteţi permite erori. Soarta oamenilor salvaţi odată cu voi, care n-au înţeles rostul vieţii lor, o ştiţi cu toţii. Experimentul acesta este un dar pentru voi. Dacă vreţi să reuşiţi, niciodată să nu vă gândiţi şi nici să nu vă amintiţi măcar de metodele folosite în trecut. În schimb să nu uitaţi greşelile făcute, pentru a nu le repeta.

— Remus, a spus un copil. Eu sunt Ştefan.

— Dar ce crezi tu, Ştefane, că nu ştiu? a răspuns el zâmbind.

— Asta e, că tu le ştii pe toate. Eu nu vreau să-ţi ascund nimic, dar când le ştii pe toate, eu nu pot să-ţi mai spun nimic.

— Şi ce vrei să-mi spui?

— Remus, mai eşti supărat pe mine?

— Nu. Cum să mai fiu? Mi-a trecut demult.

Toţi în jurul copilului zâmbeau.

— Ştiam eu că-ţi trece. Şi apoi n-am făcut-o din răutate. Am vrut să arăt că sunt mare şi pot să ajut navele. Cât am fost eu acolo totul a mers foarte bine. Aşa că m-am descurcat.

— Bineînţeles, dar ştii că trebuia mai întâi să anunţi.

— Asta a fost greşeala mea şi de asta te-ai supărat pe mine, dar, dacă anunţam, nu mai făceam nimic. Dar eu voiam să-ţi spun altceva.

— Ce voiai să-mi spui?

— Eu am ascultat tot ce ai vorbit aici şi cred – dar dacă spun o prostie mă mai ierţi o dată?

— Te iert.

— Bine, atunci… cred că şi înainte să se distrugă planeta copiii de vârsta noastră au fost buni.

— Aşa este, Ştefane, ai dreptate. Dar de ce plângi?

— Nu plâng… am să mă învăţ să nu mai plâng, îţi promit… Remus, vreau să-ţi mai spun ceva.

— Haide, spune!

— Părinţii mei au fost şi ei aici, pe Terra, înainte, da?

— Da.

— Deci şi eu sunt pedepsit?

— Ştefan, nimeni nu este pedepsit. Dimpotrivă… când ai să mai creşti, am să pot să-ţi explic, dar până atunci să ştii că nu eşti pedepsit.

— Remus, vreau să te rog să ai grijă de oameni până mă fac eu mare, pentru că eu şi prietenii mei am vorbit şi noi nu o să te facem să fii trist şi o să avem grijă de planeta noastră. Mă crezi?

— Te cred.

— Şi să-mi spui, te rog, când am să mă fac mare, ca să ştiu.

— Bine, Ştefane, îţi promit. Vom reuşi ce am început.

Remus privea acum spre oamenii adunaţi în jurul lui. Toţi aveau lacrimi în ochi.

— Universul o să se bucure că a avut încredere în voi.

Când a terminat de vorbit, fiecare s-a îndreptat spre locuinţa lui. Acum gândeau şi simţeau cu toţii că Dumnezeu le lăsase copiilor să

cucerească împărăţia Lui.

Dacă cineva în necuprinsul Universului putea spune că undeva o inimă bate pentru toţi, acel loc era cu siguranţă Atlantida, un continent pe planeta Pământ.

— Centrul de comandă nr. 1 avem o problemă.

— Cine-i la Centrul de comandă, ce problemă aveţi? Era vocea lui Remus.

— Eu sunt, Kim, am prins un semnal şi nu pot să-l descifrez, înţeleg doar că este vorba de o prezenţă străină ce se îndreaptă spre Terra. Este un obiect mic, artificial, înaintează constant şi nu seamănă cu nicio navă de-a noastră; în plus, viteza este foarte mică. Celelalte date despre caz nu-mi sunt familiare. Pot să spun pe scurt că este un O.Z.N., dacă este să folosesc limbajul mai vechi.

— Bine, aşteaptă-mă acolo şi continuă să-l observi.

— Sosesc imediat.

Remus şi-a întrerupt discuţia cu cei doi tineri şi s-a îndreptat spre Centrul de comandă.

— Remus, am urmărit raportul. Era unul dintre vechii lui prieteni cu care făcuse toate misiunile pe Terra. Venise să-l întâmpine pe drumul spre Centrul 1. Cred că este ceva mai neobişnuit, continuă el. Un corp artificial de care n-am ştiut nimic până acum. În plus de asta, am simţit tot timpul că ceva nu s-a încheiat cum trebuie în ce priveşte Terra.

— Vrei să spui că are vreo legătură cu Terra?

— Aşa simt, dar mai bine să mergem şi discutăm după.

În camera principală a Centrului nr. 1 un tânăr cu trăsături asiatice privea atent indicaţiile ce apăreau pe monitor.

— Eşti îngrijorat, Kim? începu Remus, de îndată ce păşi peste prag.

— Nu, de ce? Sunt doar curios. Se întoarse o clipă să-şi privească conducătorul, apoi continuă să privească monitorul.

— Nu ştiu ce reprezintă indicaţiile acestea, mai spuse el.

— Sunt legate de cantitatea de energie consumată de O.Z.N.-ul tău şi de încărcătura acestuia. Te anunţ că nu este tocmai plăcut. Măreşte de 100.000 de ori. Bun. Acum vezi despre ce este vorba?

— O capsulă?

— Exact, şi nu una oricare. De fapt scrie pe ea, priveşte!

— Doamne, Dumnezeule, făcu Kim, fără să-şi dezlipească

privirea de pe inscripţia montată pe exteriorul capsulei: „U.S.A. – 1997”.

— Este capsula scoasă de pe orbită înainte de distrugerea planetei. A făcut o buclă în spaţiu, iar acum se întoarce.

— Are deci oameni la bord?

— Vom vedea. Controlează existenţa fiinţelor umane la bord.

— Este o fostă capsulă militară cu fiinţe umane la bord. Sunt şase, dar nu au energie. Sunt morţi.

— Firesc. La nivelul pe care îl aveau nu puteau depăşi problemele întâlnite într-un voiaj ca acesta. Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin de scopul foştilor ocupanţi. Au fost unii dintre puternicii sfârşitului de secol. Ştiţi ce sunt acestea? Remus indică pe ecran câteva corpuri lunguleţe ataşate capsulei.

— Rezervoare de combustibil… sau alimente?…

— Eşti un copil paşnic, sunt arme! Precis că au luat cu ei tot ce descoperiseră în ultimii ani. Verifică, te rog!

Kim dădu câteva comenzi şi pe monitor apărură date despre încărcătura corpurilor ataşate capsulei:

— Într-adevăr, armament atomic.

— Libertatea, viaţa, puterea sau imaginea pe care şi-o construiseră în minţile lor despre toate acestea le puteau avea numai atunci când se simţeau în posesia unei arme. Aşa gândeau oamenii atunci. Spune-mi, Kim, tu vii dintr-o astfel de lume, ce sentiment îţi inspiră acest mod de gândire?

— Milă… şi în general cam tot ce poţi simţi în prezenţa unui bolnav.

— Dar dacă ai fi în faţa unui pluton de execuţie sau într-o celulă unde eşti adus la moarte lent, folosindu-se împotriva ta cele mai sofisticate mijloace de schingiuire, ce ai simţi pentru cei ce-ţi vor răul?

— Acelaşi lucru, milă. Eu cel de acum, vreau să spun. Poate că aş suferi fizic când aş fi schingiuit, dar pentru cei ce ar face asta aş avea acelaşi sentiment.

— Bine! Acum doreşti să mergi cu noi sau coordonezi mai departe activitatea din Centrul l?

— Bănuiesc eu că mergeţi să întâmpinaţi capsula, aşa că răspunsul meu este „da”!

— Cheamă pe altcineva în locul tău şi vino! anunţă mai înainte pe toată lumea că avem un caz ieşit din comun pe care îl pot urmări pe

monitoare. Pregătiţi-vă, în patru ore capsula urmează să atingă Terra şi la ce încărcătură are ar putea declanşa o explozie uriaşă.

— Cum, aşteptăm să cadă pe Pământ? Kim era uimit, ştia ce posibilităţi aveau şi nu înţelegea ce se întâmplă.

— În niciun caz. O explozie a tot ce transportă capsula asta ar scoate din uz o suprafaţă imensă şi în plus atmosfera ar fi puternic afectată. Noi vom merge în întâmpinarea ei peste două ore şi vom dezarma întregul arsenal sau îl vom distruge.

— Deci va fi o explozie în spaţiu care şi ea poate să facă mult rău?

— Distrugere nu înseamnă detonare, Kim. O vom dematerializa pur şi simplu. Oamenii Terrei s-au gândit odată cum ar putea scăpa fără necazuri de arsenalul creat de ei, dar au făcut încercări mai mult decât firave în acest sens. Pot să-ţi spun că aveau potenţial suficient pentru a afla soluţia la problema asta, iar efortul pentru a ajunge la un rezultat ar fi fost infinit mai mic decât pentru crearea acestor arme.

— Şi cum va decurge „vânătoarea”? întrebă Kim curios.

— Vom pleca mai multe nave s-o întâmpinăm, vom arunca o „plasă” magnetică şi pentru început o vom opri. Nu eşti singurul curios să ştii cât mai multe despre capsulă, aşa că o vom studia mai întâi.

După două ore, cinci nave părăseau atmosfera Terrei, îndreptându-se spre capsulă. Toată suflarea de pe Atlantida urmărea intervenţia şi, deşi ar fi fost foarte grav să existe o explozie, toţi erau liniştiţi. Modul cum le vorbise Remus despre asta le spulberase orice urmă de teamă.

— Remus, dacă se intră în capsulă, pot să particip şi eu?

— Kim, înainte de un contact direct cu relicva asta, vom şti aproape totul despre ea şi, pentru a nu declasa un sistem de autodistrugere, vor trebui să meargă foarte puţini oameni şi dintre cei mai experimentaţi.

— Înţeleg! Kim înţelegea întotdeauna, dar se simţea la un pas de o mare experienţă pe care o ratează. A reuşit în schimb să-şi ascundă tristeţea. Remus ştia cât de mult îşi doreşte tânărul să facă ceva. Ştia că, dacă ar putea să trăiască fără un moment de refacere, ar face-o. Ei, cei mai evoluaţi, veniseră aici, pe Terra, pentru aceşti copii şi – pe cât puteau – îi vor lăsa pe ei să facă ce este de făcut.

— Remus un om ca mine ar putea să facă această intervenţie direct şi nemijlocit, vreau să spun un om cu experienţa şi nivelul meu

de dezvoltare?

Remus tăcea. Tăcea – nu pentru că n-ar fi putut să răspundă, dar în acest moment ştia că băiatul din faţa lui are o mare şansă. Cu cât ar fi fost mai puţin ajutat, cu atât saltul său ar fi fost mai mare.

În ultima clipă Remus s-a hotărât nu numai să-l lase să hotărască singur, dar chiar l-a împiedicat:

— Kim, acolo sunt arme teribil de puternice şi sunt o mulţime de capcane. Acolo nu poate exista greşeală. Cea mai mică eroare înseamnă sfârşitul, înţelege! Tu nu poţi încerca aşa ceva!

Kim s-a ridicat calm şi s-a adresat unui pământean din spatele său ce privea scena:

— Aram, ia-mi te rog locul şi urmăreşte monitoarele. Când toate datele sunt obţinute, mă anunţi!

Aram s-a executat fără să spună o vorbă. Era prieten cu Kim încă de pe Sirius.

— Când am să ajung înăuntru, continuă Kim, am să vă anunţ şi veţi urmări cu toţii pe monitor imaginea aşa cum o percep eu.

— Ce vrei să spui? vorbi Remus, nelăsând să se înţeleagă din vocea sa ce gândeşte.

— Am spus: când ajung înăuntru am să transmit imaginile exact aşa cum le percep eu.

— Asta am auzit şi noi. Unde „înăuntru”? Asta n-am înţeles.

— În capsula cu „U.S.A. – 1997”, unde în altă parte?

— Vrei să spui că te-ai hotărât să încerci să intri înăuntru fără acordul nostru?

— Nu, Remus. N-aş mai îndrăzni niciodată nici măcar să mă uit în ochii tăi, de cum să iau o asemenea hotărâre. Omenirea v-a sfidat pe Domnul şi pe tine şi pe voi toţi, iar eu sunt conştient de asta. Cum crezi că aş putea să fac acum cu mintea şi inima mea acest lucru?

— Atunci? Remus „ascundea” din nou ce simţea cu adevărat. Simţea că micuţul Kim a ales verticala, dar nu-l încuraja deloc. Voia să-l lase singur. Chiar avusese grijă ca niciun gând de încurajare venit din partea oamenilor mai evoluaţi decât Kim să nu ajungă la acest tânăr. Doar pământenii care ar fi înţeles ce vrea Kim puteau să „emită” un ajutor sau o piedică mentală pe lângă piedica pe care i-o punea Remus însuşi.

Discuţia era urmărită în direct de întreaga suflare, iar de puţin timp Remus chemase fără ştirea celorlalţi privirile celor de pe Sirius şi

de pe alte planete.

— Atunci? repetă Remus, cum îndrăzneşti? Ultimele două cuvinte erau o piedică pe care oamenii evoluaţi nu s-ar fi aşteptat ca Remus să o pună. Era mult prea mare.

Kim, impasibil, privea monitorul şi aştepta finalizarea cercetării de la distanţă a capsulei.

— Nu îndrăznesc să încerc, Remus, am să o fac pur şi simplu. Ştiu şi eu că la nivelul meu este imposibil să încerc aşa ceva. Tu mi-ai spus-o şi eu o ştiu acum. Numai că eu n-am s-o încerc, am s-o fac, iar acest lucru este posibil oricărei fiinţe umane din Univers, indiferent cât de puţin dezvoltată ar fi.

— Kim, dar asta n-a fost hotărâtă de toţi ceilalţi.

— Bineînţeles, a fost hotărâtă de mine. În plus, aşa ceva n-ar fi fost posibil dacă hotărârea mea ar fi fost ajutată fie măcar şi cu cel mai mic gând de altcineva. Spun asta pentru că ştiu că nu poate exista nicio greşeală. Făcu o pauză.

— Aram, cercetarea s-a încheiat?

— Da.

— Transferă-mi, te rog, datele. Plec imediat.

Remus tăcea. Kim luase o hotărâre, iar el, Remus, era fericit. Nu găsea nici cea mai mică fisură în această hotărâre şi asta îl bucura încă pe atât. Un om, un pământean, a ales şi doar credinţa lui era mai mult decât suficientă ca să rezolve totul. Pasul făcut de acest om era uriaş şi odată cu el păşea neamul pământenilor. Se bucura acum că i-a pus şi piedici, dar acum, privind înapoi, a înţeles că acest copil reuşise să se strecoare în adâncul său şi să vadă totul simplu şi indestructibil. Oamenii dovediseră acum că se pot scutura de trecut, ca să rămână doar cu lumina dată de Dumnezeu la început. Pasul pe drumul spre Creator îl făcuseră în sfârşit din proprie iniţiativă.

Remus simţea cum îl ard privirile întregii umanităţi a Universului. Ştia ce avea să urmeze. Acum se ocupa numai ca nimic din simpatia celor răspândiţi în infinitatea spaţiului să nu ajute cumva pe „micul nebun". Şi când era înduioşat – dacă se poate spune aşa despre un om ca el – Remus era necruţător. Ştia că tânărul Kim va rezolva problema, dar el era pregătit să-i mai întindă câteva capcane. Era un risc uriaş, dar acesta era Remus. Alegea pentru el şi pentru cei ce hotărau să-i fie alături potecile cele mai înguste şi mai grele. Tot Universul ştia ce vrea el să facă, dar nu îndrăznea să-l roage să-l cruţe

pe copil.

— Aram, fixează-mi te rog coordonatele în interiorul capsulei.

— Le-am fixat deja, poţi pleca.

— Salutare, am să-ţi scriu. Au fost ultimele cuvinte ale asiaticului, înainte de a dispărea din cabină. Cuvintele au fost spuse în glumă, dar în toată lumina lui energetică nimeni nu putea citi nici cea mai mică îndoială.

Se volatilizase fără să aştepte acordul cuiva. Era destul de deştept ca să nu priceapă că nimeni nu-i va da acordul sau îi va interzice să acţioneze.

— Sunt în cabina de comandă a capsulei, anunţă Kim. Au aparate pe care nu mi le-am imaginat la sfârşitul secolului trecut. Cred că toate descoperirile astea au fost până în ultima clipă „Top secret". Aram, înregistrează tot ce văd eu aici! Nu vom avea nevoie de nimic din toate astea.

— Ce vrei să spui? întrebă Remus.

— Nu eu hotărăsc ce vom face cu capsula asta, dar ea aparţine trecutului şi, în plus, ea este o armă creată de minţi bolnave, prevăzută cu câteva cabine pentru locuit. Aici unde m-am teleportat am terminat înregistrările, trec dincolo.

Remus privi către Aram:

— Dacă explodează, ne curăţă pe toţi, cred că ar fi mai bine să punem un scut între navele noastre şi capsulă.

Aram se întoarse către Remus şi, după câteva clipe de gândire, vorbi:

— Dacă explodează, într-adevăr ne curăţă, dar, atunci când vom fi în stare, ne vom reface şi vom reveni. Vom fi în schimb „mai oameni". Vom fi avut o viaţă trăită cu adevărat. Dacă punem scutul, acest scut ne va proteja, dar tot el ne va rupe de tot ce se întâmplă dincolo de el. El va suplini, dar noi nu vrem, credinţa noastră. Dacă îl punem, vom ridica această încercare din calea tuturor pământenilor ca mine. Ea va rămâne doar pentru prietenul meu, Kim. Ştiu că asta îl va întrista în adâncul sufletului, deşi îl ştiu că şi-ar da sigur viaţa pentru ceilalţi. Vrea să ne protejeze, dar în acelaşi timp – fiind dintre noi – nu vrea să ne cruţe. El vrea să fie puternic, dar nu vrea să fie un caz izolat. De fapt acum nu mai vrea, acum este.

— Deci nu punem scutul?

— Nu, Remus!

— Tu ai hotărât-o!

— Eu! Aram vorbea firesc, ca şi cum doar constata cu voce tare un simplu fapt.

— Deci îţi asumi răspunderea?

— Nu este vorba de nicio răspundere. Este un fapt. Dacă era aici cineva „mai puţin responsabil” decât mine, atunci s-ar fi putut spune că-mi asum răspunderea pentru el.

— Aici sunt şase cadavre foarte descompuse. De fapt, vedeţi aceleaşi imagini ca şi mine.

Trecu apoi în aceeaşi manieră prin toate camerele capsulei.

— Cam asta este tot, încheie Kim simplu, acum vin şi eu înapoi.

— Ce ţii în mână? întrebă Remus.

— Cutia neagră a capsulei. Pe asta o păstrez.

Privirea ce radia fericire deveni pentru prima dată tristă. Până acum, mimica lui de om adus în culmea furiei de „prostiile” pământenilor şi privirea lui care spunea cât este de bucuros nu făceau „casă comună”.

Acum figura lui era calmă, iar ochii îi arătau adânca tristeţe. Nu voia să privească în viitor şi nici în sufletul lui Kim, dar pentru o secundă s-a gândit să pună scutul pentru toţi. Scutul, produs al gândului său – nu cel fabricat artificial. Apoi s-a răzgândit. Pământenii, toţi cei aflaţi în navele de cercetare, gândeau şi credeau la fel ca Aram, Ive şi Kim. Nu putea să facă ceva împotriva voinţei lor. Chiar dacă vor „muri” cu toţii, făcuseră un pas adevărat, un pas care aparţinuse acestor oameni şi – în plus de asta – un pas pe verticală.

Kim luase cutia şi asta era o greşeală. Gândurile lui Remus nu au fost aruncate în spaţiu. Erau ale lui, pentru el. Acum aştepta, fără să intervină, inevitabilul.

Era un sacrificiu, dar pentru această clipă minunată, clipa când un terran a hotărât singur, merita să dea mai mult decât atât.

— Tu te înşeli amarnic, începu Remus grav şi deosebit de trist. Sper că nu ţi-ai pus toată credinţa în ideea asta absurdă. Gândeşte-te că asta poate însemna căderea ta şi a celor care gândesc cum gândeşti tu. Nu ne putem permite greşeli.

— Ştiu asta, Remus, şi mai ştiu că nu este vorba de o greşeală, dar prima greşeală nu este asta sau una de felul ei. Prima greşeală este statul pe loc. Dacă voi nu vreţi să înaintăm, vom rămâne aşa şi vom muri încet.

Remus tăcu, dar își accentua și mai mult trăsăturile care îi subliniau dezacordul.

— Scuturile astea, continuă Ive, sunt inventate probabil de voi, sau de cei de pe Sirius, dar nu pentru ei le-au inventat. Le-au inventat pentru cei mai slabi din Univers, pentru cei ca mine. Scuturile sunt pentru cei necredincioși. Niciun lucru nu mă poate agresa decât printr-o fisură a credinței mele. Dacă aici este vreun necredincios, putem sări în aer.

În spatele lui Ive, unul din oamenii lui Remus zâmbea. Avea grijă în schimb să nu fie văzut de niciun pământean.

— Kim, vorbi Aram, întrerupând discuția celor doi, poți trece în camera alăturată. Am verificat, e în regulă.

Spre surprinderea tuturor, Kim dispăru pentru a reapare în cealaltă cameră.

— De ce te-ai teleportat acolo? întrebă Aram.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Aram, dar eu am venit aici fără gândul că mă va ajuta vreo testare făcută de robot.

Remus tăcea, dar în sufletul lui striga de bucurie.

— Dar sunt și alți oameni aici, făcu Remus, provocându-l.

— Bineînțeles că sunt, dar ei pot vorbi când doresc să o facă.

Remus se întoarse către alt pământean aflat în cabină.

— Tu ce spui, Ive, îl lăsăm pe Aram să hotărască în asemenea caz? Are el dreptul ăsta?

— Aram nu hotărăște! El pur și simplu nu pune scutul. Atât. Face doar ce are de făcut. Îl ajută pe Kim cu informațiile de pe monitor.

— Deci nici tu nu-l pui?

— Bineînțeles că nu-l pun.

— Dar este necesar să existe un sistem de protecție pentru cazul unei explozii.

— Nu este necesar.

— Oamenilor, mă uimiți! se arătă Remus exasperat și furios totodată. Niciodată nu o să ajungeți să evoluați, dacă nu vreți să înțelegeți cum decurg lucrurile. Voi ați luat-o razna cu toții. Nu vreți să protejați viața aici, pe Terra, unde sunt atâtea pericole, când știți bine că și pe Sirius sunt scuturi peste scuturi.

— Au fost puse special, ca să le vedem noi sau ca să ne apere pe noi. Doar atât. Sunt sigur că pe Sirius nu mai există de când am plecat noi niciun aparat în funcțiune dintre cele care creau scuturi și nici

înainte nu au fost folosite.

— Ce tot spui?

— Exact ce am spus. Ce nu înţeleg, făcu Ive calm, este de ce susţii tocmai tu, Remus, contrariul. Sunt convins că ştii toate astea mai bine ca mine.

„Aveau să se întoarcă după refacere, oricât de lungă va fi ea, dar aceşti oameni vor fi într-adevăr oameni”.

— Bun, Kim, vino!

Kim aşeză cutia pe podea, apoi se îndreptă. Pentru o clipă, Remus deveni din nou fericit, dar conducătorul care nu iartă vorbi în el.

— Ce faci, Kim?

— Mă întorc, ce să fac?! Aram, preia, te rog, coordonatele cutiei şi păstrează-le înregistrate. Au fost ultimele cuvinte ale lui Kim spuse în interiorul capsulei. Dispăru şi se materializă în spatele lui Aram.

— Mulţumesc, Aram! Îmi dai, te rog, locul tău? Se aşeză şi cuplă câteva comenzi.

— Remus, spuse el; acum aştept să hotărâţi voi momentul distrugerii capsulei.

În momentul când Kim a părăsit singur capsula, întreaga umanitate a „tremurat” de bucurie pentru pământeni. Pământenii n-au simţit nimic din toate acestea. Remus nu a lăsat să treacă nimic din acest salut spre inimile pământenilor.

Un asemenea conducător care nu aşteaptă niciodată o cât de mică răsplată pentru poporul său şi pentru sine nu putea decât să trezească încă o dată respectul întregii umanităţi.

Niciodată urcuşul nu era încheiat, iar ispitele pe care le punea oamenilor săi erau la tot pasul.

— Kim, astăzi ai făcut cel mai mare lucru din viaţa ta, eşti mare, eşti cel mai mare dintre pământeni.

Când spunea asta, Remus urmărea până şi cel mai mic gând al lui Kim. Spre bucuria lui, acestuia nu-i tresări nicio fibră a sufletului.

— Remus, spuse tânărul asiatic, gândindu-se parcă la ceva depărtat, aşa-i că drumul e lung?

— Da, Kim, aşa-i.

— M-am descurcat bine astăzi?

— Da, te-ai descurcat. Vocea lui Remus nu mai era aceeaşi ca atunci când îl lăuda.

— Astăzi nu este decât o zi şi nu înseamnă nimic, dacă toate de acum încolo nu vor fi măcar tot atât de reuşite.

Remus tăcea şi-l privea părinteşte.

— V-aţi hotărât când o distrugem?

— Da, aştepţi ceva de la momentul acela?

— Vreau să-l ştiu, să-mi recuperez „cutia neagră”.

— De ce n-ai luat-o cu tine, asta nu pricep?!

— Aş fi greșit – și eram pregătit să n-o fac.

— Ce vrei să spui?

— Cutia are ceva ca un senzor, ca de altfel și computerul de bord care, în momentul scoaterii în afara capsulei, declanşează un sistem de autodistrugere.

— Aşa este, de abia acum ţi-ai terminat treaba. Aram, ridică scutul, apoi, Kim, poţi să-ţi teleportezi cutia. După cum ai spus, ea va face singură treaba de distrugere a capsulei.

— Remus, consumul de energie din partea noastră este foarte mic, în comparaţie cu pagubele provocate Pământului de radiaţiile emise fie şi de aici, de la distanţa asta.

— Şi ce propui? Vrei să pierdem cutia? Te anunţ că suntem la o distanţă apreciabilă de Terra şi efectul va fi nesemnificativ.

— Eu spun că n-are rost să aruncăm mizeria asta în toate direcţiile, când putem s-o dezintergăm.

— Repet: și cutia?

— Am să mă sincronizez cu dezintegratorul şi o „răpesc” eu în aceeaşi clipă. De fapt, cu foarte puţin înainte, atât de puţin, încât explozia să nu aibă timp să se declanşeze înaintea dezintegrării.

— Bine, de acord. Remus n-a comentat propunerea. Era într-adevăr mulţumit, dar oamenii Terrei nu aveau să ştie asta.

Trecuse încă o zi. Pe coasta Atlantidei, baza pământenilor reveniţi acasă era cufundată în întuneric.

Remus voise să rămână singur. Locul său pentru refacere era pregătit, dar acum dorea să fie doar cu gândurile lui. Voia să se gândească la pământeni și la planeta lor. Încerca de multe ori să perceapă aşa cum fac ei, să vadă lumea de pe poziţia de pe care o văd ei. În afară de Domnul, era cel mai răbdător cu nevolnicia pământenilor. El era mai repede pregătit să pedepsească, dar întotdeauna se oferea primul să-i ajute, când reuşeau să obţină o şansă pentru acești oameni.

De cele mai multe ori era singurul care îl susţinea în Consiliu, când lua hotărâri în ce îi privea pe terrani. Nu de puţine ori încercările repetate de a provoca mişcare în creierele acestora au adus la „exasperare" coloşii Universului.

Era greu! Era greu să-i mişti un singur pas pe terrani, dar erau poate şi mai greu de suportat privirile dezaprobatoare ale celor mari.

Remus ştia cu câtă demnitate străbătuseră aceşti uriaşi eternitatea şi le dădea dreptate.

Niciunul dintre cei mari nu considera că este o sfidare să baţi la porţile Vieţii în numele pământenilor. Ar fi acceptat acest lucru, dacă pământenii ar fi cerut măcar. Dar ei n-o făcuseră.

Se gândea şi la oamenii lui, cei ce-l însoţiseră, „de când se ştiau" în toate misiunile în Univers. Ei acum îşi duceau viaţa la nivelul pământenilor, nefiind obligaţi s-o facă. Puteau să-şi şteargă, fiecare după bunul plac, memoria. În acest caz, viaţa le-ar fi fost mai uşor de dus lângă pământeni. Nu au făcut-o, şi au preferat să lupte în fiecare clipă să nu se deosebească în niciun fel de ceilalţi.

Aveau să refacă viaţa acestei planete, dar modul cum va decurge evoluţia pământenilor va fi ales doar de ei. Aveau să fie greu de suportat bâjbâielile şi poticnelile unor oameni ce au deja un nivel de dezvoltare, dar nu au practic niciun fel de experienţă. Erau ca nişte bebeluşi deveniţi dintr-odată mari şi puternici, care nu ştiau cum să-şi folosească puterea.

Ştia că drumul lor de acum înainte seamănă cu o potecă făurită pe muchia unui cuţit, având peste tot în jur prăpăstii nemăsurate. Cunoştea exact situaţia în Univers, iar în acest moment al respiraţiei cosmice, în cazul unei căderi – fie ea cât de puţin gravă – nu li s-ar mai putea permite o nouă revenire pe drumul spre Dumnezeu.

Hotărâse pentru început să-i protejeze atât cât putea pe aceşti salvaţi. În fiecare zi, în grupurile mari pe care le-a adus să colonizeze Terra erau împărţiţi cei mai buni oameni cu care venise. Condiţiile aveau să fie greu de suportat de pământeni şi pentru acest lucru ei aveau să trăiască doar în două dintre cele şapte zone alese.

Peste puţin timp urmau să suporte un nou şoc. Viaţa în deşerturile Terrei avea să fie cu mult mai dură decât în această bază intermediară. De fiecare dată făcuseră aşa. Începuseră să exploreze planeta pornind din locul ales ca fiind cel mai stabil şi cel mai propice vieţii. De multe ori cei plecaţi au uitat de unde au pornit şi au pierdut

legătura. Apoi a urmat decăderea.

Când începea să se gândească la trecut, îl cuprindea tristeţea, îşi amintea de câte ori cei plecaţi s-au întors spre Bază cu gânduri ostile, uitând că acolo îşi au rădăcinile. Rămăsese în ei ceva care îi atrăgea acolo, dar asta nu se mai vedea decât în ura cu care ar fi vrut să o supună. Toţi păstraseră până la sfârşit legende, care nu erau altceva decât istoria lor, începutul, cauza pentru care sunt aici şi scopul vieţii lor. Îl durea când vedea că nu înţeleg nimic și poveștile și le păstrează fără să le înţeleagă.

Alteori, descoperind puţin un colţişor care acoperea trecutul lor, se întorceau cu și mai multă ură asupra leagănului lor, sperând să găsească acolo resurse care să le servească scopului de a distruge şi a stăpâni.

Acum vor începe din nou şi dorea pentru ei ca măcar o dată, acum, când era pentru ultima dată, oamenii aceştia să se întoarcă Acasă cu iubire, cu respect şi cu smerenie… în urma propriei lor decizii şi împinşi doar de propria lor vrere.

Numai aşa va recunoaşte Dumnezeu că cei întorşi sunt fiii Lui.

Într-o vară, undeva în munţi, scăldate de razele soarelui, păşteau treizeci şi şase de oi. Păreau singure, fiindcă păstorul nu se vedea primprejur. La gâtul fiecărei oi atârna un clopoţel, dar niciunul nu suna. Fiecăreia în parte îi lipsea limba.

Din înaltul cerului a căzut în mare o lacrimă. Era mică, dar a fost de ajuns ca marea să iasă din ţărmuri şi să se unească cu apele de dincolo de uscat. Pământul era înecat. Totul arăta ca în noaptea lui Augustus. Potopul nu putea fi oprit nici de cele cincisprezece vârfuri ale Munţilor Sfinţi.

Lacrima care umpluse marea căzuse de pe obrazul unei mame ce-şi învelea cu dragoste odorul.